

Cặp bé
Cặp bạn

SỨC MẠNH
CỦA SỰ
LÔI CUỐN

Cathy Hopkins

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

bestseller

**SỨC MẠNH
CỦA SỰ
* LÔI CUỒN ***

Cathy Hopkins

SỨC MẠNH
CỦA SỰ
LÔI CUỐN

Quỳnh Thông - Vĩnh Thắng dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Gửi các bạn teen teen yêu quý,

Tác giả bộ sách này, Cathy Hopkins, sinh năm 1953 tại Manchester, nước Anh. Hiện cô đang sống tại Bắc London cùng một anh chồng đẹp trai và ba con mèo hay ho dễ thương.

Trước khi viết văn cô Cathy đã làm khá nhiều nghề khác nhau (cũng không kém phần hay ho) là ca sĩ nhạc rock, điểm báo, đọc bản tin, viết kịch bản, thậm chí cả nghề bác sĩ trị liệu... Một vài chuyện trong nghề đã được cô cho vào sách của mình. Tuy nhiên, theo cô, viết truyện cho tuổi teen có lẽ là công việc thú vị nhất, vì cô lại được quay trở lại tuổi teen lần thứ hai, hay hơn nữa là lại được đường đường chính chính xem phim và đọc tạp chí của tuổi teen (vì lí do công việc mà).

Cô Cathy đã có 42 quyển sách được xuất bản và bán rất chạy ở 25 quốc gia khác nhau. Truyện của cô Cathy đề cập các vấn đề rắc rối của tuổi teen bằng một giọng nhẹ nhàng, hài hước, dễ thương.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện đầu tiên của cô Cathy. Tính cho đến giờ thì “Cặp bè cặp bạn” có mười ba tập và bán được hơn một triệu bản ở Anh và Mỹ, chưa tính ở mười bốn quốc gia khác nữa. Ngoài ra, cô Cathy còn viết hai bộ truyện khác có tên là “Thách, hứa, hôn hay thật” và “Cinnamon Girl”.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện xoay quanh ba cô gái nhỏ sống ở Bắc London: Lucy nhỏ nhắn dễ thương ước mơ làm nhà thiết kế; Izzie mê bói toán và những gì thuộc về tinh thần, tâm tưởng, ước mơ làm ca sĩ kiêm “bà đồng”; còn Nesta xinh đẹp luôn muốn trở thành diễn viên. Về sau, nhóm bạn này còn kết nạp thêm cô bạn TJ. Hoàn cảnh của các bạn gái này không giống nhau, nhưng họ cùng phải đối mặt với những rắc rối mà bất cứ teen gái nào trên thế giới cũng gặp; từ những chuyện như làm sao biết anh ấy thích mình đây? anh ấy có coi mình là nhóc con như mọi người khác không? làm sao gây ấn tượng với anh ấy? đến ngực mình thật là lép, mông mình thật là to, và cả những vấn đề nghiêm túc về tương lai của bản thân, hạnh phúc của gia đình, của mọi người xung quanh và hòa bình cho thế giới...

Chắc chắn bạn đọc sẽ có lúc phải bật cười với những suy nghĩ tập làm người lớn ngây thơ của Lucy, Iz hay Nesta.

Bạn đọc teen teen, tôi cá là các bạn sẽ tìm thấy mình đâu đó trong bộ truyện này. Còn các bạn không còn là teen teen nữa, cũng thử đọc xem sao, biết đâu sẽ có đôi ba lần ối ái thâm trong bụng rằng thì là mà... “Mình cũng từng như thế.”

NGƯỜI DỊCH

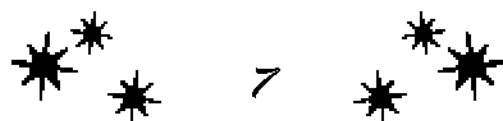

@ h u o n g 1

Mặt nạ 'ma cà rồng'

TÔI NÓI: “Hừ, mình sẽ không thèm đi chơi với Adrian Cook nếu anh ấy đeo dây vàng và túi có dây bạc Anh”.

Izzie nhìn tôi, vẻ không tán thành: “Nesta, túi dây bạc Anh ư? Ý bố là anh ấy rất giàu phải không? Thế nào nhỉ? Mình không cho là giàu hay nghèo làm bọn con trai khác nhau. Quan trọng là anh ta là người thế nào, anh ta có thú vị và thân thiện không”.

Tôi nghếch mặt nhìn Izzie. Đôi khi Izzie cư xử như một ‘nữ hoàng khó tính’.

“Ừ, nhưng mà ít ra anh ta cũng phải dễ thương một chút chứ”, tôi đáp.

Izzie hỏi lại: “Nhưng đẹp trai để làm gì nếu anh ta là một người chán ngắt? Nếu chỉ đẹp trai không thôi thì sau vài lần hẹn hò bồ sẽ thấy điều đó chẳng có ý nghĩa gì hết. Bồ luôn coi trọng vẻ bên ngoài”.

“Không có”.

“Có!”

“Không có!”

Bốn đứa chúng tôi – TJ, Izzie, Lucy và tôi - đang ngồi xếp hàng dọc bên bồn tắm của nhà Lucy. Mặt chúng tôi đang phủ lớp mặt nạ dưỡng da tự chế do Lucy và Izzie pha trộn cả buổi trong bếp. Vừa làm đẹp chúng tôi vừa bàn tán về cánh con trai trong vùng – Bắc London. Lý lẽ của tôi có vẻ hơi ‘cùn’. Nhưng tôi KHÔNG đánh giá con trai chỉ qua bề ngoài; tất nhiên tôi cũng quan tâm tới nội tâm của ‘đối tượng’ nữa chứ.

“Nhan sắc chỉ là phù du”, TJ vừa nói vừa soi mặt vào tấm gương đối diện.

“Ừ, nhưng không phải hôm nay”, tôi đáp và nhìn vào hình ảnh bốn đứa chúng tôi trong gương, “Nhìn tụi mình y như ma cà rồng vậy. Bỏ bỏ cái gì vô mặt nạ dưỡng da vậy Lucy? Mình thấy nhóp nhóp quá. Hay là bỏ bỏ nhiều mặt ong vô đó hả Lucy?”

Lucy với tay lấy cuốn sách dạy làm đẹp tự nhiên trên bệ cửa sổ, đáp lại:

“Ừ, mình nghĩ thế, xem nào, mặt nạ gồm lòng đỏ trứng, men bia và mặt ong”.

Tôi la lên: “Ôi, ghê quá! Phải chi bỏ đừng nói ra nhỉ!”.

Hôm đó là Chủ nhật và thường thì chúng tôi chả có việc gì làm vào ngày này, đặc biệt là những lúc trời mưa như bây giờ. Lucy đã rủ cả nhóm dành cả buổi chiều để làm đẹp, và vì không đứa nào có nhiều tiền nên Lucy quyết định làm mặt nạ tự chế cho cả nhóm. Tôi thậm nghĩ là từ nay trở đi tôi sẽ dùng các loại kem đắp mặt của mẹ khi mẹ vắng nhà. Bôi trứng lên mặt ư? Chưa bao giờ tôi cho đó là việc làm hay ho cả.

“Ồ, nếu nó không có tác dụng thì cũng không sao, mình có thể ăn nó mà”, Lucy vừa nói vừa thè lưỡi liếm môi trên.

Izzie lên tiếng: “Mình mà là bồ thì mình không ăn đâu, vì trứng sống có thể chứa vi khuẩn salmonella gây bệnh”.

TJ phản đối: “Chuyện đó hiếm khi xảy ra lắm, nếu có thì chỉ khi nào trứng bị ung thôi”.

TJ là chuyên viên tư vấn dược phẩm cho cả nhóm vì cha mẹ TJ đều là bác sĩ, ít nhiều gì nhỏ cũng được thừa hưởng ‘gen’ từ cha mẹ.

“Khiếp quá!”, Lucy nhanh chóng rút lui lại.

Izzie cởi giày thể thao, đặt một cái khăn tắm vào bồn và nằm lên đó, hai chân gác lên vòi nước:

“Thực lòng, mình dám cá rằng bọn con trai không bao giờ làm những việc như thế này để chăm sóc sắc đẹp cả”.

Lucy nói: “Mấy bồ có tin không, Steve và Lal luôn luôn bôi đầy kem dưỡng ẩm lên người đó, và bọn họ cũng ở trong nhà tắm cả buổi để chăm sóc sắc đẹp. Con trai cũng làm mấy việc mất thời giờ y như con gái thôi”.

TJ lên tiếng: “Ít ra là con gái tụi mình không phải cạo râu”.

Tôi nói: “Đó chỉ là râu trên mặt thôi, chứ con gái vẫn phải cạo lông ở chân và nách đó chứ,

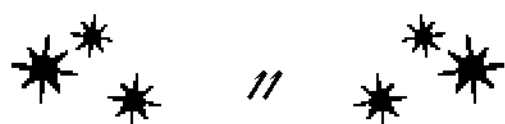
nhưng mà wax lông thì tốt hơn và làm cho lông chậm mọc lại hơn”.

TJ cười vang: “Bà của mình còn cạo râu cằm nữa cơ. Bà nói đó là một trong những điều khủng khiếp nhất của tuổi già; lúc đó lông mọc khắp nơi, trên tai, trong mũi và trên cằm”.

“Ô, mình mong chuyện đó không bao giờ xảy ra với mình”, tôi chăm chú nhìn vào lỗ mũi mình qua gương soi.

Sau khi rửa mặt, nhóm chúng tôi lại tiếp tục đề tài bàn luận về cánh con trai trong vùng. Chuyện Izzie nói là tôi chỉ thích vẻ bề ngoài của con trai khiến tôi thấy khó chịu. Tôi đâu có nông cạn đến nỗi chỉ cặp bồ với một anh chàng vì anh ta đẹp trai hay giàu có. Người bạn trai gần đây nhất của tôi tuy giàu có thật đấy, nhưng tôi thích anh ấy không phải vì điều đó, mà vì chính bản thân anh ấy. Chỉ đến khi anh ấy chia tay tôi để chuyển lên Scotland học đại học và muốn được tự do hẹn hò với các cô gái ở đó, chúng tôi mới dừng lại. Có lẽ mấy nhỏ bạn nghĩ tôi thích anh ta vì sự giàu có. Tôi quyết định tìm hiểu xem mấy nhỏ bạn thân nghĩ gì về tôi, và tôi phải hỏi thật khéo léo.

“Này, Izzie, hồi nãy bồ nói chuyện về mình

đó, có phải ý bồ là mình sống hơi họt không?”
Oops... tôi lại thế rồi, tôi nghĩ mình hơi không
được tế nhị lắm, vì khéo léo và tế nhị không phải
là tính cách của tôi.

Izzie cười vang: “Không, không phải nông cạn,
hơi họt. Mình chỉ muốn nói là vẻ bề ngoài rất
quan trọng đối với bồ thôi”.

“Vậy thì bồ không thích vẻ bên ngoài hay sao?”

Tôi hỏi và quan sát ba nhỏ bạn của mình. Cả
ba đang sơn móng tay cho nhau. TJ và Izzie cao
lớn, da sẫm màu; Lucy nhỏ nhắn với mái tóc vàng
hoe; cả ba đều có nét đẹp riêng, và đều đang ra
sức chải chuốt để có vẻ bề ngoài đẹp hơn. Đâu phải
chỉ có mình tôi làm chuyện đó nhỉ?

Tôi nói tiếp: “Này Iz, bồ cũng đang ra sức làm
đẹp để có vẻ bề ngoài quyến rũ cho năm học mới
vào tháng 9 này đó, bồ không thấy sao?”

“Mình biết, mình biết, vẻ bề ngoài quan trọng
đối với tất cả chúng ta”, Izzie vừa trả lời vừa bắt
đầu sơn móng tay cho TJ. Sơn màu tím có tên
gọi là Vampire. “Mình chỉ muốn nói là có nhiều
chuyện quan trọng không kém gì hình thức, ví
dụ như những điều bên trong một con người”.

“Mình hiểu. Thế còn TJ và Lucy, mấy bồ có cho là mình nông cạn không?”

“Mình chưa bao giờ nói là bồ nông cạn đó nha!”, Izzie nói.

“Có, bồ không nói ra nhưng mình biết là bồ nghĩ như vậy”, tôi nói, mắt nhìn về phía Lucy và TJ.

Lucy trông có vẻ không thoải mái vì nhỏ này rất ghét xung đột. Sau vài phút yên lặng Lucy mới lên tiếng:

“Mình không nói là bồ nông cạn, nhưng mình biết là bồ thích con trai với một tiêu chuẩn ngoại hình bắt mắt”.

“TJ, bồ thì sao?”, Tôi hỏi.

“Ồ, chúa ơi, mình không biết nói sao đây. Rõ ràng là bồ rất thông minh, nếu không làm sao bồ luôn đạt thứ hạng cao ở trường”.

“Đồng ý, nhưng bồ có nghĩ là mình nông cạn không?”

TJ nổi giận: “Điều đó phụ thuộc vào chuyện bồ nghĩ thế nào là nông cạn? Mình không nói là bồ sâu sắc...nhưng bồ cũng không phải là người nông cạn”.

Tôi hạ giọng: “Ai muốn làm người sâu sắc nhỉ? Thật chán ngắt”.

Lucy nói: “Mình nghĩ Izzie là người sâu sắc, và điều đó không làm cho Iz tẻ nhạt. Iz luôn suy nghĩ về nhiều chuyện và đặt ra nhiều câu hỏi, ví dụ như tại sao chúng ta lại ở đây, và điều đó có ý nghĩa gì. Bỏ không hề tẻ nhạt, Izzie”.

Ôi, có chuyện rồi. Hình như tôi vừa xúc phạm nhỏ bạn thân của mình, tất cả là tại tôi và cái miệng không biết giữ lời của tôi. Tôi không có ý nói Izzie chán ngắt hay tẻ nhạt. Tôi phải cố gắng thanh minh điều đó và nói rõ tôi đang nghĩ gì:

“Ừ, mình biết, nhưng tất cả những điều đó sẽ đi đến đâu hả Izzie? Ai sẽ trả lời được những câu hỏi đó. Bỏ có thể phát điên vì các câu hỏi liên quan đến sự sống, đến vũ trụ và nhiều thứ khác. Có lẽ vì thế mà bỏ hơi ‘mát’ đó Iz. Mình nghĩ đơn giản là chúng ta đang ở đây, và thích nghi với việc đó, chấm hết”.

Oops..tôi lại sai rồi...tôi thấy mặt Izzie sầm xuống. Ôi cái miệng hại cái thân! Lẽ ra tôi im miệng sẽ tốt hơn.

TJ nói: “Thế đó, thực dụng, đó là tính của bỏ đó Nesta”.

Chết tiệt, tôi không hiểu “thực dụng” nghĩa là gì nữa, nhưng tôi không thể để cho ai nghĩ là tôi nông cạn hay hời hợt. Dù không hiểu nghĩa của từ “thực dụng”, tôi vẫn phải ra vẻ là mình hiểu chứ. Hừ!

“Đúng, thực dụng, mình nghĩ cũng đúng với mình”.

TJ tiếp tục: “Đúng thế, bồ chỉ sống đơn giản, không cần đặt ra nhiều câu hỏi về cuộc sống. Bồ thích vui vẻ, thích mấy chuyện làm đẹp của phụ nữ, tận hưởng cuộc sống; bồ không phải là người phức tạp và bồ cũng không quan tâm đến chuyện phải rèn luyện trí não”.

“Mình không như thế. Mình có đọc, mình có quan tâm đến những chuyện đang xảy ra”.

TJ và Izzie cười rũ rượi.

“Ok, vậy gần đây nhất bồ đọc những gì nào?”, TJ hỏi tôi.

“Tạp chí phụ nữ Cosmo, tạp chí Hạnh phúc gia đình, tạp chí OK!”

TJ và Izzie đưa mắt nhìn nhau.

Tôi hỏi: “Có gì không ổn à?”

Izzie đáp: “Không sao, tất cả chúng ta đều đọc

các tạp chí đó. Nhưng lần cuối cùng bỏ đọc sách là lúc nào nhỉ?”

“Lúc nào mình cũng đọc sách. Sách trong trường đó thôi; đó là nơi tất cả đều đọc sách. Còn ra khỏi trường thì phải vui chơi giải trí chứ!”

TJ đáp: “Nhưng có nhiều cuốn sách cũng hay lắm; nó mở ra cho mình một thế giới khác, giúp mình thấy được cách nhìn nhận cuộc sống của nhiều người khác. Bỏ không nên xem thường chúng vì trong đó không có nhiều hình ảnh và các nhân vật nổi tiếng!”.

Tôi cảm thấy ‘quê độ’ thật sự. TJ đúng là một con mọt sách. TJ đọc rất nhiều, đọc đủ thứ, còn Izzie do ảnh hưởng từ cha – giảng viên chuyên giảng bằng tiếng Anh ở các trường đại học – luôn coi trọng chuyện đọc sách. Tôi không giống Izzie, tôi thà coi phim truyền hình nhiều tập trên tivi chứ không thể miệt mài đọc sách. Izzie nghiêm túc đọc tất cả những cuốn sách mà cha của nhỏ đưa cho.

Tôi nói: “Ok, mình không phải là con mọt sách nhưng điều đó cũng không có nghĩa là mình nông cạn, đúng không? Lucy, bỏ cũng đâu có đọc sách nhiều phải không?”.

Trông Lucy càng căng thẳng hơn lúc này:

“Thật ra thì Steve có đưa mình mấy cuốn sách và mình thường thức đêm để đọc”.

“À, thì ra là bồ bí mật đọc sách ha! Mình không hề biết chuyện này”.

Lucy đỏ chín mặt vì giận:

“Bồ có bao giờ hỏi mình đâu, và mình cũng nghĩ là bồ không thích chuyện đó”.

“Hừm, vậy mấy bồ cho là mình nông cạn và không đủ kiến thức để nói chuyện về sách đúng không nè?”

“Không”, TJ và Lucy đồng thanh.

“Mình không ngờ là mình có những người bạn trí tuệ cao siêu như thế đó”, tôi nói.

Izzie đáp: “Thấy chưa, bồ tự cho rằng ai đọc sách cũng là dân cao siêu hết. Bồ đang suy nghĩ sai lầm đó!”

“Hừ”, tôi đáp.

TJ nói tiếp: “Mình cho là mấy bồ ai cũng có điểm hay riêng của mình. Ví dụ như mình có thể nói chuyện với Izzie về sách, về thuật chiêm tinh hay các vấn đề khác về cuộc sống; mình có thể trò chuyện với Lucy về thời trang và thiết kế; và

mình có thể nói chuyện với bố về...ơ...về chuyện trang điểm..ơ..hay là chuyện...các lời khuyên về cánh con trai. Không ai qua mặt bố về chuyện hiểu tâm lý con trai cả, Nesta à!”.

Ừ, điều này thì đúng thật. Tôi nghĩ mình có ưu điểm này vì tôi có anh trai. Tôi sớm nhận ra rằng tất cả đàn ông con trai, dù ở lứa tuổi nào, dù họ cố gắng tỏ ra đáng yêu như thế nào, thì bên trong họ vẫn là một “cậu bé”. Họ cũng bần khoản và căng thẳng không kém khi giao tiếp với phái nữ, hết như phái nữ đối với họ vậy.

Tôi nói: “Vậy thì ở đây chúng ta có Izzie – người khám phá, TJ- người tư duy, Lucy – người thiết kế tài năng, còn mình là gì? Mình là một kẻ rỗng tuếch chẳng?”

Lucy kêu lên: “Tất nhiên là không rồi. Không ai nói vậy cả. Hôm nay bố bị sao vậy? Bố luôn nằm trong top 10 người có điểm cao nhất trường, làm sao mà bố rỗng tuếch được? Bố đang tự hạ thấp mình đó!”.

TJ đế thêm: “Bố còn là một chuyên gia về đàn ông nữa”.

Tôi đáp: “OK nói về con trai nhé. Sự thật là mấy chàng đẹp trai không đọc sách nhiều đâu, vì

họ có cuộc sống riêng. Thật đấy! Những kẻ ‘thần kinh’ thì vùi đầu vào sách vở vì bọn họ không có cuộc sống thực sự”.

Izzie kêu lên: “Không, không thể nào! Bỏ vô cùng sai lầm rồi đó. Ví dụ như Ben, anh ấy vừa dễ thương lại vừa đọc nhiều sách”.

Hừm...Ben là bạn trai cũ của Izzie, và cho dù Ben là một anh chàng dễ thương, tôi cũng thấy anh ta không có sức hút gì cả, không phải loại con trai tôi thích.

Tôi nói: “Theo mình, có hai loại con trai. Loại thứ nhất là những chàng đẹp trai có sức hút như nam châm, loại này có thể gây rắc rối và làm trái tim bồ tan nát, nhưng hẹn hò với họ sẽ rất vui và tuyệt diệu. Loại thứ hai là những anh chàng có thể không hấp dẫn nhưng thân thiện dễ gần và bồ sẽ biết bồ có ý nghĩa gì đối với họ, vì họ không làm bồ điên lên, cơ bản là vì họ biết nếu họ làm thế họ sẽ không còn cơ hội tán tỉnh cô gái nào nữa”.

Izzie cười to: “Bồ luôn nhìn sự việc đen trắng rõ ràng, không bao giờ có sự pha trộn cả”.

“Ý bồ là sao?”

TJ nói: “Bồ không phải lúc nào cũng khái quát

được vấn đề, nhất là về con người. Mình nghĩ mọi việc không phải lúc nào cũng đen trắng rõ ràng đâu, có những lúc nó sẽ pha trộn lẫn nhau, cho ra màu xám chứ không phải trắng hay đen. Ví dụ như Steve đó, anh ấy vừa đẹp trai vừa thông minh”.

Tôi im miệng. Steve là một trong các anh trai của Lucy và anh ấy đã hò hẹn với TJ nhiều năm rồi. Nhưng cũng như Ben, dễ thương đấy chứ không phải là “thời nam châm” thu hút – không thể nào. Tôi không muốn làm TJ khó chịu vì cho rằng bạn trai của nhỏ không đáng yêu, và cũng không muốn Lucy bực mình vì tôi cho rằng anh trai của nhỏ kém hấp dẫn. Người ta có thể rất bảo thủ khi nói về gia đình mình. Bạn có thể nói những lời tệ hại nhất đối với anh chị em của mình nhưng người ngoài không thể nào làm như thế. Tôi nghĩ là tôi cũng cư xử như thế đối với anh trai Tony của tôi. Đôi khi tôi nói xấu Tony nhưng tôi không muốn nghe ai nói những điều như tôi cả. Tôi cố gắng không hé môi bình phẩm gì về Steve, nhưng đôi khi thật khó kiểm soát được suy nghĩ thật sự trong đầu tôi. Nhiều khi tôi lo là tôi đang bị chứng bệnh Tourette, điều

này tôi đã đọc trong một cuốn tạp chí. Người ta nói rằng người bệnh thay vì bị chảy máu sẽ bị “chảy” suy nghĩ ra khi bị ức chế và họ sẽ thốt ra những điều kinh khủng nơi công cộng hoặc trên xe điện hay một nơi nào đó. Người bệnh sẽ không có khả năng kiểm soát xem mình nói gì và nói lúc nào thì hợp lý. Tôi sẽ mãi mãi gặp rắc rối nếu suy nghĩ của tôi cứ “rò rỉ” như thế này. Không biết tôi có bị triệu chứng Tourette bên trong không nhỉ? Đôi khi tôi nghĩ những điều thật kinh khủng về người khác mà không dừng lại được. Nhiều khi các ý nghĩ đó làm chính tôi bị sốc. Ở trường chẳng hạn, đã có lần tôi muốn hét lên “Chán như con gián” khi tất cả học sinh đang tập trung nghe cô hiệu trưởng nói chuyện với giọng đều đều như ru ngủ. Có khi đang đi ngoài đường mà thấy ai đó không bắt mắt, tôi lại nghĩ “Woah, tại sao nhỏ đó lại mập và xấu quá vậy ta?”; sau đó tôi cảm thấy khủng khiếp vì tôi biết rằng xấu hay đẹp là điều người ta không thể tự mình chọn lựa. Có lần bị ba ‘lên lớp’, tôi đã thầm nghĩ: “Hừm... Ba không phải khuyên con như thế, rút lại lời đi ba ạ!”. May là hầu hết trong mọi tình huống tôi đều giữ các ý

nghĩ đó cho riêng mình. Hay là tôi bị tâm thần bên trong? Đáng lo thật!

Lucy hỏi tôi: “VẬY là bồ nói có hai sự lựa chọn đúng không: một là đẹp trai và nguy hiểm, hai là an toàn nhưng không hấp dẫn?”

“Ừ, đúng thế! Lựa chọn thế nào là tùy bồ, một trong hai!”.

Izzie nói: “Mình nghĩ là bồ thích hợp với cả hai loại đó Nesta, vì bồ không bị tụi con trai đẹp làm cho điên lên!”.

“Có thể ban đầu là như vậy”, tôi vừa nói vừa nghĩ về Simon-bạn trai cũ, người đã bỏ rơi tôi, “cuối cùng thì họ vẫn thế, vì họ biết rằng họ có thể làm điều đó”.

TJ lắc đầu: “Mình thì đồng ý với Izzie hơn”.

“Còn bồ thì sao hả Lucy?”, tôi hỏi.

Tôi biết là hơn một năm nay Lucy và anh Tony của tôi đang chơi trò “trốn tìm” với nhau. Dù Tony là anh trai tôi, nhưng tôi phải thừa nhận là anh ấy thuộc loại thứ nhất, tức là đẹp trai hấp dẫn và kiêu ngạo về điều đó. Con gái xếp hàng theo đuôi Tony và anh ấy chưa bao giờ quan hệ nghiêm túc với cô nào cả. Nhưng

với Lucy thì ngoại lệ. Tony thật sự thích Lucy, nhưng một nửa lý do là vì Lucy chưa bao giờ tỏ ra quá mất tự chủ vì Tony. Lucy dành cho Tony khoảng trời riêng nhất định. Tôi biết là khi Lucy tỏ ra không say mê Tony thì Tony sẽ làm điều đó; giống như hai người đang khiêu vũ với nhau vậy, người này tiến thì người kia sẽ lùi. Lúc này trong điệu nhảy thì Lucy đang lùi còn Tony đang tiến tới.

Lucy đáp: “Uhm, mình cũng đồng ý với Izzie. Đành rằng Tony không phải là chàng trai chung thủy tuyệt đối, nhưng ít ra anh ấy cũng thể hiện trung thực anh ấy là ai”.

Izzie nói: “Tất nhiên rồi. Có rất nhiều loại đàn ông. Có cả những anh chàng vừa đẹp trai vừa sâu sắc, ý mình là những chàng trai biết suy nghĩ. Những anh chàng dễ thương sẽ không làm mấy bồ bị rối lên. Điều này phụ thuộc vào người mà anh ta theo đuổi, vì thế có lẽ bồ chưa thấy được chiều sâu của những anh chàng mà bồ quen biết”.

Tôi hỏi: “Ý bồ là sao?”.

“Tức là với những người khác nhau bồ sẽ có những cách cư xử khác nhau, ví dụ như với ba mẹ, bồ sẽ cư xử một cách, với thầy cô là một

cách khác, với bạn bè lại một cách khác, và với con trai cũng như vậy”.

“Ừm, thì sao?”.

“Thì đó, như TJ đã nói đó, với Iz thì TJ có thể nói về một số đề tài, với Lucy là các đề tài khác và với bố là đề tài khác nữa”.

TJ hưởng ứng: “Đúng đó, ví dụ như tớ tìm đến Iz khi cần lời khuyên, và tìm đến bố khi cần vui vẻ”.

Tôi phải suy nghĩ về điều này. Đó là lời khen hay chê nhỉ?

“Ý bố là mình không thể cho bố lời khuyên đúng không?”.

“Không... ừ...”, TJ bối rối thật sự, “Mình đang cố nói những gì tốt đẹp về bố. Không phải ai cũng đem lại niềm vui cho người khác nhiều như bố. Ô, mình cũng không biết nói sao nữa. Hình như hôm nay bố nhạy cảm quá mức đó Nesta!”.

Izzie lên tiếng: “Bố đừng trở thành nữ hoàng sầu muộn đó nha!”.

Nữ hoàng sầu muộn ư? Tôi chẳng muốn trả lời vấn đề này.

Izzie tiếp tục: “Ý mình là các bố có thể cư

xử khác nhau với các chàng trai khác nhau. Có người khiến các cô không biết phải nói gì trong khi có người sẽ khiến các cô nói huyền thuyên. Người khác có thể khiến các cô thể hiện những tính cách khác nhau trong bản thân mình. Có lẽ cô chưa bao giờ thấy được chiều sâu trong các chàng trai, vì cô chưa nói điều gì để gợi ra những điểm đó”.

“Vậy ý cô là mình nông cạn, mình chỉ có thể khơi gợi phần nông cạn ở người khác, trong đó có đám con trai; và mình không thể cho ai lời khuyên, mình là nữ hoàng sâu muộn?”.

Izzie nói: “Không, mình không nói thế. Có thể sau này gặp anh chàng nào đó cô có thể nói về một cuốn sách hay hoặc về mục tiêu cuộc sống, v.v...”.

Tôi cảm thấy mình đang bị mấy nhỏ bạn thân coi thường. Tôi không thể nào là nữ hoàng sâu muộn, chỉ chăm chút vẻ bề ngoài còn cái đầu thì rỗng tuếch! Không! Tôi học giỏi, và tôi suy nghĩ về nhiều chuyện đó chứ, ví dụ như tôi nên mặc gì, nên để kiểu tóc nào, nhóm nhạc nam nào đang được yêu thích, v.v... Nhưng có lẽ tôi nên nói về những điều “sâu sắc” hơn. Sách. Ừ,

có lẽ tôi nên đọc một cuốn sách người lớn thật sự. Tôi từng đọc nhiều sách khi còn nhỏ nhưng đã ngừng lại. Tôi cũng không hiểu tại sao nữa. Tôi sẽ bắt đầu đọc sách khi tôi về nhà. Tôi sẽ tìm cuốn nào đó thật trí tuệ, ấn tượng và sẽ trích dẫn những lời trong đó khi trò chuyện. Tôi sẽ hạ gục một chàng trai vì vẻ đẹp trí tuệ lẫn hình thức của tôi, để chứng minh rằng tôi không hề là một cô gái rỗng tuếch!

MẶT NẠ DƯỠNG DA TỰ CHẾ CỦA LUCY

Mặt nạ trứng và men bia

1 lạng đỏ trứng

1 muỗng súp men bia

1 muỗng café dầu hướng dương

Trộn đều thành hỗn hợp, bôi lên mặt và cổ, để khoảng 15 phút rồi rửa sạch.

Lưu ý: men bia cũ thể kích thích da và

tẩy các tạp chất, vì thế tốt nhất không nên dùng mặt

nạ loại này trước khi đi dự tiệc, nĩ cũ thể làm mụn của bạn hiện ra

trên mặt.

Mặt nạ dinh dưỡng

1 quả trứng

1 muỗng café mật ong

1 muỗng café dầu quả hạnh

Trộn đều hỗn hợp rồi thoa lên mặt, giữ 15 phút rồi rửa sạch.

Mặt nạ trẻ hĩa làn da

2 muỗng súp quả bơ chín

1 muỗng cafe mật ong

3 giọt chanh

Nghiền nát quả bơ, lần lượt cho nước chanh và mật ong vào tạo thành hỗn hợp đặc.

Thoa lên mặt và cổ, để ít nhất 20 phút. Có thể bạn phải nằm trên sàn nhà với khăn tắm chồng sau cổ vì mặt nạ này rất dễ bị chảy.

**Mặt nạ chuối
(đặc biệt tốt cho da khô)**

½ trái chuối chín

1 muỗng súp mật ong

1 muỗng súp kem sữa đặc

Nghiền nát chuối, trộn với mật ong và kem rồi thoa lên mặt và cổ

(món này cũng ăn được đó!)

@ h u o n g 2

Vùng chiến tranh

Chiều hôm đó khi về nhà, tôi định sẽ tra từ điển để xem ‘thực dụng’ có nghĩa gì, sau đó tôi sẽ tìm một cuốn sách ‘sâu sắc’ trên kệ để nghiền ngẫm. Thế nhưng, vừa bước vào hành lang căn hộ nhà mình, tôi đã nghe thấy có ai to tiếng từ phía nhà bếp. Oops, lại rơi vào vùng chiến sự! Tôi bước vào bếp xem chuyện gì đang xảy ra.

Anh Tony cao giọng:

“Nhưng chỉ cần một năm là ai cũng có thể lấy bằng lái ba ạ! Mark Janson bạn con còn có cả xe hơi riêng rồi”.

Ba tôi mím môi dữ tợn:

“Ba đã nói không, và không nói thêm gì nữa. Khi nào con 19 tuổi thì ta quay lại chuyện này”.

À, tôi biết có chuyện gì rồi. Ngày mai là sinh nhật của Tony, ngày 22/9, và anh ấy muốn được học một khóa lái xe với hi vọng sẽ được ba mua cho một chiếc xe hơi khi anh ấy lấy được bằng loại A. Tony làm như anh ấy đã có thể học lái từ năm ngoái khi anh ấy 17 tuổi, và tôi nhớ là sau đó cũng xảy ra xung đột. Thật kỳ lạ! Thường thì ba tôi rất dễ chịu và chiều chuộng chúng tôi, thế nhưng khi nói đến chuyện lái xe là ba tôi lại khó chịu ra mặt và không ai có thể thuyết phục được ba. Tội nghiệp cho Tony, anh ấy tưởng năm nay ba sẽ đồng ý, và anh ấy cũng đã tự mình để dành tiền từ các món quà dịp Giáng sinh để đóng tiền học lái xe.

Tôi quyết định bước vào giúp Tony.

“Ba ơi, đừng khó chịu như thế. Lần này là sinh nhật lần thứ 18 của anh Tony, đó là dịp quan trọng”.

Điều tôi nói rõ ràng là không có tác dụng; trông thái độ của ba tôi hết như chuyển từ băng giá sang giá băng. Nhưng tôi cũng không dễ bỏ cuộc:

“Rất nhiều người bằng tuổi Tony đã học lái mà ba, và anh Tony sẽ rất cẩn thận, đúng không Tony?”.

“Yeh, dĩ nhiên rồi!”, Tony nói ngay.

Ba đáp: “Nó có thể cẩn thận, nhưng ngoài đường có nhiều kẻ lái xe như điên, hiểu chứ?”.

Tony phản ứng: “Nhưng mà...”

“Ba nói chuyện đến đây là chấm dứt”, ba tôi đứng dậy và rời khỏi bếp.

“Em rất tiếc”, tôi nói và nhìn Tony, đang ngồi ôm đầu ở quầy bếp.

Tony rên rỉ: “Thật là bất công”.

“Nhìn anh giống như Kevin”, tôi bật cười và liên tưởng đến nhân vật chính mà Harry Enfield đóng trong phim Kevin và Perry rộng lượng. Kevin là một đứa trẻ 15 tuổi đáng ghét luôn nói với cha mẹ những câu như ‘thật bất công’ và ‘Con ghét ba mẹ’. Thường thì khi nghe tôi kể chuyện này Tony sẽ bật cười, nhưng lần này thì không.

Tony tâm sự: “Anh cảm thấy mình như một con gà rù vậy. Có ba đứa trong lớp anh đã lái xe từ 6 tháng nay. Anh rất ghét phải sống như một đứa con nít - ồ, ba anh không cho học lái xe. Thật là thảm hại!”.

“Vậy thì anh định làm gì trong lần sinh nhật này?”, tôi hỏi, cố gắng lái câu chuyện sang hướng vui vẻ hơn. Tôi thường làm vậy khi gặp một người buồn khổ, bi quan.

“Anh không thể làm gì nhiều, đúng không? Sinh nhật vào thứ Hai? Mẹ nói là mình có thể làm gì đó đặc biệt vào một ngày sau đó, có thể là vào cuối tuần, khi mọi người đỡ bận rộn hơn”.

“Nhưng anh vẫn có thể làm điều gì đó vào đúng ngày sinh nhật của mình phải không? Dù ngày mai anh phải đi học nhưng chúng ta vẫn còn buổi tối mà. Anh có thể làm gì đó nếu mẹ chưa có kế hoạch gì”.

“Thật ra mẹ nói cả nhà có thể ra ngoài ăn tối, nhưng ai mà muốn đi khi ba khó chịu như vậy chứ? Sẽ chẳng có gì vui vẻ cả! Có lẽ anh sẽ rủ mấy đứa bạn đi chơi sau khi tan học. Em cũng có thể đi với tụi anh nhưng phải hứa là không được chọc ghẹo ai đó”.

“Nghe được đó, nhưng dù sao em cũng phải đến nha sĩ khám răng sau khi tan học rồi. Nếu phải trám răng thì em sẽ không ăn được gì cả. Sao anh không tổ chức tiệc sau nhỉ? Dù sao thì từ ngày mai trở đi anh cũng tròn 18 tuổi mà”.

Tony lắc đầu: “Đó mới là ý kiến của mẹ thôi, nhưng nếu ba mẹ muốn giám sát thì thà không tổ chức còn hơn”.

“Vậy thật sự anh muốn làm gì nào?”

Tony im lặng suy nghĩ, cuối cùng lên tiếng:

“Anh biết anh muốn điều gì. Anh muốn đi chơi với Lucy, chỉ hai người thôi. Không cần phải đi đúng ngày sinh nhật, đi sau đó ít bữa cũng được. Nhưng anh không nghĩ là Lucy muốn hẹn hò, em biết đấy, Lucy lúc nóng lúc lạnh...”.

Tôi giả giọng eo éo: “A... tội nghiệp Tony... thật là bất công...”.

Cuối cùng thì Tony cũng cười, hay ít ra là nhăn mặt, đôi khi thật khó xác định anh ấy đang thế nào.

Vài phút sau mẹ bước vào bếp:

“À, hay quá, cả hai con đều ở đây, chúng ta tâm sự chút nha”.

Tony và tôi nhìn nhau cố nín cười. Có rất ít trường hợp cha mẹ của bạn bè chúng tôi làm việc này, vì thế chúng tôi thừa hiểu ‘tâm sự’ là gì; chắc chắn mẹ sẽ nói về chuyện sex, uống rượu, nghiện thuốc và chúng tôi không được phép dính tới mấy thứ đó.

Mẹ bắt đầu: “Mẹ chỉ muốn cho các con biết tình trạng hiện nay của nhà mình”.

À, có thể là tôi đã đoán sai. Lần này không phải bài giảng “Nếu con thử một lần thì sau đó chưa kịp biết gì con đã mang thai”, có vẻ như là bài “Chúng ta phải thắt lưng buộc bụng!”

Mẹ tiếp tục: “Các con biết đó, mẹ đã được ký hợp đồng làm việc vào năm ngoái...”.

Tony hỏi: “Ồ, như vậy là họ sẽ không bắt mẹ nghỉ việc nữa đúng không mẹ?”.

Đầu năm nay mẹ tôi tưởng đã bị cho thôi việc. Mẹ làm nghề đọc tin tức ở kênh truyền hình cáp, và giống như tất cả những người dẫn chương trình khác, nghề của mẹ không ổn định vì người làm chương trình thích những gương mặt mới, thường là trẻ hơn.

“Không, họ không sa thải mẹ, họ chỉ giảm bớt giờ làm thôi. Các nhà sản xuất chương trình đang làm như thế với những người bưng bình và đổi lại họ vẫn tìm các gương mặt mới. Vì thế, chuyện là thế này: Ba đang làm đạo diễn một bộ phim, nhưng kinh phí không nhiều lắm, ba phải làm vì danh tiếng nhiều hơn là lợi nhuận. Bộ phim này có thể làm cho lý lịch của ba sáng sủa hơn và hứa

hẹn nhiều tốt đẹp trong tương lai. Vì thế, tiền bạc của chúng ta sẽ eo hẹp hơn, thêm vào đó nhà mình phải đóng một khoản thuế lớn vào tháng Giêng tới. Điều đó có ý nghĩa gì đối với chúng ta? Cả nhà phải tính lại chuyện tiêu xài. Chúng ta phải thắt lưng buộc bụng một chút và không chi tiền cho việc phát sinh nào cả. Mẹ biết Tony muốn tham gia chuyến trượt tuyết do trường tổ chức nhưng lúc này thì chưa được, con ạ! Nhưng quan trọng là chúng ta vẫn sống được”.

Tony đáp: “Tốt thôi, thật lòng con cũng không buồn vì không được đi trượt tuyết. Từ lúc Mark Crawley bị gãy cả chân cả tay vào dịp trượt tuyết năm ngoái, cứ nhìn Mark bị bó bột đầy cả người là con hết hứng thú trượt tuyết”.

Mẹ tiếp: “Cho mẹ xin lỗi nhé Tony, về bữa tiệc sinh nhật 18 tuổi của con. Con có thể đợi lâu hơn một chút không? Để đến khi nhà mình khá hơn một chút nhé?”.

Tony đáp: “Không sao đâu mẹ. Con cũng không chắc con có thích đi tiệc không nữa”.

Tony rất quý mẹ. Hai mẹ con rất hiểu và thân nhau, không như giữa ba với Tony. Điều này thật lạ vì ba là ba ruột của Tony, trong khi mẹ

chỉ là mẹ kế. Mẹ của Tony qua đời từ khi Tony còn nhỏ và ba cưới mẹ tôi sau đó. Gia đình tôi khiến nhiều người phải nhầm lẫn. Ba tôi là người Ý – tóc đen, mắt đen và da màu ôliu (chính xác là $\frac{3}{4}$ người Ý còn $\frac{1}{4}$ là Tây Ban Nha vì ông nội là người lai Ý-Tây Ban Nha, còn bà nội là người Ý). Tony thừa hưởng vẻ đẹp Âu châu đó, lại thêm cái lúm đồng tiền đẹp như tài tử của ba trên mặt. Mẹ là người Jamaica với da sẫm, tóc đen và mắt xanh lá cây. Tuy giống mẹ nhưng da tôi không sẫm lắm mà có màu như cafe pha. Người lạ nếu gặp tôi và Tony đều kinh ngạc khi biết chúng tôi là anh em, và cố tìm xem chúng tôi giống nhau ở điểm nào.

Mẹ hỏi: “Ý con thế nào hả Nesta?”.

Tôi đáp: “Mẹ biết con mà, con không quan tâm đến vật chất lắm đâu”.

Mẹ vờ kinh ngạc còn Tony thì cười to. Tony ‘láo’ thật! Rõ ràng tôi là một trong những người chậm hiểu nhất trong lịch sử! Dù sao, điều mẹ nói cũng giúp tôi giải thích được vì sao ba nổi nóng với Tony khi Tony đòi học lái xe. Đàn ông là thế đó, khi không có khả năng làm điều gì họ lại tìm cách giải thích khác đi, như thế khi phải

thú nhận sự thật họ sẽ thấy mình thua cuộc vậy. Hừ, tôi thì khác, tôi thấy chả có gì ngượng ngùng khi thú nhận là tôi hết tiền cả.

Tôi hỏi mẹ: “Vậy là chúng ta lại nghèo, đúng không mẹ?”.

“Không, Nesta ạ, không nghèo; chúng ta chỉ không giàu vào thời điểm này thôi”.

Gia đình tôi luôn phải trải qua các giai đoạn như thế: dư dả, rồi không dư dả. Ba hay nói là làm nghề truyền thông thường phải lên voi xuống chó. Khi trở thành diễn viên, tôi sẽ đảm bảo là mình sẽ giàu ketch sù bằng cách tham gia mọi cuốn phim và vở kịch, vì tôi thấy sống thiếu tiền chả có gì vui vẻ cả. Tôi cảm nhận được sự căng thẳng mà ba mẹ phải gánh chịu khi khủng hoảng tài chính.

Mẹ hỏi: “Các con có hỏi gì nữa không?”.

Tony lắc đầu.

Tôi cũng đáp: “Không ạ”.

Tôi định lên lầu tập lời thoại cho phần cuối vở kịch diễn trong trường - vở Câu chuyện bờ tây, mà trong đó tôi thủ vai Maria.

Mẹ nói: “Tốt, cả hai con hiểu rồi phải không?”

Chịu khó không có tiền tiêu vặt một thời gian nhé?”.

Tôi gật đầu. Thật buồn cười vì tôi rất thích cách cư xử mà mẹ dành cho tôi và Tony, y như đối với người lớn và chúng tôi luôn được thông tin về tình hình gia đình mình. Tôi biết không phải cha mẹ ai cũng làm thế. Điều đó khiến tôi cảm thấy mình đã trưởng thành. Mặt khác, tôi cũng không muốn biết nhiều vì tôi nghĩ đó là chuyện của người lớn, như việc phải trả các hóa đơn chẳng hạn, tôi còn nhỏ nên chưa phải lo. Mẹ nói rằng phải cho chúng tôi biết chuyện tài chính để chúng tôi không nghĩ là tiền tự nhiên sinh ra.

“Matt, anh cũng có điều gì muốn nói với các con đúng không?”, Mẹ nói vọng ra hành lang rồi quay lại phía chúng tôi:

“Ba các con cũng có chuyện muốn nói”.

Có tiếng ho gần phòng khách rồi tiếng bước chân của ba đến gần hơn.

Ba đi đi mấy ngón chân một lúc rồi nói: “Đúng... à... ừ... ba muốn nói đến chuyện tránh thai...”

Tony rên rỉ: “Cái gì? Lại là chuyện tránh thai nữa ư?”.

Tôi tròn mắt: “Ba à, mẹ à, tui con học ở trường chuyện này rồi mà”.

Tony đứng dựa vào ghế, hai tay đặt ra sau gáy đầy kiêu ngạo:

“Ba không thể dạy con chuyện này, nhưng cũng không sao...Nào, ba, tránh thai ư? Ba muốn biết cụ thể điều gì nào?”.

Tôi cười nắc nẻ. Ba và mẹ cũng bật cười. Phù! Chiến tranh sẽ không nổ ra trong vài ngày sắp tới...

Thực dụng: giải quyết vấn đề theo khía cạnh hiệu quả hoặc tầm quan trọng tức thì của nó.

@ h u ở n g 3

Đếm ngược để ngậm miệng lại

58, 59, 60... @òn 4 phút nữa... 1, 2, 3...
Tôi đếm từng giây trôi qua khi nằm trên ghế chữa
răng ở phòng nha sĩ vào ngày hôm sau, khi vừa
tan học. Chỉ còn khoảng 4 phút nữa là tôi thoát
khỏi nơi này, và 6 tháng sau tôi mới phải quay lại
khám định kỳ. Phòng nha là nơi tôi không hề ưa
thích lui tới vì ở đây tôi luôn nghe tiếng kêu rì rì
của máy chữa răng sau cánh cửa đóng kín, luôn
phải ngửi mùi nước xúc miệng pha trộn với mùi
nha chu nồng nồng, và luôn phải nghe những

tiếng kêu gào của những người nhát gan van xin nha sĩ nhẹ tay... OK, có lẽ tiếng kêu la đang vang lên trong đầu tôi, nhưng điều đó cũng không thể thay đổi sự thật khó chịu là nha sĩ Saltman đang treo tấm poster của Steve Martin trong phim Cửa hàng nhỏ kinh dị trên trần nhà. Bất cứ người nào khi nằm lên ghế chữa răng cũng phải nhìn tấm hình đó, không có sự lựa chọn nào khác, trong khi nha sĩ Saltman đang chữa răng cho mình. Trong bộ phim này, Steve Martin thủ vai Orin Scrivello, một nha sĩ lập dị và độc ác. Hmmm? Ý nha sĩ Saltman khi treo tấm poster này lên cho bệnh nhân ngắm là gì nhỉ?

”...ọn... anh... kỳ... óa..”, tôi lăm bằm và chỉ tay lên trần nhà. Tôi muốn nói là “Chọn tranh kỳ quá”, nhưng không thể phát âm chính xác khi ngón tay trở và ngón tay cái của nha sĩ Saltman đang ở bên trong má của tôi và môi trên của tôi đang bị kéo ra đến tận mang tai (mặt tôi lúc này chắc xấu xí lắm!). Khi nha sĩ đưa một dụng cụ kim loại lạnh toát vào trong miệng tôi thì tôi nhắm nghiền mắt lại và cố gắng tưởng tượng ra những điều tốt đẹp khiến tôi thư giãn. Izzie đã chỉ tôi cách suy nghĩ về những điều tốt đẹp để quên đi

con đau, như nghĩ về một thác nước, những chú cá heo hay những bông hoa chẳng hạn. Nhưng cá heo hay thác nước đối với tôi chỉ có tác dụng gì, thật là chán! Tôi quyết định tự mình tưởng tượng ra những hình ảnh khiến tôi vui và thư giãn. Tôi nghĩ tới những dãy kệ đầy nước hoa ở hiệu Selfridges. Những hàng quần áo đắt tiền ở hiệu Morgan. Cửa hàng trang sức ở Fenwicks. Hay là ôm hôn tài tử Brad Pitt... Ôi, tôi nông cạn quá chẳng? Tôi toàn nghĩ đến quần áo, hôn hít. Không, tôi phải khá hơn thế chứ. Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra điều gì đó sâu sắc hơn, nếu không thì như mấy nhỏ bạn đã nói hôm qua, tôi toàn nghĩ đến bề ngoài của mình, quần áo và tụi con trai. Không, tôi sẽ cố gắng. Tôi sẽ nghĩ về những điều sâu sắc và có ý nghĩa. Tôi tưởng tượng tôi đang đi trong đoàn người biểu tình kêu gọi bảo vệ môi trường. Hmmmm, tôi nên mặc đồ gì khi đi biểu tình nhỉ? Xanh lá cây hay nâu? Mình phải mặc bộ nào vừa gắn với chủ đề biểu tình, vừa phải đẹp để nhớ đâu mình sẽ gặp một anh chàng dễ thương là 'chiến sĩ bảo vệ môi trường' ở đó... Ôi không... tôi lại nghĩ về quần áo và tụi con trai nữa rồi. Tôi phải nâng cấp suy

nghĩ lên, phải nghĩ cái gì sâu sắc hơn mới được. Tôi phải nghĩ về điều gì có thể giúp tôi quên đi thực tế là hàm tôi đang bị khóa chặt, còn các cơ cổ thì căng cứng. Không, những hình ảnh tưởng tượng đó không giúp ích gì cả. Tất cả những gì tôi thấy lúc này là Steve Martin với cái cửa chữa răng trong tay và ánh nhìn sắc như quái vật đang tiến lại tôi ngày càng gần hơn. Tôi không bao giờ tưởng tượng được đúng các hình ảnh và đúng thời điểm. Izzie khác với tôi, nhỏ này thích trường phái tưởng tượng và phù phép và điều đó có vẻ có ích với nhỏ.

Tôi mở mắt xem nha sĩ Saltman đã làm xong chưa. Chưa. Nha sĩ vẫn đang cúi sát mặt tôi, miệng và mũi bị khẩu trang che kín, mắt kính trắng lóa trên mũi. Trông ông giống như con côn trùng khổng lồ đang bay vào mặt tôi, và bỗng dưng tôi muốn bật cười khi nhớ đến lời bài hát trong bộ phim do Steve Martin đóng: “Ta là nhaaaaa sĩiiiiiiiiii...”.

Ahhh, tôi thấy mình như đang phải cố nuốt vật gì đó.

“Ow”, tôi thét lên khi nha sĩ Saltman kéo miệng tôi về bên trái. Đau quá! Đành rằng da có tính

đàn hồi thật, nhưng nó cũng không giãn mạnh đến thế. Saltman dường như không đọc được suy nghĩ của tôi, ông vẫn điềm nhiên tiếp tục công việc của mình, kéo môi dưới tôi ra hết như nó làm bằng plastic vậy.

Ông hỏi: “Nesta, cháu có thường hay diện đồ đẹp không?”

“Urg... áu... ạt... ười”, tôi cố trả lời. Ý tôi là điều đó thật buồn cười. Hỏi chuyện một người đang nằm dài trên ghế chữa răng trong lúc mồm đang bị nhét đầy các ngón tay, các vật kim loại và bông gòn ư? Phải chăng đây là một cách để các nha sĩ giải trí nhỉ? Khi thấy nhàm chán, các nha sĩ sẽ đợi đến khi mồm bệnh nhân bị nhét đầy các dụng cụ nha để hỏi mấy câu, và cười thầm khoái chí khi thấy họ cố gắng trả lời...

Tôi gật đầu rồi cố nuốt lần nữa. Không còn lâu nữa, khoảng 2 phút thôi mà... 1,2,3,4...

Cuối cùng thì nha sĩ Saltman đứng lùi lại: “Xong rồi, cháu súc miệng đi!”.

Ông bật cái nút bên cạnh ghế. Chiếc ghế bật dậy từ chiều nằm thành chiều ngồi khiến tôi giật mình, người nhào ra phía trước. Đây lại là một

cách giải trí khác của các nha sĩ đây mà, tôi thăm
quả quyết. Ghế nha sĩ có thể là đồ chơi lắm chứ.
Các nha sĩ có thể hạ bạn xuống, nâng bạn lên.
Tôi tự hỏi không hiểu họ có loại ghế nào dành
cho các bệnh nhân khó tính và lũ con nít nghịch
ngợm không nhỉ? Khi đó, nếu bị quấy rầy, họ
sẽ bí mật bám vào một cái nút nào đó, và bệnh
nhân sẽ bị bật lên khỏi ghế, văng trở ra quây
tiếp tân. Nếu là nha sĩ tôi sẽ sắm cái ghế như
thế. Nhưng lúc đó tôi sẽ là nha sĩ ư? Không, tôi
phải trở thành diễn viên cơ. Đó cũng là lý do tại
sao tôi chịu khó đến chỗ 'tra tấn' này. Làm diễn
viên phải có hàm răng đẹp. Tôi sức nhớ là còn
phải tập lời thoại cho vở kịch Câu chuyện bờ tây
nữa; tôi sẽ hát bài mà cô Maria hát: "Có một chỗ
cho chúng ta...". Lẽ ra tôi phải tưởng tượng đến
điều này khi đang nằm chữa răng mới phải. Đó
là hình ảnh tuyệt diệu: tôi đóng vai chính, đứng
trên sân khấu hát bằng cả trái tim, bên dưới là
bao nhiêu khán giả nhìn tôi ngưỡng mộ.

Trong lúc tôi súc miệng bằng một loại thuốc
lỏng màu hồng nhạt thì nha sĩ Saltman đi xem
phim chụp X-quang hàm răng của tôi. Ông thì
thăm gì đó với cô phụ tá. Cô này trông có vẻ còn

nhỏ hơn tôi. Cô ta không thể nào là người chữa răng cho tôi được! Có lẽ cô ta cũng mới thay răng là cùng, tôi thăm nghĩ.

“Cháu có phải nhổ hết hàm răng không nha sĩ?” Tôi pha trò và nghĩ đó là câu hỏi vui, thế nhưng nha sĩ Saltman không cười chút nào cả.

Ông nói: “Cháu không phải nhổ cái răng nào đâu, nhưng ta lo lắng vì răng cháu mọc hơi lộn xộn, nó có thể khiến cho răng hàm lẫn răng cửa của cháu bị lệch nay mai... bây giờ thì chưa rõ, nhưng sau này sẽ xảy ra đó...”

Ôi, nha sĩ đang nói gì vậy? Răng mọc lộn xộn, răng lệch ư? Là sao nhỉ?

Ông nói: “Chúng ta cần làm cho hàm răng của cháu ấn tượng hơn”.

“Vâng, đây ạ”, tôi nhanh nhẩu đáp rồi toét miệng ra cười hết cỡ.

Ông Saltman cười vang: “Không phải thế. Ta cần lấy mẫu hàm của cháu để gửi cho bác sĩ chỉnh nha Scheneider”.

“Để làm gì hả nha sĩ?”.

“Cháu cần phải niềng răng, Nesta à!”.

“Hả? Niềng răng?”, tôi kêu lên.

“Niềng răng, như vậy ta mới có cơ hội giúp các răng cửa của cháu mọc đều hơn, sau đó cháu sẽ có hàm răng tuyệt đẹp!”.

“Nhưng cháu mới có 15 tuổi mà nha sĩ?”.

Ông mỉm cười: “Ta biết, đó là độ tuổi tuyệt nhất để niềng răng đó”.

Ôi không, đó là thời điểm hoàn hảo phá hỏng cuộc sống của tôi thì có, tất cả sẽ bị phá hỏng: bề ngoài của tôi, sự quyến rũ của tôi, các giao tiếp xã hội của tôi, khả năng ‘hợp hôn’ con trai của tôi... phá hỏng cả vai diễn của tôi trong vở Câu chuyện bờ tây nữa. Tôi sẽ không thể nào đóng vai Maria được. Khán giả sẽ cười chế nhạo khi tôi mở miệng ra hát và thay vì hát “Có một chỗ cho chúng ta”, tôi sẽ phải hát “Có một cái niềng răng cho chúng ta...”.

Tôi cứng rắn: “Không, cháu không niềng răng đâu, hãy nhổ hết răng của cháu và trồng răng giả vào. Như thế ít ra cháu vẫn cười được”.

Ông Saltman lại cười: “Chỉ mất có một năm thôi mà Nesta. Nhiều bạn ở tuổi cháu cũng đang niềng răng đó, không sao đâu”.

Đúng, nhưng tôi không nằm trong số ‘nhiều người’ đó.

Ông Saltman tiếp tục: “Không sao đâu cháu, bác sĩ Schneider sẽ thường xuyên giúp cháu theo dõi, và cháu cũng cần đến khám vài tuần một lần”.

Khônggggggggggggggggg... Tôi kêu lên trong đầu. Tôi nghĩ là tôi chỉ phải đến nha sĩ khám định kỳ 6 tháng một lần. Tôi nằm trên ghế chữa răng và nghĩ miên man về tương lai của mình sắp tới. Phụ tá của ông Saltman ra ngoài rồi quay trở lại với một miếng trông như plastic đặt trên mâm. Cô ta đặt nó trước mặt tôi.

“Ăn tối ư? Không, cảm ơn! Tôi thua đó”, tôi nói và kéo hai tay lên.

Ông Saltman đưa vật đó lại gần miệng tôi:

“Cháu cắn đi, miếng gôm này sẽ in lại vết răng của cháu đấy”.

Tôi ngoan ngoãn cắn vào miếng gôm quái lạ đó.

“Được rồi, bây giờ cứ giữ yên, chùng nào ta nói thôi thì cháu nhả ra nhé!”.

Thôi rồi, cuộc đời tôi đến đây coi như xong. Tôi sẽ không bao giờ đi chơi nữa. Tôi sẽ thành một Harry Potter và trốn đến trường Hogwarts học làm phù thủy. Không, tốt nhất là tôi nên chui

vào một cái tủ dưới gầm cầu thang và không nói chuyện với ai cả. Không lộ mặt ra... trong một năm... không gặp một ai... cho đến khi tôi có thể mỉm cười trở lại. Có lẽ mấy nhỏ bạn thân của tôi nói đúng. Tôi thật nông cạn vì chỉ chú trọng vẻ bề ngoài. Tôi không thay đổi được điều đó. Tôi muốn con trai chú ý đến mình. Tôi muốn mình đẹp. Nhưng bây giờ thì sao? Sẽ chẳng có ai nhìn tôi đến lần thứ hai trừ khi họ muốn nói nhìn tôi kinh khủng như thế nào. Bạn đã từng trông thấy một cô gái có hàm răng kim loại chưa? Và sự nghiệp diễn xuất của tôi coi như cũng chấm dứt. Tôi không thể nào xuất hiện dưới ánh đèn sân khấu được nữa. Hừ. Cuộc sống bế tắc rồi!

Trong khi chờ lấy mẫu răng, tôi liếc nhìn hình Steve Martin. Tôi thề là ông ấy nhìn tôi với nụ cười thỏa mãn!

LỜI KHUYÊN CỦA IZZIE VỀ HÌNH ẢNH TƯỢNG TƯỢNG GIÚP BẠN VƯỢT QUA LÚC TỐI TỆ

1. Nằm ngửa, mắt nhắm lại, tay chân duỗi thẳng, hít thở sâu 3 hơi vào khoang bụng.
2. Nghĩ về thời khắc khiến bạn cảm thấy thoải mái, tự tin và hạnh phúc nhất, ví dụ như đi trên bãi biển hay ở bờ sông, trong khu vườn xanh mát mùa hè.
3. Hãy tô màu cho cảnh vật bạn đang nghĩ tới, làm cho màu sắc sáng hơn trong tâm trí bạn.
4. Tưởng tượng các âm thanh: tiếng chim hót, tiếng lá xào xạc, tiếng sóng biển xô bờ... Để cho âm thanh vang lên trong tâm trí bạn.
5. Tưởng tượng các mùi vị: mùi cỏ mới cắt, mùi hương hoa hồng, vị mặn của gió biển... Để cho mùi vị ấy lan tỏa trong tâm trí bạn.
6. Đem tất cả hình ảnh, âm thanh, mùi vị tạo thành một bức tranh toàn cảnh trong tâm trí bạn.

7. Đánh dấu bức tranh bằng một dấu hiệu hình thể, ví dụ khi đã hình dung rõ ràng trong đầu bức tranh nào đó, hãy tạo hình cho hai tay, ví dụ như chạm ngón trỏ và ngón cái vào nhau hay nắm chặt tay lại. Sau này khi gặp chuyện bực bội, hãy làm lại động tác này bạn sẽ trở lại cảm giác tuyệt diệu khi có bức tranh tưởng tượng trong đầu.

LỜI KHUYÊN CỦA NESTA VỀ HÌNH ẢNH GIÚP THƯ GIÃN

Hãy quên lời khuyên của Izzie, phức tạp lắm!

1. Nằm xuống, nhắm mắt lại và nghĩ rằng bạn 'cư' được anh chàng ca sĩ bánh bao trong nhóm nhạc nam bạn yêu thích. Anh ấy là người hôn bạn tuyệt nhất từ trước đến giờ. Cũng có thể tưởng tượng đến hình ảnh của chính bạn lúc tuyệt diệu nhất!

@ h u o n g 4

Nữ hoàng sầu muộn

@hờ đợi đến ngày đặt niềng răng cũng căng thẳng không kém gì lúc chờ kết quả thi. Ba tuần dài đằng đẵng trôi qua và cuối cùng sự việc kinh khủng đó cũng được hoàn tất. Buổi chiều thứ Hai hôm đó, tôi đi như một kẻ tội phạm đến giá treo cổ, đầu hàng số phận và mặc dù đã cố gắng dững cảm, mọi hình ảnh âu yếm tưởng tượng đều không làm tôi khá hơn. Ở phòng bác sĩ chỉnh răng, tôi làm ra vẻ như một đứa con gái tuổi teen vô tư, thế nhưng thật sự lúc đó lòng tôi đang tan nát, và tôi đã mất niềm kiêu hãnh về bản thân.

Tôi về nhà và chui vào chốn trú ngụ tôi nghĩ là yên ổn nhất cho đến hết năm nay: bên dưới tấm chăn lông vịt của tôi.

Ngay khi tan học, đám đông đã tụ tập trước cửa phòng tôi chế giễu.

Izzie gọi to: “Thôi nào, cho tụi mình vô phòng với!”.

Giọng Lucy: “Cậu không thể bi quan như thế Nesta à”.

Giọng TJ: “Thôi mà Nesta, chuyện có gì đâu, mình nói thật đấy! Trong trường có đầy người phải đeo niềng răng kia!”.

Tôi nói vọng ra: “Phải rồi, cũng có cả đống người nổi mụn, nhưng không có nghĩa là mình phải nằm trong số đó”.

Bỗng tôi nghe có tiếng xô đẩy nhau bên ngoài cửa phòng, rồi tiếng nói của Tony, vài tiếng cười rúc rích và tiếng bước chân cả bọn đi xa dần. Thế đấy, không ai đủ kiên nhẫn thuyết phục tôi cả. Tôi ngao ngán nằm dài trên giường như một nữ hoàng sầu muộn. Khi gặp chuyện buồn trong cuộc sống, tôi thường tự so sánh mình với một nhân vật nào đó trong phim và cư xử theo cảm

xúc mình đang trải qua. Tôi vắt óc suy nghĩ xem nhân vật nào phù hợp với mình lúc này. Một nữ hoàng với cái niềng răng ư? Giống ai nhỉ? Julia Roberts? Sandra Bullock? J-Lo? Hmmmm... Ai đeo niềng răng? Ai đeo bây giờ? Không, chỉ có một nhân vật mà tôi có thể hình dung được, đó là Anthony Hopkins đóng vai Hannibal Lecter trong phim Sự im lặng của bầy cừu. Anh ta bị giam với cái khóa kim loại trên miệng ngăn không cho anh ta ăn thịt người!

Tôi nhồm dậy khỏi giường, đi ra và áp sát tai vào cửa xem có động tĩnh gì không, xem mấy nhỏ bạn còn thì thầm to nhỏ gì không. Yên lặng hoàn toàn. Mọi người đã bỏ rơi tôi trong cơn khốn khó này ư? Dù rằng tôi không mở cửa ngay nhưng phải hiểu là ít phút sau tôi sẽ mở mà. Tôi chỉ muốn chứng tỏ cho các bạn thấy tôi đang thất vọng như thế nào thôi mà. Cách đây vài tuần, tôi cố tỏ ra bình thường khi nhắc đến chuyện niềng răng. Tôi cười xòa, tôi nói chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ. Tôi phải làm thế để đảm bảo tôi không nghĩ là tôi sống nông cạn. Hay thấy tôi như thế nên mấy nhỏ bạn thân nghĩ tôi không sao. Không, lúc này đây tôi cần được bạn bè thương

hại biết bao, để chia sẻ với nỗi đau đớn của tôi. Đau thật!. Và tôi khổ sở vì chuyện niềng răng thật. Làm sao có thể sống bình thường ngay lập tức với một vật thể lạ bằng kim loại để trong miệng chứ? Lúc mới đặt thì thấy không sao, nhưng sau đó rất khó chịu. Bác sĩ Scheider cũng đã cảnh báo tôi về cảm giác không thoải mái trong mấy ngày đầu. “Không thoải mái” ư? Tôi nghĩ bác sĩ Scheider cần phải tra lại từ điển mới được. Phải nói là “đau đớn tột độ” mới đúng! Lợi tôi đau nhức khủng khiếp. Và chuyện niềng răng cũng hại tôi khi tôi gặp người đầu tiên ngoài cửa phòng khám của bác sĩ Scheider. Đó là anh Michael Brenman học lớp 12. Anh ấy đi ngang qua tôi và mỉm cười đưa tình. Thật khốn khổ, tôi mím môi lại và bỏ chạy. Ôi, thật thê thảm! Tôi phải chịu cảnh như vậy trong suốt 1 năm nữa ư? Sẽ là 365 ngày, 52 tuần, 12 tháng, tôi không thể nào mở miệng với bất cứ anh chàng nào đẹp trai quanh mình. Nếu có địa ngục thật, thì tôi đang ở trong địa ngục chứ chẳng ở đâu xa.

Có tiếng bước chân quay trở lại. Tôi khẽ mở khóa cửa phòng rồi quay lại giường nằm dài như lúc nãy. Có ai đó thử xoay nắm đấm cửa. Thấy cửa

đã được mở khóa, Izzie thò đầu vào nhìn quanh rồi mở toang cửa ra. Tôi thấy Lucy, Izzie, TJ và Tony đứng ngay giữa cửa, cười rúc rích như trẻ lên năm, và nhìn cả bọn hình như không có cái răng nào cả!

Tôi bật dậy kinh ngạc. Tôi nghĩ mình phải cố ra vẻ nữ hoàng sâu muộn lâu thêm chút nữa nhưng tôi không nín cười được trước cảnh tượng này (dù tôi đã dùng tay che miệng lại):

“Sao mọi người làm được như vậy?”, tôi hỏi với bàn tay vẫn che miệng.

Tony đáp: “Bọn anh ăn sôcôla, ngậm một chút để sôcôla chảy ra rồi dùng lưỡi thoa đều lên răng”.

TJ tiếp: “Tụi mình muốn cho bồ thấy là bồ không cô đơn”.

Tôi nói: “Nhưng mình có rụng hết răng đâu, mình chỉ đeo niềng răng thôi mà”.

Izzie liếm mấy chiếc răng cửa, chúng trở lại màu trắng bình thường, rồi lại ngồi cạnh tôi trên giường:

“Nào, Nesta, cho tụi mình coi răng của bồ nào, không sao đâu”.

Những người khác đang đứng xung quanh tò

mò nhìn tôi hệt như đang chờ con quái vật diễn trò trong rạp xiếc.

Lucy nói: “Bồ không thể giấu mãi như thế, có lúc bồ phải mở miệng ra chứ. Nào, bỏ tay xuống!”.

“Không, ghê lắm!”, tôi phản đối.

Lucy đáp: “OK, vậy thì bọn mình sẽ bắt chước cậu, luôn để một tay lên che miệng, coi như học mốt mới.”

Cả bọn lại đồng thanh lấy tay lên che miệng, vừa che vừa trò chuyện. Tôi thấy cũng không có gì kinh khủng lắm.

“OK, xem một chút thôi nha”.

Tôi bỏ tay xuống và mỉm cười. Ôi, tôi đã mắc sai lầm! Ngay cả Izzie cũng không thể kịp che giấu sự kinh ngạc: “Woah!”.

Lucy tiến lại gần, nhìn tôi thương hại: “Woa, bồ có đau lắm không?”.

“Có, bây giờ đau hơn lúc mới đặt niềng vô miệng nữa. Cả hàm và lợi của mình đều đau điếng”.

Tôi lại đưa tay lên che miệng: “Nhìn ghê lắm, đúng không?”.

Lúc này thì Izzie đã lấy lại vẻ bình tĩnh:

“Không có gì ghê gớm lắm đâu. Nhìn bồ vẫn hấp dẫn mà!”.

“Ý bồ là hấp dẫn khi mình câm miệng lại đúng không?”, tôi hỏi.

Izzie gật đầu rồi cười vang: “Ồ... Ý mình là bình thường nhiều người hay nói bồ câm miệng lại, và bây giờ bồ không mở miệng ra nữa. Chuyện đó mắc cười ghê!”.

Tôi đập vào tay Izzie:

“Thôi đi Iz, mình nghĩ là bồ không nên nói dối mình. Cái niềng răng nhìn kinh dị thật đó! Hồi này người ta còn hỏi mình có thích niềng răng màu khác không. Vì họ có nhiều màu khác nhau. Mình đã lắc đầu ngay vì mình không muốn gây thêm chú ý nữa”.

TJ nói: “Có ai nhỉ... À, diễn viên Mary O'Connor cũng đeo niềng răng màu hồng pha tím, nhìn đẹp lắm!”.

Lucy cất tiếng hát: “Có một cái niềng răng cho chúng ta...”.

Ồ, bài hát trong vở kịch Câu chuyện bờ tây...
“Ở một nơi nào đó, niềng răng dành cho chúng

ta...”. Mọi người xem đây là chuyện buồn cười, trong khi tôi đau khổ thế này, và họ sẽ hát bất cứ khi nào thấy tôi.

Tôi nói: “Niềng răng là niềng răng, dù cho nó có màu gì đi nữa”.

Tony nói: “Không phải lúc nào cũng vậy đâu. Em biết Henry trong trường mình không? Anh chàng đeo cái niềng răng loại của Tom Cruise đó!”.

“Tức là sao?”

“Cái niềng răng đó làm bằng chất đặc biệt, nhìn vào không thấy là răng bị niềng. Dĩ nhiên là rất đắt tiền. Ba mẹ Henry giàu lắm, vì thế anh chàng mới mua nổi chứ!”.

Lucy lên tiếng: “Không sao đâu Nesta, rồi sẽ bình thường thôi mà, y như bồ cắt tóc bị xấu nhưng một thời gian sau thấy sẽ bình thường đó mà”.

“Bình thường vì lúc đó tóc mình đã mọc lại”, tôi cãi.

Lucy phản đối: “Không, vì lúc đó mọi người đã quen nhìn bồ như thế”.

Izzie thêm vào: “Đúng đó, hơn nữa bồ còn có

một đôi chân dài, một thân hình cân đối và một mái tóc đẹp; sẽ không ai để ý đến hàm răng của bồ đâu”.

Những lời an ủi của Izzie và Lucy lúc này chẳng có tác dụng gì cả. Tôi rên rỉ:

“Rồi đây tất cả con trai sẽ tránh xa mình, mình sẽ sống một năm y như nữ tu, vai diễn của Julie Andrews trong phim Tiếng nhạc”.

Lucy với một cái khăn tắm trên tủ đội lên đầu rồi cất giọng hát nữ cao: “Vượt qua mọi núi non, vượt qua bao sông suốiiiiiiiiiiiii....”.

TJ nói: “Mình nghĩ là cả nhóm nên đến khu shopping Hampstead coi hàng, bồ sẽ thấy vui lên đó Nesta!”.

“Không, cuộc sống trước đây của mình đã chấm dứt”, tôi ngao ngán.

Lucy nói: “Không, bồ đừng nghĩ thế. Mẹ mình nói là cuộc đời không bao giờ đóng cánh cửa chính mà không mở ra cánh cửa sổ cho mình”.

Tôi lắc đầu: “VẬY à, như là ánh sáng cuối đường hầm đó hả?”.

Izzie nói: “Đó chính là thái độ sống”.

“Ừ, ánh sáng cuối đường hầm, đó là ánh sáng của chuyến xe điện ngầm đang chạy đến”.

Izzie cười vang vì câu nói đùa của tôi: “Cố lên, mọi việc sẽ ổn thôi mà”.

“Ổn ư? Không, từ nay mình sẽ sống cuộc đời ẩn dật”.

Izzie đáp: “Ẩn dật ư? Vậy thì tất cả tội mình sẽ sống ẩn dật cùng với bồ”.

Tony đi pha sôcôla nóng cho cả nhóm. Anh ấy làm thế một phần là lấy điểm với Lucy. Chúng tôi nằm dài bên nhau, cùng nghe mấy bản nhạc nào nề buồn thảm. Tôi thấy dễ chịu vì có bạn bè cùng chia sẻ, dù kẻ bị đau chỉ có mình tôi. Lát sau, Tony cắm một CD opera vào trong đó có nữ ca sĩ hát một bài than thở vì sự phản bội. Tôi bắt đầu thấy chán cảnh phải nằm nghe mấy bản nhạc buồn nấu ruột thế này:

“Mình không hiểu nổi nhạc opera nha! Có khi vai nữ chính bị bệnh hiểm nghèo, biết không thoát khỏi mà vẫn đứng hát hơn một tiếng liền. Thà cô ta chết đi cho nhẹ nhàng, chết là giải thoát”.

“Mình đồng ý với bồ”, Lucy nói.

TJ lên tiếng: “Vậy là bồ không muốn sống ẩn dật nữa phải không?”.

“Mình không biết, nhưng niềng răng hay không niềng, nằm đây mãi cũng chán quá!”.

“Vậy làm gì bây giờ?”, Lucy hỏi.

“Coi phim”, TJ hào hứng.

“Coi phim đi!”, Lucy và Izzie cùng đồng thanh hưởng ứng.

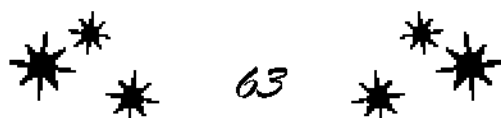
Nửa tiếng sau chúng tôi rời khỏi thư viện gần nhà với cuốn DVD Bố già phần II. TJ mê mết phim này, dù nhỏ đã coi tới lần thứ năm. Đơn giản là vì nhỏ mê nhân vật nam chính Robert De Niro. Tôi ư, không thích ngôi sao già nua này, tôi thích những chàng trai trẻ cơ! Chút nữa chúng tôi sẽ đi ăn pizza. Thú vị đấy! Tôi cảm thấy vui vui khi bước chân ra khỏi thư viện. Cuộc sống dù sao cũng còn niềm vui, dù bạn bị cuộc đời đối xử tệ như thế nào, hic!

Izzie dùng chân nhìn tấm bảng thông báo trước cửa thư viện. Trên đó quảng cáo đủ thứ hết, từ mát-xa đến thuật chiêm tinh, chữa bệnh bằng quả cầu thủy tinh, thái cực quyền.

Izzie đọc lướt qua bảng tin và gọi tôi:

“Ê, Nesta, nhìn nè, có cái này hợp với bồ nè!”.

Mẫu quảng cáo ghi:

Lớp diễn xuất dành cho tất cả mọi người: học các tối thứ tư, từ 7g00-8g30. Lớp học vui và thoải mái do diễn viên chuyên nghiệp đứng lớp. Dạy ứng khẩu, diễn kịch, luyện giọng và viết kịch bản. Dành cho mọi đối tượng, từ người mới bắt đầu học diễn xuất đến các diễn viên mới muốn ôn lại kỹ năng diễn xuất. Học phí 5 bảng Anh/buổi.

Izzie nói: “5 bảng một buổi, rẻ quá!”.

Lucy tiếp: “Bây giờ có nhiều lớp năng khiếu do hội đồng địa phương tổ chức, mẹ mình nói là họ muốn ai cũng có thể học được”.

Tôi đáp: “Ừ, hay đấy. Và cũng có vẻ thích hợp với mình trong thời gian niềng răng. Ý mình là mình không thể nào xuất hiện trước đám đông để biểu diễn, ví dụ như vở Câu chuyện bờ tây sắp tới. Mình cần một nơi không ai biết đến mình, càng xa trường càng tốt”.

Izzie nói: “Mình nghĩ là bố vẫn nên diễn cho vở Câu chuyện bờ tây”.

Tôi đáp: “Còn mình nghĩ là bố nên đi bằng đầu và khoe đồ lót đầu gối lên trời. Nhưng hai đứa mình sẽ không ai làm chuyện đó phải không?”.

Izzie chạy lại phía tường thư viện định biểu diễn màn trông chuối nhưng tôi vội cản nhỏ lại:

“Không, không, ý mình không phải thế. Nhưng không bao giờ mình đóng vở kịch đó cả. Mình không muốn mọi người thấy mình trong hình dạng này... Tuy nhiên, lớp học diễn xuất này thì được đấy!”.

Tôi quay lại nhìn kỹ bảng thông báo.

TJ nói: “Nghe có lý đó, nhưng bồ phải nghĩ kỹ nha, vì thường chỉ có mấy bác trung niên và mấy cụ già hom hem học lớp diễn xuất như thế này thôi đó”.

Tôi đáp ngay: “Chính xác! Vì thế mình mới đi học, ở đó mình chẳng phải ngượng ngùng với ai cả, ở đó không có mấy anh chàng đẹp trai. Mình thích học lớp này. Sẽ rất tuyệt diệu!”.

Izzie cười vang: “Nesta, bồ biết mình thích bồ ở điểm nào nhất không?”.

“Điểm nào?”.

“Là cách mà bồ chuyển từ chỗ đau khổ tuyệt vọng sang phấn chấn nhiệt tình chỉ trong vòng một ngày”.

“Đôi khi chỉ cần 5 phút thôi”, tôi nói và cười với bàn tay che miệng. Tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều so với lúc nãy.

“Mẹ mình từng nói là nếu cuộc đời ném cho mình một trái chanh, mình hãy dùng nó làm nước chanh. Bây giờ cái niềng răng chẳng khác gì trái chanh đối với mình, và nếu mình tham gia lớp học này, mình sẽ biến nó thành ly nước chanh. Mình sẽ sử dụng thời gian thật tích cực và có ích. Có một cách làm cho việc này còn hay hơn nữa...”.

“Cách gì?”, Lucy hỏi.

“Đó là một trong số mấy bồ sẽ cùng đi học với mình”.

TJ từ chối: “Không được, tối thứ tư nào mình cũng phải tham gia viết báo ở trường”.

Lucy tiếp theo: “Còn mình đã hứa sẽ giúp ba sắp xếp lại các kệ đựng thức ăn trong cửa hàng”.

Ba Lucy có một tiệm bán thức ăn dinh dưỡng và Lucy hay phụ ba vài tiếng mỗi tuần để được thêm tiền tiêu vặt.

Tôi quay sang Izzie: “Không sao!”.

Izzie liền nói: “Nhưng mình không thích học diễn xuất. Mình muốn trở thành một ca sĩ kiêm sáng tác bài hát cơ”.

Tôi nói: “Ừ, nhưng bồ thử nghĩ tới Kylie, Madonna hay J-Lo xem”.

“Thì sao chứ?”.

“Tất cả bọn họ vừa là ca sĩ vừa là diễn viên đó. Ba mình thường nói làm nghệ thuật là một nghề lên voi xuống chó, vì thế bồ cần phải biết thêm một số thứ khác để phòng thân. Rất nhiều ca sĩ tham gia đóng phim và còn biết sáng tác bài hát nữa. Vậy nha, Izzie, học đi, mai mốt nổi tiếng bồ còn biết diễn cái khác nữa đó”.

Tôi thấy Izzie đang suy nghĩ... Một trong những điểm tôi thích ở Izzie là nhỏ hay học hỏi nhiều thứ khác nhau và rất cởi mở... Vì thế tôi biết cách thuyết phục nhỏ lúc này...

“Nếu học, bồ sẽ được lợi nhiều thứ, có khi bồ còn phát hiện ra một khả năng khác nữa đó. Bồ sẽ phát triển được kỹ năng diễn xuất, cho dù bồ lên sân khấu để hát hay diễn kịch...”.

Izzie thở dài: “OK, đủ rồi, mình sẽ học với bồ”.

Tôi nói: “Tuyệt vời! Thấy không Lucy, đúng như mẹ của bồ nói đó, cuộc sống không bao giờ khép cửa lại với mình mà không mở ra một cánh cửa khác”.

**Khi đóng cánh cửa chính, cuộc sống sẽ mở ra cho bạn
một cánh cửa sổ mới.**

@ h u ở n g 5

Dĩng dong

Về đến nhà, tôi xin mẹ đăng ký học lớp diễn xuất.

Mẹ đáp: “Xin lỗi Nesta, con cưng của mẹ, không được đâu, có lẽ con hiểu lý do rồi đó”.

“Nhưng chỉ có 5 bảng một buổi thôi mà mẹ”.

“Nhưng nếu cộng cả khóa học lại thì...”.

Nhìn mẹ có vẻ buồn. Tôi liền nói: “Không sao đâu mẹ. Đừng lo cho con!”.

Tôi quay về phòng, gặm nhấm nỗi buồn. Làm sao đây nhỉ? Tôi không muốn rơi vào sự bế tắc và đau khổ tuyệt vọng. Phải có cách gì chứ! Tôi

phải kiếm ra tiền. Mà không phải qua con đường cờ bạc. Hồi đầu năm tôi đã nướng sạch tiền để dành vào mấy ván bài Scratch. Tôi không thể chơi trò đỏ đen nữa. Tôi phải kiếm được tiền, bằng nghề coi em chẳng hạn... Nằm dài trên giường, tôi suy nghĩ miên man...

Chợt một tia sáng lóe lên..

Phải rồi! Tôi bấm số gọi cho Lucy.

“Gì vậy Nesta? Mình có thể làm gì cho bồ?”.

“Bồ có thể giúp mình, mà chính xác là ba của bồ. Bồ hỏi dùm mình là ba của bồ cần thuê thêm người chất hàng lên kệ không nha?”.

“Có đấy, vào thứ sáu”.

“Ba bồ trả bao nhiêu?”.

“Ba trả mình 5 bảng một tiếng. Làm 2 tiếng được 10 bảng”.

“Vậy bồ hỏi ba bồ có thuê mình được không nha!”.

Tôi nghe tiếng Lucy nói to ở đầu dây bên kia: “Ba ơi, Nesta có thể làm việc ở đây vào các tối thứ sáu được không ba?”.

Tôi nghe tiếng nói từ xa vọng lại: “Được! Càng đông càng vui”.

Lucy quay lại trả lời máy:

“Xong rồi, bạn thân mến!”.

“Hay quá! Vậy là mình có thêm nghề dự phòng rồi. Nghề xếp hàng lên kệ”.

Lucy nói: “Mình cũng sẽ làm thêm mấy tiếng vào tối thứ sáu, hai đứa mình làm chung sẽ vui lắm đó”.

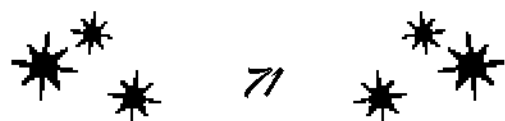
Ha, tôi sung sướng gác máy. Chỉ cần có ý chí là có giải pháp. Ba tôi thường nói đó là một phần của sự phát triển. Ba nói là có nhiều ngôi sao điện ảnh cũng bắt đầu đi lên từ những nghề vô danh, và từ từ họ sẽ làm nên chuyện lớn!

Thứ Tư của tuần lễ sau đó, tôi và Izzie tham dự ngày đầu tiên của khóa học. Chúng tôi học ở Muswell Hill, trong một trường học dành cho trẻ em vào buổi sáng và dành cho người lớn học các lớp ngoại khóa vào buổi tối.

Izzie nói khi chúng tôi tiến lại gần ngôi nhà 4 tầng:

“Đây rồi, đúng chỗ này rồi. Mấy cánh cửa sổ kia chúng tỏ đây là trường học rồi”.

Tôi nói: “Và hình như không phải chỉ có tụi mình học ở đây đâu, còn nhiều người lắm”.

Tôi nghe tiếng nhạc vọng ra từ mỗi tầng lầu và thấy mấy cô bé đang múa balê trong một phòng, mấy người khác đang túm tụm nhảy Jazz ở phòng khác và một số đang học quyền Anh ở tầng trệt.

Tôi nhận xét: “Hình như có nhiều con gái hơn. Mình hi vọng là đừng có nhiều con trai ở đây”.

Izzie phản ứng: “Chỉ đúng với bồ thôi nha, mình không phải né tránh con trai trong một năm như bồ đâu”.

Sau khi đăng ký ở quầy tiếp tân, tôi và Izzie lên lầu một, nơi chúng tôi sẽ học. Có mấy người cùng đứng chờ với chúng tôi. Lớp balê trong phòng học chưa tan. Tôi cười cười, quan sát các bạn học và thấy dễ chịu. Này nhé, một bác hói đầu với hàm râu quai nón, một bà lớn tuổi nhỏ nhắn có mái tóc bạc trắng, hai cô tóc quăn khoảng 20 tuổi, có vẻ là hai chị em, một chú người phốp pháp đeo kính khoảng chừng 40 tuổi, một vài cô tuổi trung niên, thêm mấy anh khoảng hơn 30 tuổi. Tuyệt! Không có anh chàng đẹp trai nào khiến tôi chú ý cả.

Cô giáo của chúng tôi khoảng gần 30 tuổi, tóc đỏ, thân hình thon thả, tên là Jo. Cô bắt đầu

với màn giới thiệu các thành viên trong lớp. Mỗi người sẽ nói tên và 5 điều về bản thân mình. Tôi là người thứ ba.

“Nesta, sao chiếu mạng Leo, thích nhóm nhạc Ót đỏ và Hạt tiêu, thích chương trình truyền hình Anh em nhà Simpson, thích ăn pizza, sống ở Highgate”..

Màn giới thiệu đầu tiên hơi rối rắm. Cuối cùng tôi chỉ nhớ được tên của khoảng 4 người.

Tiếp theo, mỗi người phải nói lại tên kèm theo một hành động bắt đầu bằng chữ cái tên mình. Hình như mọi người trong lớp còn hơi ngại. Tôi quyết định xung phong vì trò này chúng tôi đã chơi trong giờ học kịch ở trường rồi.

“Nesta, ngủ ngày”, tôi nói và nhắm mắt, ng-hiêng đầu qua một bên.

Tiếp theo là Izzie:

“Izzie, gãi ngứa”, mọi người cười thích thú khi Izzie giả động tác gãi ngứa khắp thân thể.

Những người khác lần lượt lên trình bày:

“Jan, nhảy cao”

“Dave, vẽ vờ”

“Catherine, đi canô”.

Lớp có tất cả 12 người và qua trò này, hầu như chúng tôi đã nhớ tên nhau.

Tôi nghĩ là tôi sẽ thích lớp này.

Bây giờ, cô Jo bảo chúng tôi chọn vị trí đứng tùy ý trong phòng.

“Hãy chọn cho mình một nhân vật, bất kể là nam hay nữ, bất kể ở độ tuổi nào rồi đi quanh phòng theo cách mà các bạn tưởng tượng về nhân vật đó”.

Tôi quyết định chọn nhân vật là một gã du thủ du thực mà tôi gặp ở đường Archway tuần trước. Gã nhìn như con gôri-la đi lại nghênh ngang, rất bạo lực và đáng ghét. Sau một hồi để tất cả đi lại, uốn éo, nghênh ngang, nhón chân... đủ điệu bộ, cô Jo bảo chúng tôi hãy nằm xuống ngủ theo cách của nhân vật mình đang bắt chước. Tôi chọn một góc phòng nằm xuống và bắt đầu ngáy.

Một lúc sau, cô Jo lên tiếng: “Bây giờ là 6 giờ, nhân vật của bạn làm gì nào?”.

Có vài người thức dậy. Tôi thì không. Nhân vật của tôi là một gã bặm trợn thì không thể nào dậy sớm như vậy.

Cô Jo nói tiếp: “7 giờ”. Tôi nghe tiếng mấy

người thức giấc. “Tám giờ”, thêm nhiều người thức dậy. “Chín giờ” rồi “Mười giờ”, “Mười một giờ”.

Tôi nghe tiếng mọi người đã thức dậy. Tôi he hé mắt quan sát. Các bạn học của tôi người thì đang mang vớ, người thì lái xe, người đang đánh máy, trả lời điện thoại hay ăn uống. Ai cũng có cuộc sống riêng cả.

“OK, bây giờ là 12 giờ. Nhân vật của bạn làm gì nào?, tiếng cô Jo.

“Ồ, vẫn còn một người ngủ à? Có phải Nesta ngủ ngày không nhỉ? Cô không thấy nhân vật của em làm gì cả. Có phải em không nghĩ ra việc gì phải làm không?”.

Tôi đáp: “Ồ, không phải đâu cô, nhân vật của em là một gã vô công rồi nghề, phải một giờ trưa hẵn mới ngủ dậy”.

Tôi nghe Izzie bật cười ở góc phòng.

Cô Jo nói: “OK, vậy thì cho nhân vật của em thức dậy sớm hơn một chút và em nghĩ ra hành động cho nhân vật của mình đi”.

“Dạ”.

Tôi ngồi dậy, vờ làm việc gì đó, viết nguệch

ngoạc, xem tivi và quan sát mọi người. Vài người lo lắng cho vai diễn của mình thật sự. Hình như ai cũng quá tích cực với vai diễn của mình. Tôi nghĩ tiếp một công việc khác cho nhân vật của tôi.

Cuối cùng, chúng tôi kết thúc một ngày và trao đổi về nhân vật mà chúng tôi đã đóng vai. Tôi nghiệp Izzie, nhỏ đóng vai mẹ của nhỏ nên phải dậy từ 6:30 sáng để đi làm. Izzie chịu ảnh hưởng rất lớn từ mẹ.

Cô Jo giảng:

“Nhiều người nghĩ rằng học diễn xuất là học theo lý thuyết sẵn có. Điều này đúng, nhưng chưa đủ. Chính vì thế tôi cho các bạn thực hành những bài tập này để các bạn nhận biết một điều quan trọng. Thử nghĩ xem, có phải đôi khi người ta đã đánh giá hay nhận xét một người trước khi người đó mở miệng ra nói chuyện. Vì thế mà khi đi trên đường, chúng ta thích đến gần người này và tránh người khác. Mọi người có biết do điều gì không?”.

Tôi nói: “Do quần áo, do ngoại hình”.

Cô Jo nói: “Ừ, nhưng còn hơn thế nữa, ai biết nào?”.

“Do ngôn ngữ hình thể”, tiếng bà Jan, người tóc bạc trắng.

“Chính xác”, cô Jo nói, “Cách chúng ta đi, cách chúng ta ngồi hay cử động của chúng ta nói lên nhiều điều hơn ngôn ngữ chúng ta nói ra hay quần áo chúng ta mặc. Trong diễn xuất cũng vậy, khán giả sẽ nhận ra bạn là ai ngay từ khi bạn đi ra sân khấu, trước cả khi bạn nói lời thoại. Vì thế, không chỉ khoác áo diễn viên lên là đủ. Bạn không thể trông đợi người khác nghĩ bạn là ai đó chỉ bằng cách bạn mặc đồ của họ”.

Điều cô Jo nói thật đúng. Một trong những việc tôi thích làm là ngồi quán café quan sát người qua lại. Qua cách đi của họ bạn có thể hiểu rất nhiều điều. Có người sải bước thật nhanh, có người lê từng bước chậm chạp, có người ngả về phía trước, có người không. Ở trường cũng vậy, chưa cần nhìn thấy người, chỉ cần nghe tiếng bước chân ngoài hành lang bạn cũng có thể đoán được là thầy cô nào. Cô Allen thường đi rất nhanh, tự tin, y như tính tình của cô: không bao giờ phí phạm thời gian. Tiếng bước chân đều đều click, clack, click... Cô Watkin đi chậm hơn, thận trọng hơn, giống như tính cô: chậm rãi, từ từ. Tôi quyết định

từ nay sẽ quan sát dáng đi của mọi người để đoán tính cách của họ, từ đó đem vô lớp thực hành cũng rất hay.

Sau bài tập “nhân vật”, chúng tôi chơi trò nhắm mắt đi quanh phòng và tìm cách phát hiện ra các bạn trong lớp của mình qua âm thanh của họ. Ban đầu tôi không hiểu bài tập này có ý nghĩa gì, nhưng sau đó cô Jo giảng là một trong những điều đầu tiên chúng tôi phải học là tôn trọng bạn diễn.

“Rất nhiều người chỉ biết có mình, vai diễn của mình dưới ánh đèn sân khấu mà không nhận ra rằng mình chỉ là một phần của vở kịch”.

Khi lớp học kết thúc, tôi thấy thật ấn tượng! Tôi đã học được rất nhiều điều chỉ trong một thời gian ngắn.

“Đáng giá 5 bảng ha Izzie!”.

Tôi nói khi hai đứa lấy áo khoác ra về. Izzie gật đầu và khi lại gần cửa sổ lấy khăn choàng, tôi cảm thấy có ai đó vừa đến sau lưng mình.

Izzie huých cùi chỏ vào tôi: “Nhìn sang trái kia. Ding donggg”.

Ding-dong là ám hiệu của chúng tôi khi gặp mấy anh chàng dễ thương. Xuất xứ của từ này là

do anh Lal của Lucy từ khi xem phim Cô y tá ồn ào. Trong phim Leslie Phillips thủ vai Jack Bell và lúc nào trông thấy một cô xinh xắn là anh chàng lại nói “ding dong”. Ngoài ra chúng tôi cũng dùng một ám hiệu khác là “Ôi, y tá!” để chỉ những người kém hấp dẫn. Từ này do vai của Kenneth Williams nói trong loạt phim phần hai Cô y tá ồn ào. Có người cho là chúng tôi ‘mát’ nhưng mỗi lần thấy cô Allen bắt đầu nghiêm trọng hóa bài giảng chúng tôi – Izzie, TJ, Lucy và tôi – chụm đầu lại cùng nói: “Ồ, y tá!”. Thật vui!

Tôi quay lại nhìn chàng trai mới vào. Tôi không thấy mặt vì anh ta đang nói chuyện với cô Jo, nhưng tôi thấy mái tóc sẫm và chiếc khăn choàng đỏ trên chiếc áo khoác vải tuyết sang trọng. Ôi trời, với kinh nghiệm nhìn người của mình, tôi chắc rằng đây là một anh chàng rất ‘cool’!

Tôi và Izzie cố giởng tai lên nghe anh chàng nói gì với cô Jo:

“Em thành thật xin lỗi cô. Em đi nhầm chỗ. Em tưởng là lớp học ở Viện, nhưng không phải. Em chờ một lúc mới biết, nhưng ra bắt xe buýt thì bị hụt chuyến...”.

Cô Jo mỉm cười: “Không sao đâu. Ít ra thì em cũng đã biết chỗ học để lần sau đến đúng”.

Cô tra tên trong danh sách:

“Em là Luke đúng không?”.

“Dạ đúng. Luke De Biasi”.

“Bây giờ hơi trễ nên cô không giới thiệu em với lớp được. Mọi người đang ra về. Nhưng hãy nhìn để biết đây là các bạn học của em”.

Khi Luke quay lưng lại, tôi liền quay mặt đi để anh chàng không bắt gặp tôi đang nhìn trộm. Izzie chẳng biết điều chút nào, nhỏ thúc cùi chỏ vào lưng tôi thì thầm “Hubba, hubba”.

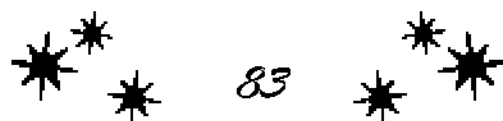
Không thể chống cự, tôi quay lại nhìn. Khi bắt gặp gương mặt ấy, mắt tôi không thể liếc đi chỗ khác nữa... Tôi biết tôi nên nhìn sang chỗ khác nhưng ánh nhìn của Luke có gì lôi cuốn khiến tôi đứng sững người. Thời gian như chậm lại và tim tôi đập rộn lên. Dường như trong phòng chỉ còn tôi và Luke... Cuối cùng tôi bỏ chạy.

Ding dong – Có chàng đẹp trai ở gần!
Hubba, bubba: Anh chàng dễ thương thật!
Oo, matron!: Ôi, y tá, ẹ quá!

như tôi đã gặp anh ta ở đâu rồi thì phải. Và tôi nhớ đến nhà của TJ. Đúng rồi, bức tranh treo dọc lối đi nhà TJ. TJ nói đó là bức tranh của họa sĩ Edward Burne-Johns thời kỳ tiền Raphael (thế kỷ 19), tên bức tranh là “Cây tha thứ”. Luke trông giống hệt anh chàng trong tranh: mắt đen, hai gò má cao và miệng rộng. Tôi thích chiếc áo Luke mặc hôm đó, chiếc áo khoác kiểu xưa của Mỹ làm cho Luke giống như nam tài tử trong phim đen trắng hồi xưa. Thật đáng yêu!

Tôi cười với bóng mình trong gương. Ôi, trông như con cá mập ăn thịt người trong phim Hàm cá mập đang nhăn nhó nhìn tôi. Không, không thể nào quen với cái niềng răng này được. Trông tôi thật kinh khủng? Máy nhỏ bạn có thể khen tôi điểm này điểm nọ nhưng cái niềng răng là vật duy nhất tôi nhìn thấy mỗi khi mở miệng ra. Giống như trên một bức tường cao 5 feet sơn trắng toát bỗng dung xuất hiện một đốm đen, thế là người ta chỉ tập trung nhìn đốm đen đó. Thật xấu xí! Ug.Argh... Và Izzie mà ở đây có thể nhỏ đã nói ‘poo’.

Luke. Hình ảnh của anh vẫn in đậm trong tâm trí tôi. Luke có vẻ đẹp cổ điển, trông như người

La mã. Mà anh ta là người Ý thật. Tên là Luke De Biasi mà. Có lẽ tên ở nhà của anh ấy là Luca. Anh ấy đẹp trai quá, nhưng còn hơn thế nữa (tôi biết nếu nói điều này ra thì Izzie sẽ cười tôi), anh ấy thật thông minh. Thật mà! Tôi đọc được điều gì đó trong đôi mắt anh ấy, tất nhiên là không phải đôi kính sát tròng.

Nhưng đây có lẽ là lần cuối cùng tôi gặp Luke. Tôi không thể nào quay lại lớp học đó khi có Luke ở đây. Tôi phải chờ một năm sau khi niềng răng đã được tháo, tôi sẽ tự tin mỉm cười đến gặp anh ấy trò chuyện.

Izzie nói tôi ngu ngốc khi tôi tâm sự với nhỏ là tôi không muốn học lớp diễn xuất nữa. Thật lòng mà nói thì đôi khi Izzie chọc tôi là đứa ngu ngốc. Ngu ngốc ư? Hừ, nhỏ Izzie không tệ nhị chút nào. Nhỏ không hiểu tôi. Làm sao tôi thấy thoải mái được khi học cùng lớp với Luke, khi biết anh ấy nhìn gương mặt xinh xắn của tôi nhưng tôi thật xấu hổ vì cái hàm kim loại mình đeo trong miệng. Không, tôi không thể đi học ở đó nữa. Tôi biết rằng cả con trai con gái đều thích 'tia' nhau, nhưng tôi chắc rằng cái niềng răng không thể nào nằm trong tiêu chuẩn của sắc đẹp, ví dụ

như không thể nào nói: tóc đẹp, chân dài, thân hình quyến rũ, cái miệng duyên dáng và có đeo niềng răng.

Tôi không biết phải làm sao nữa. Có thể tôi vẫn đến lớp học, nhưng tôi sẽ trở thành người im lặng trong lớp. Tôi chỉ làm người quan sát. Tôi sẽ không mở miệng. Tôi sẽ trở thành người bí ẩn. Bí ẩn!

Hả? Tôi đang đùa với chính mình ư?

Tôi đứng vài phút trước gương để tập cười không há miệng. Đó là sự lựa chọn của tôi.

Quên Luke ư? Đó không phải là lựa chọn của tôi.

Tạm lánh không gặp mặt Luke cho đến khi niềng răng được tháo ra? Không được, nhớ trong một năm tới Luke có bạn gái khác thì sao? Mà có khi Luke đã có bạn gái thì sao? Có thể lắm chứ. Càng không thể trì hoãn việc gặp Luke. Tôi phải xác định vị thế của mình chứ.

Đi học nhưng giấu sự thật là tôi đang niềng răng. Hmmm. Có vẻ kế hoạch này hoàn hảo nhất. Đúng hay sai? Tôi biết rồi! Tôi có thể mặc một bộ đồ kín từ đầu đến chân y như người Hồi

giáo. Tôi sẽ giả làm một học viên mới, người Hồi giáo. Izzie sẽ nói với cô Jo là tôi xin nghỉ đột xuất, và Izzie học với một bạn gái khác là người Hồi giáo, tên là Mustapha Bracein chẳng hạn. Như vậy tôi có thể ngấm Luke từ trong bộ đồ bí ẩn của mình. Hình như bộ đồ đó gọi là burkas.

Yeh, đây có thể là ý tưởng hay. Đúng không nhỉ? Tôi lại hoài nghi. Tốt nhất là suy nghĩ kỹ đã. Đầu tôi như muốn nổ tung.

Sáng hôm sau thức dậy, tôi lóe lên một giải pháp mới, hay một số giải pháp thì đúng hơn. Tôi sẽ giấu sự thật về việc niềng răng. Tôi sẽ giả vờ. Tôi sẽ không mặc áo Burka mà sẽ đội chiếc mũ che kín đầu cổ, chỉ lộ gương mặt ra ngoài. Tony có một cái nón như thế, chuyên dành cho dân trượt tuyết. Thật mắc cười vì Tony thừa biết là mẹ sẽ không có tiền cho anh ấy đi trượt tuyết với bạn bè và anh ấy cũng không có tiền mua dụng cụ trượt tuyết nào đắt tiền cả. Nhưng anh ấy mua cái nón trượt tuyết. Izzie nói rằng Tony nên mua một món gì đó liên quan đến việc trượt tuyết vì đôi khi chỉ cần có một vật tượng trưng cho niềm khao khát của mình, cả vũ trụ sẽ tập hợp lại để biến ước mơ đó thành hiện thực. Đúng đó, Izzie

thầy bói. Nhỏ Izzie đôi khi thật mắc cười. Dù sao Tony cũng cho tôi mượn cái nón trượt tuyết đó, nhưng xui xẻo là nó gây rắc rối cho tôi trong lớp.

Đầu tiên là cô Elwes:

“Nesta Williams, em có thể giải thích cho tôi biết em có cần đội cái mũ len kỳ cục đó trong lớp chúng ta hay không?”.

“Đó là cái nón trượt tuyết ạ!”.

“Nón gì cũng vậy. Tôi không còn muốn thấy cái nón đó trong lớp nữa”.

“Dạ”.

Tiết học tiếp theo cũng chẳng khác hơn.

Cô Watkins hỏi:

“Giai đoạn lịch sử mà chúng ta đang học là gì hả Nesta?”.

“Dạ, thời kỳ Tudors ạ!”.

“Không phải là thời Ai Cập đúng không?”.

“Dạ đúng!”.

“Vậy thì em có thể giải thích vì sao em che đầu cổ kín mít như xác ướp Ai Cập không?”

“Dạ tại em lạnh”.

“Vậy thì em nên mặc cái áo khoác cách nhiệt

Nesta ạ. Cởi khăn nón ra! Cô không muốn thấy học sinh nào che kín mít đầu cổ trong lớp. Cô phải nhìn rõ khuôn mặt của từng em để biết là các em vẫn thức nghe giảng”.

Lucy cho đó là ý kiến hấp dẫn: “Bồ mặc áo cách nhiệt đi. Mình muốn nhìn lắm!”.

“Không, không bao giờ, nhìn thấy ghê!”.

“Áo cách nhiệt, nhìn ghê thật! Vì thế mới gọi là cách nhiệt chứ. Tuyệt thật, Nesta!” Lucy cười rũ rượi.

Tôi nghĩ nhỏ này uống lộn thuốc rồi, nên mới ‘mát’ như vậy. Đôi khi tôi thấy mấy nhỏ bạn thân, trừ TJ ra, đều hơi ‘mát mát’.

TJ hỏi: “Sao bồ không thử xài khăn trùm đầu hôm nay?”.

Tôi đáp: “Mình đã thử một vài thứ để che giấu hàm răng bị niềng của mình trước khi đi học lớp diễn xuất”.

Tất nhiên là tôi đã ‘tám’ với TJ và Lucy về chuyện tôi gặp Luke ngay khi đi học về. Hai nhỏ này có vẻ thông cảm với tôi, nhưng đều khuyên tôi nên tiếp tục đi học, không được đầu hàng.

TJ nói: “Nếu anh chàng đó thật sự thích bồ,

anh ta sẽ không ngại chuyện bồ đeo niềng răng. Bồ phải dũng cảm lên. Hãy là chính mình, nếu anh ấy không thích thì hãy quên anh ta đi!”.

Tôi đáp: “Mình nghĩ là bồ đúng, nhưng chỉ mới đúng một phần thôi. Bồ biết là tụi con trai chuộng hình thức bề ngoài mà. Chuyện bồ được con trai chấp nhận như những gì vốn có, với đôi chân đầy lông, với những thói quen kỳ cục hay với cái niềng răng, chỉ là chuyện đến sau. Trước hết bồ phải quyến rũ trước đã...”.

TJ thở dài, gật đầu. Thật ra nhỏ này đã có kinh nghiệm thực tiễn về chuyện tôi đang nói. Hồi cuối năm lớp 9, TJ phải lòng một anh chàng ở cạnh nhà, nhưng anh ta chỉ coi TJ như một đứa bạn trai, đơn thuần là bạn. Tôi đã nói TJ chăm chút ngoại hình, và quả thật sau một vài thay đổi, anh ta đã bắt đầu thích TJ. Lúc đó thì TJ lại cảm thấy chán.

“Bồ nói đúng, đó là một thực tế đáng buồn. Con trai luôn thích con gái điệu đà, nữ tính”.

“Chính xác”, tôi nói và thấy mình có một suy nghĩ thật xác đáng.

Nửa tiếng sau chúng tôi có mặt ở khu vực bán quần áo lót trong khu thương mại thành phố.

Lucy thắc mắc: “Nesta, bồ có thể nói cho tụi mình biết tại sao đang đau khổ vì chuyện niềng răng bồ lại chọn cách đi mua sắm đồ lót không?”.

“Để đánh lạc hướng...”.

“Ừ đúng rồi, mua sắm là một cách giúp bồ quên đi chuyện bực mình...”.

“Không, không phải, mình đi mua sắm là cho tụi con trai, chứ không phải cho mình. Như mình nói với TJ hồi nãy đó, tụi con trai chỉ thích nhìn con gái điệu, vì vậy mình phải đánh lạc hướng để họ không nhìn vào cái hàm răng bị niềng của mình. Mà cách tốt nhất là...”, tôi chỉ tay về các kệ trưng đầy đồ lót quyến rũ.

Lucy hỏi: “Cho tụi con trai thấy bồ mặc lót đầu gối hả?”.

“Không”.

Lucy cười vang: “Hay bồ đội cái nịt gối đó lên đầu để che đi hàm răng bị niềng?”.

“Không, bồ bị ‘mát’ hả? Mình sẽ khoe ngực tí xíu. Có bao giờ bồ cho tụi con trai thấy tí xíu chỗ khe ngực của bồ chưa?”.

“Đó là tất cả những gì mình có đó”, Lucy thở dài và nhìn các bộ đồ lót trên mắc áo.

Izzie đồng tình: “Đúng đó, lúc đó nhìn tụi con trai như bị thôi miên, không gì cưỡng lại được. Có lần mình mặc cái áo hở cổ đi tập kịch, mình thấy tụi con trai cứ nhìn chăm chăm vô ngực mình, cho dù họ có giả vờ mình cũng thấy gò má họ giật giật vì đang cố che giấu không nhìn. Anh chàng Biff thậm chí còn không che giấu được, anh ấy nói chuyện với ngực của mình cả buổi tối”.

TJ lên tiếng: “Mình ghét điều đó, làm như con gái tụi mình chỉ có bộ ngực chứ không còn gì khác!”.

Lucy toét miệng cười: “Mấy bồ có nhớ bài hát của Nancy, con gái Frank Sinatra không: ‘Đôi giày ống này được làm để bước đi’, mình nghĩ nên đổi thành ‘Bộ ngực này được làm để bước đi’... hihi...”.

TJ vỗ nhẹ lên đầu Lucy: “Về uống thuốc đi nha bồ, hơi mát đó!”.

Tôi nói: “Đó là sự thực. Con trai không kiểm chế được chuyện đó, đó là do hoóc môn. Mình biết là nhiều khi thấy thật kinh khủng vì một tên

con trai cứ nhìn mình đầy vẻ ‘tà dâm’ nhưng biết được điều đó cũng không tồi. Như mình bây giờ, mình sẽ mua một cái áo nâng ngực thật kêu gọi để lần sau gặp Luke và đánh lạc hướng anh ấy. Anh ấy sẽ chăm chú nhìn vào ngực mình và không để ý là mình có hàm răng bị niềng”.

TJ nói: “Nhưng có khi anh ấy sẽ nhìn lên miệng bồ chứ?”.

Tôi đáp: “Lúc đó mình sẽ ngậm miệng lại, mình chỉ há miệng ra nói khi Luke nhìn xuống ngực mình thôi”.

Izzie cười to: “Bồ điên mất rồi”.

Không, tôi không hề điên. Chuyện này dễ thôi mà... Nhưng đến khi lạc vào thế giới đồ lót, tôi mới thấy chuyện này không dễ tí nào. Sau 15 phút tôi bắt đầu hoa mắt. Có hàng trăm kiểu áo lót treo đầy trên các kệ hàng, không chỉ khác nhau về màu sắc và chất liệu mà còn khác ở kiểu dáng nữa: cái thì nâng ngực, cái thì bình thường, cái làm cho ngực nhỏ đi, cái thì không có mặt trước, cái không có mặt sau, cái có dây, cái không dây, cái chỉ có một dây, cái cột dây sau cổ, cái có miếng lót, cái đan chéo, cái 5 chiều, cái đa chiều, cái có hoa văn, cái trơn thường, cái nệm nước, cái

lót mút, cái dạng như áo thun, dạng áo thể thao, thậm chí có cả cái giữ nhiệt cho cơ thể...

Tôi gào lên: “Mình đã xem bộ phim kinh dị của Hitchcock, phim Những con chim; bây giờ ngay chỗ bán đồ lót này có một bộ phim kinh dị mới, phim Những cái áo ngực”.

Cả Izzie, TJ và Lucy cười rũ rượi khi thấy tôi cầm một lúc 5 cái áo ngực quay vòng vòng trên đầu như 5 con chim đang bay.

Một nhân viên bán hàng nhìn tôi chế giễu, tôi liền bỏ mấy cái áo ngực xuống quầy. Tôi băn khoăn: “Làm sao biết loại nào hợp với mình đây? Loại thun tự nhiên hay loại 5 chiều nhỉ?”.

Lucy lên tiếng: “Mình tưởng tượng là loại 5 chiều chỉ dành cho người ngoài hành tinh thôi, vì chỉ có họ mới có 5 cái ngực để nâng lên”.

Lần này đến phiên Izzie gõ vào đầu Lucy: “Nhỏ này mát nặng rồi, lần sau không cho đi theo nữa nha!”.

TJ bỗng chỉ lên một bảng chữ trên tường:

“Trời ơi, mấy bồ thấy cái gì không? Họ chỉ cách đo cỡ áo ngực đó”.

TJ nói: “Bồ phải biết làm toán trước đã. Đo

ngực trước, cộng thêm 4 nếu đó là số chẵn và cộng thêm 5 nếu đó là số lẻ; sau đó đo cả vòng ngực; lấy số này trừ đi số đo vòng áo thì sẽ ra số cup (ngực áo)”.

Tôi thấy có một cái thước dây để cạnh bên bảng hướng dẫn.

TJ nói: ”Bồ đo đi, mình sẽ tính cho”.

Lucy lấy giấy bút ghi lại trong lúc tôi tự đo vòng ngực và ngực của mình.

Lucy hỏi: “Tại sao người ta đo áo ngực bằng inch, trong khi mọi thứ đều tính bằng met nhỉ?”.

Tôi đáp: “Mình không biết, nhưng mình chỉ muốn mua áo ngực chứ không muốn làm kỹ sư tính toán”.

TJ không để ý đến tôi, sau vài phút tính toán, nhỏ nói: “Cỡ 32, cup B”.

“Đúng rồi, mẹ mình vẫn mua áo ngực cho mình cỡ đó. Thật là dễ đúng không? Mẹ mình cũng tính toán khoa học lắm đó!”.

Chúng tôi lựa mấy cái cỡ đó, nhưng cuối cùng thì tôi chọn cái ‘tự nâng ngực’ để thử, loại này có vẻ sẽ giúp tôi nhìn quyến rũ nhất.

Năm phút sau, khi tôi bước ra khỏi phòng thử, ba cái đầu chụm lại xuýt xoa:

“Ồ, í ẹ!”.

“Nhìn bự quá hả?”, tôi soi gương và hỏi.

TJ cười: “Bồ có thể đóng vai chính trong phim Vũ khí chết người phần 2 đó”.

Lucy thêm vào: “Nhưng đó là khi phim đổi tên thành Vũ khí giết người, tôi có hai cái”.

Izzie nói: “Mình nghĩ là cái áo lót này hoàn toàn có thể làm Luke bị chi phối, nhưng thử nghĩ xem, cả lớp mình học toàn những người lớn tuổi mặc quần áo rộng thùng thình, nếu bồ mặc thế này có kỳ cục không nhỉ?”.

Tôi thở dài: “Vậy mình phải làm sao đây? Mình đã thử nón trùm đầu, áo ngực, khăn choàng rồi”.

TJ nói: “Bồ có thể giả vờ bị câm”.

“Hay đó, mình sẽ học ngôn ngữ người câm”.

TJ liền chống chế: “Không, mình nói đùa thôi”.

Izzie nói: “Không thể được vì tuần trước mọi người nghe bồ nói chuyện rồi”.

Tôi cảm thấy tuyệt vọng. Tôi phải dùng tay che miệng khi nói chuyện hay học cách nói mà không hé môi ư? Không, tôi không thể làm chuyện đó

trong lớp diễn xuất. Thật đáng buồn nhưng tôi phải nghĩ đến phương án B thôi, tức là quên Luke đi và không đi học lớp đó nữa. Tôi sẽ không tìm được tình yêu đích thực, nhưng nếu không thì mọi người sẽ thương hại tôi, sẽ nhận ra sự u buồn sau nụ cười của tôi, sau vỏ bọc có vẻ tự tin của tôi. Ôi, số phận của tôi sẽ cô độc!

Tôi hít một hơi thật mạnh và cố gắng tạo vẻ cao thượng:

“Các bồ có biết chuyện đó xảy ra ở hầu hết những bộ phim nổi tiếng không, như trong phim Bác sĩ Zhivago, sau nhiều năm chia cách, ông gặp lại người yêu của mình là Lara, ông chạy khỏi xe bus cố đuổi theo, nhưng đã muộn vì ông bị đau tim, gục chết ngay trên đường mà Lara vẫn không hề hay biết. Hay trong phim Wuthering Heights, Cathy chết đi để lại cho người yêu là Heathcliff trái tim tan vỡ suốt đời... đôi khi không cần phải như thế...”.

Izzie trợn mắt nhìn lên trần nhà: “Ôi Nesta, gì mà bi kịch vậy? Bồ chỉ bị đeo niềng răng chứ có phải bị đeo thòng lọng quanh cổ đâu? Bồ vẫn sống, Luke vẫn sống và cuộc đời vẫn tiếp diễn...”.

Tôi nói qua kẽ răng: “Bồ không hiểu được nỗi đau khi tình yêu không được đáp trả đâu, hay là niềm đam mê trong tình yêu”.

Izzie quay lại nhìn TJ và Lucy, toét miệng cười: “Niềm đam mê đích thực? Có chứ, mình có chứ, niềm đam mê đó thu gọn trong hai từ: kẹo sôcôla!”.

Lucy reo lên: “Đúng rồi, quên chuyện yêu đơn phương và đam mê đi. Sôcôla muôn năm, sôcôla không làm bồ phiền lòng, cũng không quan tâm xem răng bồ thế nào. Tụi mình xuống khu bánh kẹo đi”.

TJ phụ họa: “Câu nói hay nhất trong ngày của bồ đó, Lucy!”.

Cả ba nhỏ bạn thân của tôi hăng hái kéo nhau về khu vực bán bánh kẹo, trông như một lũ con nít ngây thơ. Hừ, tôi hậm hực nhìn theo. Hay tôi bị hiểu lầm nhỉ? Nhưng tôi phải làm gì đây? Tôi quyết định chạy theo mấy nhỏ bạn. Nếu không thể cho tụi nó một trận được thì đành phải đi theo nhóm thôi!

CÁCH ĐO ÁO NGỰC

1. Đo xung quanh vòm ngực ngay dưới hai bầu ngực.
2. Nếu đó là số chẵn thì cộng thêm 4, số lẻ thì cộng thêm 5.
3. Con số này là cỡ áo ngực của bạn. Ví dụ: 31 inch + 5 inch = 36 inch
hay 34 inch + 4 inch = 38 inch.
4. Sau đó đo cả vòng ngực của bạn, lấy số đo này trừ đi số cỡ áo ngực sẽ ra số cup của áo.

Ví dụ:

Nhỏ hơn 1 inch: cỡ AA

Cùng cỡ: cỡ A

Lớn hơn 1 inch: cỡ B

Lớn hơn 2 inch: cỡ C

Lớn hơn 3 inch: cỡ D

Lớn hơn 4 inch: cỡ DD

Lớn hơn 5 inch: cỡ E

Lớn hơn 6 inch: cỡ F

Lớn hơn 7 inch: cỡ G

.....

* 1 inch = 2,52cm.

Còn nếu lớn hơn nữa thì bạn cần một tấm vải choàng qua vai để đỡ ngực, vì không còn cỡ nào lớn hơn.

**Nesta ghi chú: Há????? Quên mấy con số này đi.
Hầu như khu mua sắm nào cũng có dịch vụ đo chuyên nghiệp khi chọn áo ngực, và không phải trả tiền.
Mình thích như vậy!**

@ h u ở n g 7

Hoan hô!

@uō@ đời thật nhiều chuyện bất ngờ!

Anh Tony của tôi xem chuyện theo đuổi con gái là điều quan trọng. Thật sự quan trọng! Tán tỉnh con gái là sở thích của Tony và anh ấy luôn nghĩ mình là tay sát gái ở Bắc London. Anh ấy phải là dân chuyên nghiệp. Anh ấy phải là 'đại ca'. Anh ấy phải là người hiểu biết nhiều nhất về con gái. Tôi cho đó phần nào là điều ngông cuồng vì tôi sống cùng một nhà với anh Tony, vì tôi nắm 'gót chân Asin' của anh ấy. Tôi thường xuyên bắt gặp cảnh tượng không hề đẹp mắt của Tony khi anh

ấy thức dậy hoặc khi anh ấy vùi vãnh mẹ khi bị ốm (cảnh đó cũng thật ẹ!). Nhưng mặt khác tôi cũng thừa nhận là anh Tony ‘có tài’ thật sự. Sự đầu tư của anh ấy cho ‘nghệ thuật’ tán tỉnh phụ nữ quả thật đã khiến bao nhiêu con gái xếp hàng dài chờ anh ấy để mắt tới. Một trong những kỹ năng ‘săn gái’ của Tony là tìm nơi hẹn hò ăn tối đầy lãng mạn với bạn gái. Lần này thì Tony tin là đã phát hiện ra đúng chỗ hẹn hò.

“Anh đọc được mẫu quảng cáo này trên tờ báo địa phương. Quán ăn gia đình, thân mật, không phô trương, không gian ấm cúng, phong cách khá tự do phóng túng, thức ăn tuyệt ngon và giá không quá mắc. Quán đã được bầu chọn 5 năm liền là điểm đến thú vị trong vùng”.

“Tiếp theo là..?”, tôi hỏi.

“Anh nhờ em đến đó xem quán thế nào trước khi anh đặt chỗ cho....”.

“Anh và Lucy?”.

Tony gật đầu: “Đúng, nếu cô ấy chịu đến”.

“Chắc chắn rồi”.

Thế là tối thứ sáu hôm đó tôi có mặt ở quán ăn ấy, trước cả Tony vì anh tôi thường đến trễ.

Tôi chẳng thấy phiền hà lắm vì tôi vừa mới làm việc xong ở cửa hàng nhà Lucy, nên ngồi đây thư giãn cũng dễ chịu. Quán trang trí thật buồn cười! Tôi có cảm giác như tôi vừa đập vỡ chai rượu và lấy một mảnh vỡ làm giá đựng nến trên bàn. Bàn được trải khăn carô đỏ trắng, còn tường thì đúng là một quang cảnh hỗn tạp, nơi treo rất nhiều bưu thiếp và ảnh cũ của nhiều người, nhiều nơi trên thế giới. Tranh ảnh trên tường như đang xô đẩy nhau dành chỗ đứng, không ai nhường ai cả.

Bỗng có tiếng người hỏi bên tay phải tôi:

“Cô có muốn gọi món ăn không?”.

“Uhm... tôi đang chờ một người”.

Tôi ngược mặt lên và hơi ôi, vừa nhìn thấy người ấy tôi liền đưa hai tay lên che miệng lại.

Đó chính là Luke! Dù mặc chiếc tạp dề của người phục vụ, trông anh ấy vẫn đẹp mê ly, đẹp như tượng thời tiền Raphael!!!

Luke bật cười và đặt trước mặt tôi một rổ nhỏ đựng bánh mì và một chén dầu ôliu nhỏ.

“Ừ, anh đây. Tại sao thế? Anh đã làm gì?”.

“Không, không có gì”, tôi nói trong lúc hai tay vẫn che miệng, “Chỉ là... anh chính là người ở lớp

học diễn xuất tối thứ Tư. Anh làm gì ở đây vậy?”.

“Anh làm việc ở đây hai buổi mỗi tuần. Còn em, đang làm gì nào?”.

“Chờ anh trai của em”.

Ôi trời ơi... trời ơi... trời ơi... Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đây là điều mà Izzie thường gọi là số phận đây sao? Tôi đã tính đủ mọi đường mà không ngờ xảy ra tình huống này. Tôi đã muốn trốn chạy Luke, thế mà lại gặp anh ấy ở đây. Quả là số phận!

Luke rời mắt khỏi cuốn sổ nhỏ: “OK, em muốn món gì trong lúc chờ đợi nào?”.

Tôi nghĩ đến một nụ hôn... trời ơi, tôi không thể ngăn cản suy nghĩ này... Tôi phát ngượng và tự nhủ phải bình tĩnh lại... Thôi nào Nesta... anh ấy không đọc được suy nghĩ của mày đâu...

Tôi thì thầm: “Appuchino”.

“Em lặp lại được không?”.

“Caperino”.

“Xin lỗi, anh không hiểu em đang nói gì; tay em như đang dính chặt vào môi trên”.

Tôi bỏ tay xuống và cố nói mà không há miệng: “Uepurino”.

Luke nhìn tôi vẻ hiểu biết và hạ giọng: “Niềng răng, đúng không?”.

Ôi, cái niềng răng hiện rõ vậy sao?

Tôi chống chế: “Không... à, đúng... làm sao anh biết được?”

Luke chỉ tay ra phía sau lưng, nơi một cô gái tóc sẫm đang đứng ở quầy tính tiền:

“Marisa, cô ấy cũng niềng răng và mới tháo ra tháng trước thôi. Marisa cũng hay che miệng như vậy”.

Tim tôi như ngừng đập. Cô gái xinh đẹp quá! Chắc là bạn gái của Luke rồi, vì cô ấy mỉm cười khi Luke quay lại nhìn cô ấy.

“Cô ấy cũng làm ở đây à?”.

Luke gật đầu: “Ừ, đây là nhà hàng của ba anh...”.

Vậy đó là em gái Luke? Ôi, hoan hô, mừng quá!

Luke tiếp tục: “Em biết đó, điều đó đáng làm mà...”

“Tức là có một nhà hàng hả anh?”.

“Không, chính là việc niềng răng”.

Luke gọi Marisa: “Marisa, đây là... à, anh chưa biết tên em”.

“Nesta”, tôi nói và tay lại che miệng.

Marisa hỏi: “Đang niềng răng?”

Tôi gật đầu.

“Mới niềng à?”

Tôi lại gật: “Gần một tuần”.

Cô ấy cười khoe hàm răng đều tăm tắp: “Niềng răng đem lại kết quả mỹ mãn, nhưng mới đầu sẽ khó chịu lắm, giống như ai cũng đang nhìn mình vậy!”.

Tôi gật đầu.

Luke nói: “Thật ra chả ai để ý đâu. Anh còn không nhận ra Marisa niềng răng. Anh nghĩ Marisa quá chú tâm chuyện đó, trong khi không ai biết gì cả”.

Marisa hỏi: “Thế làm sao hai người quen nhau?”

Luke nhìn xung quanh như sợ có ai nghe thấy, rồi thì thầm: “Cô ấy học cùng lớp với anh”.

“Sao phải giữ bí mật?”, tôi thì thầm hỏi lại.

Marisa nói: “Anh nói đi. Chị muốn dùng gì hả Nesta?”.

“Cappuchino. Cảm ơn!”.

Luke định quay đi nhưng Marisa níu anh lại:

“Luca, anh ngồi đây. Giải thích cho chị ấy biết đi”.

Sau khi Marisa đi khỏi, Luke ngồi đối diện với tôi. Khi Luke nhìn vào mắt tôi, tôi thấy bên trong tôi bùng nóng và tan chảy vì xúc động. Ôi, anh ấy quả thật tuyệt vời! Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được đối diện với một người đẹp trai như thế. Điều này thật lạ vì tính tôi mau quên, thường tôi chỉ có thể nhớ được gương mặt ai đó trong vài ngày, sau đó hình ảnh ấy mờ dần, mờ dần và lụi vào dĩ vãng. Riêng lần này đối diện với Luke, tôi thấy như có một chấn động trong tôi, hình ảnh hoàn hảo của Luke lại hiện về thật rõ ràng, sắc nét!

Luke nhìn xuống bàn: “Lẽ ra anh học một khóa kế toán...”.

“Ồ... thế rồi...?”.

“Vào các buổi tối thứ tư”.

“À..”

Được đấy, Nesta, đối thoại được đấy, chỉ là “ô, a” nhưng ra vẻ rất chăm chú. Thu hút chàng đấy chứ? Hi vọng là Luke không nhận ra điều đó.

Luke tiếp tục: “À, ba anh kinh doanh nhà hàng. Có tất cả ba chỗ, chỗ này đã mở lâu rồi, cái thứ

hai ở Soho, còn cái thứ ba mới khai trương gần Harrow, gần trường anh học và anh có thể tạt ngang qua đó vào giờ ăn trưa mỗi ngày. Hiện nay anh trai anh đang quản lý nhà hàng ở Soho, còn anh thì ba muốn anh cũng kinh doanh nhà hàng, có thể là cái ở Harrow. Anh muốn theo nghề diễn xuất. Đó là điều mà ba anh ghét cay ghét đắng. Bởi vậy anh phải nói với ba là anh đăng ký học một khóa kế toán để giúp ba quản lý nhà hàng. Thật ra anh học diễn xuất. Bởi vậy tuần rồi anh đi học trễ. Ba anh chở anh tới lớp học kế toán, sau đó anh phải chạy như điên đến lớp diễn xuất...”.

“Nhưng nếu ba anh tuần nào cũng chở anh tới đó thì sao? Anh đâu có học được?”.

“Chỉ là tuần rồi thôi, vì lúc đó xe anh phải đưa đi bảo trì, anh lấy xe về rồi, từ tuần này anh tự đi học”.

Hmmm... vừa đẹp trai lại vừa có xe hơi... Ô, ý tôi không phải là tôi thích Luke vì anh ấy giàu. Tôi không bị rơi vào cái bẫy vật chất đâu. Nhưng... hmhhh... Luke đi loại xe gì nhỉ?

“Nhưng anh tính sao nếu đến cuối khóa anh vẫn không hiểu tí gì về kế toán?”.

Luke cười vang: “Anh sẽ giả bộ im lặng. Mà có thể lúc đó anh cũng biết tính toán sơ sơ rồi”.

Luke nhún vai: “Anh không biết. Có thể anh sẽ nghĩ cách khác”.

Sau đó chúng tôi tiếp tục trò chuyện về phim ảnh và diễn xuất, về những điều Luke thích và ghét trong lĩnh vực này. Càng nói chuyện tôi càng thấy Luke am hiểu. Có những bộ phim anh ấy nói mà tôi chưa từng được nghe thấy. Anh ấy còn biết cả ai làm đạo diễn và ai sản xuất các bộ phim đó. Tôi bắt đầu cảm thấy lo ngại, sợ Luke sẽ phát hiện ra sự nông cạn của tôi khi trò chuyện. Tôi chỉ chú ý ai đóng vai gì và điều gì xảy ra trong phim thôi. Làm sao có thể thu hút được một anh chàng khi bạn không thể hiểu hết một nửa các nội dung mà anh ấy đang nói chứ? Tôi nhìn vào môi dưới của Luke và miên man suy nghĩ...

Thế rồi điều tôi cần nói cũng bật ra: “Ba em là đạo diễn phim”.

“Thật ư? Phim truyền hình, phóng sự hay phim truyện?”, Luke hào hứng.

“Truyền hình, chủ yếu là đạo diễn kịch. Nhưng ba em cũng muốn làm một bộ phim điện ảnh, chiếu trên màn ảnh rộng”.

Luke gật đầu: “Hay quá! Vậy là anh múa rìu qua mắt thợ vì đang nói chuyện với một chuyên gia về phim ảnh đây!”.

Đúng rồi. Tôi là chuyên gia phim ảnh. Tôi sung sướng khi được Luke khen.

Luke tiếp: “Anh ước gì ba anh làm nghề khác. Anh không thích kinh doanh nhà hàng, em ạ”.

“Nhưng ba anh muốn anh làm gì? Đầu bếp hay quản lý?”.

“Cả hai, đó là cách điều hành của các quán ăn gia đình”.

Tôi không thể nào ngăn mình lại. Tôi ngậm hai mẩu bánh mì to ở hàm trên và hai bên má rồi hóa thân thành Marlon Brando trong phim *Bố già*:

“Luca, gia đình ta cần con”, giọng tôi lè nè.

Luke cười to: “Hay quá! Marlon Brando trong phim *Bố già*!”.

Tôi gật đầu và cố sức nuốt mấy mẩu bánh mì, cầu mong cho Luke đừng thấy cái niềng răng của tôi. Nếu anh ấy thấy thì sao nhỉ? Lo lắng khiến tôi lại đưa tay lên che miệng.

“Anh có biết nấu ăn không?”, tôi hỏi.

“Có chứ, anh là người Ý mà”.

“Em lai Ý một nửa, vậy là em có thể nấu một nửa”.

Thật ra là tôi nói dối. Tôi còn không thể nấu cho tôi ăn để đỡ đói. Nhưng điều tôi nói làm cho Luke thích thú:

“Vậy thì em có kinh nghiệm nấu nướng rồi. Cuộc sống chúng ta xoay quanh bếp ăn mà”.

“À, dạ. Quanh quần nhà bếp, nào là càri, nào là pasta... Em có thể nấu ăn trong chớp mắt”.

Cũng không đến nỗi nói dối hoàn toàn. Chỉ cần một cú điện thoại là có ngay người đem thức ăn nhanh đến mà!

Ngay lúc đó thì Tony bước vào. Tôi vội nói với Luke để anh ấy không ngạc nhiên vì nhìn hai đứa chúng tôi khác nhau quá:

“Tony là anh cùng cha khác mẹ với em. Ba là người Ý, vì thế em và anh Tony có gen Ý”.

“Ý cô ấy không phải là quần jeans Armani đâu nha!”, Tony cười mỉm rồi bật cười to vì câu pha trò của mình.

Luke đứng lên nhường ghế cho Tony:

“Và cả tài nấu ăn nữa, Nesta vừa mới khoe xong đó”.

Tony nhìn tôi kinh ngạc.

Tôi nói: “Mẹ em cũng biết nấu ăn. Mẹ em là người Jamaica, mẹ biết nấu món cà ri, ngon tuyệt vời!”.

Luke nói với Tony: ”Hay nhỉ! Nesta vừa nói là cô ấy nấu ăn rất ngon đó”.

Tony tròn mắt: “Nấu ăn?”.

Tôi vội đá vào chân Tony dưới gầm bàn. Tony liền sửa:

“Ý mình là, Nesta biết nấu ăn đấy. Nesta yêu thích bếp núc”.

Một người khách bước vào làm phân tán sự chú ý của Luke. Luke nói:

“Chờ nhé, nhanh thôi”.

Luke ra hỏi khách đặt món ăn.

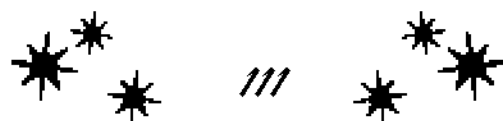
Tony nhìn quanh quán ăn hỏi tôi:

“Thế nào, Nesta, được chứ? Có lãng mạn không? Em nghĩ Lucy có thích chỗ này không?”.

Tôi đáp: “Lucy sẽ cảm thấy như đang ở nhà vì quán này ấm cúng, thân thiện”.

Liếc nhìn Luke, tôi thở dài:

“Đối với em thì đây là nơi lãng mạn nhất em từng đến”.

Tony liếc Luke:

“À, anh chàng bồi bàn hả? Nhanh quá đó nha!”.

Tôi nói: “Luca De Biasi. Đây là nhà hàng của ba anh ấy. Anh ấy học chung lớp diễn xuất với em...”

Tony gật gù: “Thì ra đây là anh chàng khiến em mất ăn mất ngủ đó hả?”.

“Dạ, số phận đã cho em cơ hội lần thứ hai”.

Tony nhìn tôi tinh quái: “Có thể cả lần thứ ba nữa đó!”.

Luke quay lại đưa menu cho chúng tôi:

“Tối nay món sốt cà chua phô mai ngon lắm đó”.

Tony liếc nhìn thực đơn rồi nói:

“Này, Nesta, sao em không mời Luke đến nhà mình để thử tài nấu nướng ngoài sức tưởng tượng của em nhỉ?”.

Cái gì? Tôi hoảng hốt. Luke nhìn tôi chờ đợi. Chẳng lẽ tôi từ chối ư? Tôi không thể để Luke cảm thấy là tôi không muốn gặp lại anh ấy nữa. Ôi..làm sao đây? Thôi đồng ý vậy, nhưng không nói ngày nào cụ thể hết. Có thể anh ấy sẽ quên thôi mà.

“Dĩ nhiên rồi, em mong sẽ nấu thử cho anh ăn lúc nào đó”.

Tony cười toét miệng:

“Tối mai ba mẹ có việc phải đi đó, nếu Luke không bận thì đến nhà tụi mình chơi ha?”.

Luke hào hứng: “Ừ, hay đó, mình rất muốn đi”.

Tony cười khẩy: ”Yeh, mình bảo đảm là Luke sẽ không thể nào quên đâu!”.

Ôi, Tony đáng chết!!! Tôi lại đá vào chân Tony dưới gầm bàn, cay cú.

NHỮNG CHỖ HẸN HÒ LÃNG MẠN NHẤT CỦA TONY

- Bất cứ chỗ nào có thấp nền
- Nhà hàng Ý của nhà Biasi
- Kenwood – nhà hát ở Hampstead Heath vào một đêm mùa hè khi cô trình diễn
- Hàng ghế sau trong rạp chiếu phim (nhất là khi coi phim kinh dị, con gái nắm chặt tay mình vì sợ!)
- Bất cứ quán café hiện đại nào có ghế sofa rộng có thể ngồi lọt thỏm vào
- Phòng ngủ của Tony

Nesta ghi chú: chỗ cuối cùng chỉ dành cho Tony...

@ h u ở n g 8

@ông thứ @ nấu ăn Thảm họa

Trên đó tuyệt vời! Tôi sung sướng ngẫm nghĩ trong lúc ngâm mình trong bồn tắm thơm mùi hoa lài chiều hôm ấy. Mọi thứ thật hoàn hảo. Món cari gà đã sẵn sàng trong lò. Bàn ăn đã được dọn sẵn. Ba mẹ tôi đi ra ngoài cho đến khi bộ phim của ba được làm xong tối nay. Các vị khách sẽ đến trong nửa tiếng nữa (tôi đã gọi điện nhắn nỉ Lucy đến dự cùng, như vậy anh Tony sẽ không ngồi giữa tôi và Luke để chọc phá). Việc còn lại phải làm là thấp nển lên. Việc này thì quá

đơn giản, tôi vừa nghĩ vừa thoa sữa tắm của mẹ lên hai chân.

Mẹ tôi đã khuyên: "Con không nên bị rối khi khách đến, vì thế nên chuẩn bị món ăn trước, sau đó chỉ cần hâm lên thôi".

Mẹ thật tuyệt vời. Mẹ đã đề nghị giúp đỡ tôi trong dịp 'đặc biệt' này. Và hai mẹ con đã nấu món cà ri gà kiểu Jamaica, món 'tủ' của mẹ. Tôi nghĩ Luke sẽ thích món này vì nó khác với các món ăn Ý mà anh ấy phải ăn mỗi tối.

Chuẩn bị xong nồi cà ri, mẹ dặn tôi: "Con chỉ cần vặn lò mức 180 độ, nấu trong một tiếng hai mươi phút".

Tắm xong, tôi mặc chiếc áo đen hở vai với quần jean đen, trang điểm rồi thấp nển lên. Khi Luke đến đây anh ấy sẽ cảm nhận được sự ấm áp và nồng nhiệt của chủ nhà.

"Wow, nhà đẹp quá!" Luke trầm trồ khi tôi dắt anh ấy tham quan nhà. Đó là công của mẹ tôi vì mẹ luôn biết cách trang trí phòng ốc ấm cúng và đẹp mắt, có những tấm thảm Maroc và những món binh khí kiểu phương Đông. Luke tỏ ra rất thích các bức ảnh đen trắng mà ba tôi treo trên

tường, và nhất là kệ chứa những cuốn sách về phim ảnh của ba tôi.

Tôi tự nhủ mình sẽ phải đọc những cuốn sách ấy.

Đúng lúc đó thì chuông cửa reo. Tôi đi ra ngoài đón Lucy vào.

Bữa nay Lucy có vẻ hơi ‘khó’ vì nhỏ không tưởng tượng là bữa ăn có cả nến, nhìn trang trọng và ấm cúng. Nhỏ Lucy quen với bữa ăn tối với miếng bánh pizza trên đùi và mắt dán vào tivi hơn. Tuy nhiên, nhỏ cũng nhanh chóng cảm thấy thoải mái và tôi nhận ra rằng nhỏ cũng thích Luke vì khi bước vào, nhìn thấy Luke đang coi mấy đĩa CD, nhỏ đưa tay lên ngực giả bộ xiu rồi chìa ngón tay cái lên như muốn nói ‘số 1’.

Tôi nhìn đồng hồ khi trông thấy Luke đang mở đĩa CD mới của tôi lên.

“Bữa tối sẵn sàng rồi”, tôi nói và mời mọi người ra bàn ăn.

Khi vào bếp bung món cà ri lên, tôi cảm thấy có gì đó không ổn, hay nói khác đi là mùi gì không ổn. Thường thì món cà ri mẹ nấu tỏa mùi thơm của tỏi và gia vị ngào ngạt từ nãy giờ rồi. Tôi

không ngửi thấy mùi gì cả. Tôi lấy nồi cà ri trong lò ra. Trời ơi... lạnh ngắt... thịt chưa rã đông. Tất cả còn sống nguyên!

Tony đến sau lưng tôi: “Có cần anh giúp gì không?”.

“Còn hơn thế nữa. Anh nhìn nè, Tony, lò không chạy”.

Tony quỳ xuống nhìn vào bên trong lò rồi cười to:

“Nó có hư đâu Nesta, em bám lộn nút nướng rồi!”.

Trời, bây giờ tôi mới nhận ra cái nút nướng ở ngay trên nút nấu! Cái lò quỷ quái! Mẹ tôi mua nó năm ngoái, rất hiện đại và nhiều chức năng. Thậm chí tôi nghĩ người ta có thể biến nó thành cái máy bay nhỏ nếu biết chỉnh đúng nút. Tôi không thể sử dụng cái lò kiểu này vì tôi không thích đọc các tài liệu hướng dẫn kỹ thuật. Họ làm như ai cũng hiểu hết vậy. Tốt nhất là họ nên có kiểu lò chỉ mở mỗi một nút bật/tắt cho những kẻ chậm tiêu như tôi sử dụng chứ.

“Mình sẽ làm gì đây?”, tôi hoảng hốt.

“Em muốn làm gì bây giờ?”, Tony hỏi lại.

“Em không biết. Chắc em phải bỏ chạy. Luke sẽ thấy em thật thảm hại. Một Nesta không biết mở bếp lò thì làm sao nấu được món ăn? Em thật thảm hại!”.

“Bây giờ nấu lại được không?”.

“Không đâu, phải chờ tới một tiếng rưỡi lận. Khách sẽ đói như con sói!”.

Tôi muốn khóc. Mọi việc được chuẩn bị hoàn hảo thế mà giờ đây sắp tiêu tan hết.

“Có cần mình giúp không?”, Luke đã đứng ngay cửa bếp.

Tôi sắp hét to lên rằng tôi chỉ là con ngốc và Luke hãy đi đi, đừng quan tâm đến tôi nữa; nhưng Tony đã giạt tay tôi lại:

“À, có sự cố, hình như dây điện bị mát nên lò không nóng”.

Ôi, may quá! Tony hoàn toàn có thể trở thành một đồng minh tốt khi anh ấy muốn. Tôi ghi nhận đầy cảm kích và tự nhủ sẽ ủng hộ Tony nếu anh ấy cần tôi giúp sau này.

Luke nói: “Có cần mình kiểm tra không? Mình cũng hay sửa đồ lặt vặt ở nhà hàng lắm”.

“Khôngggg. Cái lò đó hay mát lắm, tốt nhất

là không đụng đến nó. Chúng ta nên...”, Tony vội nói.

“Gọi đồ ăn nhanh”, tôi nhanh nhẩu, để rồi ngay sau đó nhận ra rằng cả tôi và Tony đều không có nhiều tiền lúc này. Mà ai lại bắt khách trả tiền cho bữa ăn mà mình mời họ chứ? Thật kỳ cục! Tony cũng nhận ra điều này; anh ấy liền khều tay tôi và nói:

“Không, không cần gọi đồ ăn nhanh, mình là người Ý mà...”.

Tony tiếp: “Ờ... mình còn lò vi sóng, có thể hâm cái gì đó lên ăn đỡ”.

Tony nói và mở tủ lôi ra các loại chai hũ. Ôi trời, bữa tối sẽ biến thành thảm họa vì Tony cũng như tôi, luộc một quả trứng còn không xong.

Luke hỏi: “Bộ phận hâm nóng của lò còn xài được không?”.

Tony bật thử và nói: “Ừ, còn xài được, cái này xài ga, chỉ có cái bếp lò xài điện thôi”.

“Nhà còn mì ống không?”, Luke hỏi.

Tony gật đầu.

“Còn phô mai cứng không?”.

Tony lại gật đầu.

Luke nói: “OK, Nesta, em đã mất công cả buổi tối rồi, em lên nhà với Lucy đi. Để anh nấu nhanh món gì đó. Giúp mình một tay nha Tony?”.

Tony lại gật đầu. Tôi lên phòng khách ngồi với Lucy.

“Tôi nghiệp bồ quá!”, Lucy thốt lên sau khi nghe tôi kể lại sự tình.

“Nhưng một anh chàng vừa bảnh bao vừa biết nấu ăn, trên cả tuyệt vời! Đẹp như tượng La Mã, lại đáng yêu nữa chứ!”

“Mình biết, vì thế mình nghĩ anh ấy ngoài tầm với của mình!”.

Lucy há hốc miệng:

“Bồ đang nói gì vậy Nesta? Mình chưa từng nghe bồ nói thế bao giờ???”.

Tôi cảm thấy tổn thương.

“Đúng đó Lucy, anh ấy quá tuyệt vời. Anh ấy lại rất thông minh nữa. Sớm hay muộn anh ấy cũng sẽ phát hiện ra mình là đứa rỗng tuếch. Mình nghĩ ngay lúc này Luke cũng đang nghĩ thế đấy. Chắc anh ấy đã biết bếp lò không bị hư và mình tệ đến nỗi không biết mở nút lò. Trời ơi, mình thật ngu ngốc, ngu ngốc quá đi....”.

Lucy kêu lên: “Bồ điên hả Nesta, bồ không ngu ngốc chút nào. Nếu không thích bồ thì Luke đến đây làm gì chứ? Mình cá là anh ta đang truy hỏi anh Tony về bồ đấy. Anh ta sẽ cố hết sức để tìm hiểu bồ”.

Lucy bật cười: “Hiểu không? Truy hỏi Tony. Luke là đầu bếp. Nướng thịt Tony? Không, mình không muốn thế. Mình không ăn thịt người đâu”.

Tôi liếc nhìn Lucy với ánh mắt của ‘nữ hoàng Victoria’, ngầm nói với nhỏ là tôi không thích nói chơi như vậy đâu.

Lucy liền nói: “Xin lỗi nhé, mình không kiểm chế được. Nhưng mình dám cá là Luke đang tìm hiểu về bồ đó”.

“Thật không? Lại đó nghe đi!”.

Chúng tôi nhón gót đi vào bếp và dỏng tai lên nghe từ ngoài hành lang. Luke và Tony đang nói chuyện rất thân mật. Cả hai đang bàn về xe hơi. Tony kể cho Luke nghe luôn câu chuyện ba không cho học lái xe như thế nào.

Tôi bật cười khi ló đầu vào nhà bếp nhìn trộm. Cả hai người hợp ý quá. Luke thì đeo tạp dề Marge Simpson của mẹ tôi, còn Tony đang bằm cà chua.

“Hai anh nên làm chương trình truyền hình riêng. Hạ bộ JamiOliver, Luke và Tony đã tới đây!”.

Nửa tiếng sau Luke bung món mì ống xào cà chua lên. Món ăn ngon tuyệt! Lucy ăn ngon miệng đến nỗi đòi thêm một đĩa đây. Tony nói cười vui vẻ, còn tôi thì không nói gì nhiều vì vẫn còn mang nặng mặc cảm mình là một đứa ngu ngốc về đường bếp núc.

Ăn mì ống xong, chúng tôi dọn dẹp chén đĩa và chuyển sang phần tráng miệng. Lần này thì tôi quyết tâm ‘gỡ điểm’. Tôi lại tủ lạnh bê ra một hộp kem, rưới sôcôla và sirô cây phong lên trên. Tìm thêm mấy cái chén nhỏ, tôi đặt tất cả trên khay bung ra bàn.

“Mời anh Luke, kem vani do mẹ em làm đó.”

“Tuyệt vời!”, Luke nói và múc thật sâu vào hộp kem.

“Thế nào anh? Ngon không?”, tôi hỏi khi Luke đưa muỗng kem đầy vào miệng.

“Ờ..ờ...”

Tôi thấy anh ấy đang cố gắng tỏ ra lịch sự, nhưng rõ ràng là anh ấy không thích món kem này.

Tiếp theo đến phiên Tony. Anh ấy cũng múc một muống đầy kem ăn thử.

“Éeee”, Tony nhả kem trở lại chén, nhăn nhó.

“Nesta, đây không phải là kem”.

Tony cầm hộp lên coi kỹ rồi cười rữ: “Đây là món cá sốt kem mẹ làm từ thứ sáu, lúc ấy ai cũng no rồi nên không ăn nhiều. Mẹ đã để đông lạnh phần còn dư mà”.

Lúc này thì tôi tái xanh tái xám mặt mày. Chắc chắn Luke sẽ nghĩ tôi là ‘nữ hoàng dốt nát’ cho mà xem! Tôi là vô địch dốt nát!

Tôi rên rỉ: “Ồ, xin lỗi, xin lỗi, vô cùng xin lỗi. Em sẽ lấy đúng hộp kem”.

Tony đứng dậy: “Không sao, anh sẽ đi lấy cho. Em ngồi đó đi”.

“Em sẽ giúp anh”, Lucy đứng dậy đi theo Tony.

Tôi nhìn Luke, cười gượng gạo và cố đoán xem anh ấy đang nghĩ gì trong đầu. Tôi không thể nào đoán được, vì trông Luke vẫn vui vẻ bình thường. Là phúc hay họa đây nhỉ?

Đúng lúc đó thì tôi có một hành vi phản cảm nhất trong buổi tối ‘tồi tệ’ hôm ấy. Tôi quyết định

thấp lại cây nến trên bàn và cố phô bày cho Luke thấy sự duyên dáng của mình. Tôi mãi nhìn Luke nên không chú ý đến que diêm đang cháy, tôi vươn người tới phía trước, que diêm bùng cháy và thế là lửa bén vào tóc tôi.

‘Áaaaaaa’, tôi gào lên, thổi tắt nến và lấy ly nước ép táo đổ lên trán.

Lucy quay lại với hộp kem trên tay, ngạc nhiên:

“Có mùi gì kỳ kỳ như mùi cháy vậy?”

Tony hỏi: “Nesta sao lại uống nước ép từ trên đầu đổ xuống thế kia? Bữa tiệc kỳ thú nhỉ? Xin lỗi Luke nhé, em gái mình nhiều khi chơi nổi thế đấy. Chắc nó phải uống thuốc thôi, hihi”.

Luke nói: “Nesta vừa đốt tóc của mình”.

Lúc này nước ép táo bắt đầu chảy xuống trán và mặt tôi, làm mascara loang ra loang lổ. Tôi không thể chịu được nữa. Trông tôi như một thằng hề. Mọi người đang nhìn tôi chờ xem điều kỳ cục gì tiếp tục xảy ra.

“Xin lỗi mọi người”, tôi nói và lao vào phòng ngủ, nhảy lên giường và muốn biến mất cho rồi.

Khoảng vài giây sau, Lucy bước vào phòng:

“Bồ có sao không?”

“Có... à, không... Buổi tối không thể tệ hơn nữa đúng không Lucy?”

Lucy ngồi ở phía cuối giường, lắc đầu, vẻ mặt nghiêm lại:

“Không đâu, người ta thường nói ‘bất quá tam’, mà tối nay xảy ra ba chuyện xui xẻo rồi. Món ăn thì sống nguyên, kem thì bị lộn với kem sốt cá đông lạnh, và bồ vô tình đốt cháy tóc nữa; rồi đó, 1,2,3 chuyện đã xảy ra”.

Lucy cố tỏ ra lo lắng nhưng tôi biết là sẽ không như thế. Y như rằng, vai Lucy bắt đầu rung rung và nhỏ bồ ra cười rữ rượi.

“Trời ơi, bồ đốt cả tóc nữa chứ...”

Tôi cũng thấy buồn cười: “Chắc chắn là Tony đã kể cho Luke nghe chuyện mình nấu ăn là kinh khủng, không thể nào tệ hơn”.

Lucy cười vang: “Chắc vậy đó, mình còn được biết là kem có mùi cá nữa chứ!”

“Ừ, ôi kem cá của tôi”, tôi thốt lên và bồ ra cười.

Thế là hai đứa chúng tôi bồ lăn ra cười, bồ cả xuống sàn nhà, cười chảy cả nước mắt.

Tony và Luke đã xuất hiện ở cửa phòng sau khi biết hai đứa chúng tôi trốn vào đây. Mới đầu Tony có vẻ lo lắng nhưng biết là chúng tôi đang cười chứ không phải khóc nên yên tâm trở lại.

“Có chuyện gì vui thế?”

Lucy chỉ tay vào tôi:

“Đây, Nesta, nữ hoàng kem cá!”.

Cả hai cùng cười. Luke ngồi xuống cạnh bên tôi, đan tay vào tay tôi. Tôi thấy có một luồng điện chạy dọc theo cả người, từ đầu ngón tay đến đầu ngón chân. Thật tuyệt vời!

Phần tiếp theo của buổi tối thật tuyệt! Chúng tôi kéo ra phòng khách ăn món kem vani ngon lành, bỏ vào kem tất cả những gì chúng tôi tìm được, từ sirô phong đến sôcôla, và cả bắp rang. Chúng tôi trò chuyện vui vẻ, mở CD coi quên cả thời gian, đến 10g30 ba mẹ về nhà chúng tôi mới sực nhớ đã khuya.

Hay quá! Tôi thầm nghĩ, vì chắc chắn ba sẽ cứu tôi khỏi tình cảnh ‘quê độ’ này, ba sẽ nói chuyện về phim ảnh với Luke, đề tài yêu thích của anh ấy.

Thế nhưng, một điều vô cùng quái lạ đã xảy ra!

Ba mẹ bước vào phòng khách. Ba nhìn Luke vẻ dò xét. Rồi cái nhìn chuyển sang khó chịu, y như ba đang gặp ma vậy.

Tôi giới thiệu: “Ba mẹ, đây là Luke – bạn con. Anh Luke, đây là ba mẹ em”.

Mẹ mỉm cười: “Rất vui được gặp cháu, Luke. Món cà ri thế nào?”.

Tony vội nói: “Có vài thay đổi mẹ à, con sẽ kể sau”.

“OK”, mẹ tôi nói, vẻ mặt thắc mắc.

Tôi tiếp: “Con còn lấy lộn kem thành món cá sốt nữa”.

Mẹ cũng bật cười cùng chúng tôi. Nhưng ba vẫn nín thinh.

Bỗng ba hỏi: “Họ của cháu là gì hả Luke?”

“Dạ, De Biasi”.

Mặt ba sa sầm lại. Ba quay mặt và bước ra khỏi phòng.

Ồ, sao ba tôi lại thế nhỉ? Hàng ngày ông vẫn là ‘vua hiếu khách’ mà! Thật lạ lùng! Ngay cả mẹ tôi cũng không khỏi ngạc nhiên. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

BÍ QUYẾT CỦA MẸ NESTA VỀ CHUẨN BỊ TIỆC TỐI ĐÃI KHÁCH

- Chuẩn bị đơn giản
- Nếu được nên tập dượt buổi tối hôm trước để biết các tình huống có thể xảy ra trong bữa tiệc thật
- Chọn món ăn mất ít thời gian nhất, để khi khách đến chỉ cần hâm lại, như vậy mình sẽ có nhiều thời gian trò chuyện với khách hơn.

BÍ QUYẾT CỦA NESTA

- Nhớ bật lò lên
- Đọc kỹ nhãn dán các hộp thức ăn trong tủ lạnh
- Cố gắng không đốt cháy tóc hoặc lông mày.

BẢN 2 BÍ QUYẾT NESTA:

- Ra ngoài ăn tối.

@ h u ở n g 9

Niềm đau năm cũ

Sáng hôm sau tôi ngồi đối diện với ba trong bếp:

“Tại sao không hả ba?”.

“Vì ba không muốn thế, Nesta, và chấm dứt, không bàn gì nữa”.

“Nhưng ba phải cho con biết lý do chứ...”

Nếu mặt ba là bảng dự báo thời tiết thì lúc này nó sẽ chuyển từ mây mù sang bão tố.

“Ba không cần phải giải thích gì hết”.

Tôi biết, tuổi mới lớn thường hay kêu ca là ba mẹ bất công, nhưng tình cảnh của tôi lúc này quả thật là bất công đối với tôi quá! Tôi chỉ muốn ba

thân thiện hơn với Luke và nói chuyện về phim ảnh với anh ấy, vì ba là đạo diễn mà. Nhưng không. Niềm đau năm cũ, chỉ có niềm đau năm cũ khiến ba như thế này.

“Nhưng con không hiểu ba ạ. Con chỉ muốn ba nói chuyện với bạn con thôi mà. Tối qua ba làm con xấu hổ quá! Con đã được ba mẹ dạy là phải mến khách và niềm nở với mọi người. Thế mà ba cư xử thật gay gắt chả có lý do gì cả”.

Có tiếng tăng hăng ở phía mẹ. Mẹ đang gọt cà rốt chuẩn bị cho bữa trưa Chủ nhật. Mẹ quay sang nhìn ba với vẻ giấu cợt như muốn nói: “Anh thôi đi đấy!”.

Ba thè lưỡi như một đứa con nít: “Ba không muốn bàn chuyện này nữa Nesta. Cho ba xin con một lần thôi, con đừng hỏi ba chuyện gì hết”.

“Nhưng vô lý quá, con không thể hiểu nổi. Cho con một lý do nào đi ba. Luke không nghiện hút, cũng không phải là kẻ vô công rồi nghề, cũng không phải là người hành tinh. Vậy thì tại sao? Con không thể hiểu nổi”.

“Không bàn chuyện này nữa”, ba lấy tờ báo lên đọc, che mặt lại không nhìn tôi.

Mẹ nhún vai với vẻ mặt như muốn nói: “Mẹ không biết”.

Tôi vớ chiếc áo khoác đi thẳng ra cửa. Mẹ tôi gọi với theo:

“Nesta, sắp ăn cơm rồi, con còn đi đâu?”

“Con không muốn ăn nữa”, tôi đóng sập cửa lại.

Ra khỏi nhà, tôi cảm thấy vô cùng tủi thân. Nước mắt rơi lã chã trên mặt tôi. Tôi thấy tức giận. Bực mình. Thất vọng. Tôi với ba rất hợp nhau, ít khi nào cãi vã, vậy mà hôm nay ba đối xử với tôi như thế đấy! Tại sao tự nhiên ba trở nên vô lý với tôi? Tôi ghét cảm giác này vô cùng. Tôi không thích có mâu thuẫn trong gia đình. Tôi bấm máy gọi Izzie để tâm sự. Có thể Izzie hiểu tôi vì đôi khi Izzie cũng mâu thuẫn với mẹ.

Izzie nói: “Có thể là do ghen tỵ. Các ông ba thường không thích con gái yêu của mình có bạn trai đâu. Đó là tâm lý bình thường. Ba của bồ quen với cảm giác ông ấy là người đàn ông số một đối với con gái, vậy mà một chàng trai như Luke bỗng xuất hiện cướp mất bồ đi. Bồ hiểu ý mình không? Bồ từng có bạn trai dễ thương trước

đây rồi, nhưng trường hợp của Luke là ngoại lệ, quá đẹp trai”.

“Anh ấy quá đẹp trai à?”.

“Yeh, trường hợp này phải dùng mật mã ding... dong... dong... Nhìn Luke hơi giống Tony đó”.

“Không giống”, tôi cãi.

“Giống chứ, cả hai đều có vẻ đẹp Ý, da ngăm đen này...”.

“Ồ, có phải bồ đang nghĩ là mình nông cạn đúng không? Mình chỉ quan tâm đến bề ngoài đúng không?”.

“Không biết, không phải vậy sao?”.

“À, tất nhiên mình thích vẻ đẹp trai của anh ấy, ai cũng vậy mà, đúng không? Nhưng còn hơn thế nữa, vì mình và anh ấy nói chuyện hợp rơ. Anh ấy rất hiểu biết”.

“Rồi, hiểu rồi. Vậy là chàng trai của bồ vừa đẹp vừa giỏi. Bồ còn muốn gì nữa?”.

“Mình muốn ba cũng thích anh Luke”.

“Cần phải có thời gian. Có thể Luke khiến cho ba của bồ nhận ra là ông ấy đã già. Ai mà hiểu được ba mẹ chúng ta nghĩ gì chứ? Có thể ông ấy đang trong thời kỳ tiền mãn kinh nam??? Luke

phản ứng ra sao khi thấy ba của bồ cư xử lạnh lùng như vậy?”.

“Mình nghĩ là anh ấy thất vọng. Anh ấy mong đợi được nói chuyện về phim ảnh vì ba mình là đạo diễn. Mình thấy mình đúng là đồ ngốc. Mình nói về ba rất nhiều, để rồi ba coi Luke chẳng ra gì. Luke cũng về luôn khi thấy ba mình như thế. Anh ấy hiểu là anh ấy không được chào đón”.

“Kỳ quá ha? Ba của bồ chưa bao giờ ghét mấy đứa con trai như vậy mà?”.

“Mình hiểu”.

“Bây giờ bồ tính làm gì?”.

“Mình đi tìm Luke đây. Anh ấy nói là anh ấy đang làm ở nhà hàng Biasi, nên mình ghé qua xem anh ấy có sao không”.

Izzie ngạc nhiên: ”Thiệt không? Bồ nghĩ kỹ chưa? Có nên làm vậy không? Bồ thường nói là con gái không nên tỏ ra quá nồng nhiệt mà, nhất là lúc mới quen nhau. Hôm qua bồ mới mời anh ta tới ăn tối, bây giờ bồ lại chạy đến nhà xem anh ta có ổn không. Như vậy có nhanh quá không nhỉ?”.

“Không, chuyện của mình khác Izzie à! Mình cần phải tới để Luke hiểu là mình đúng về phía

anh ấy chứ không phải ba mình. Với lại mình biết là anh ấy thích mình. Hôm qua dù Luke phải về ngay nhưng chúng mình đã... hôn nhau tạm biệt ngoài cửa đó”.

“Hơn chục cái chứ?”.

“Mười cái. Anh ấy hôn tuyệt vời!”.

“À, tay hôn giỏi, chứ không phải tay hôn cái niềng răng”, Izzie cười vang.

“Ừ, mới đầu mình cũng sợ cái niềng răng cản trở nhưng cuối cùng không sao cả. Anh ấy còn nói mình đến gặp anh ấy nếu mình muốn”.

“Chúc bồ may mắn! Và mình cũng mong là ba của bồ sẽ hiểu ra và không lạnh lùng nữa. Bồ hãy cố bắt chuyện lại và tạo cơ hội cho ba thay đổi. Có thể ông ấy sẽ nhận ra hôm qua ông ấy hơi quá đáng và sẽ mở lòng hơn vào lần sau”.

Tôi thấy nhẹ nhõm bớt. Izzie quả là người bạn tâm tình rất cần mỗi khi tôi bị khủng hoảng. Nhỏ điềm tĩnh và thông minh nữa. Có khi cũng hơi ‘điên’, nếu có thể.

Tôi nói: “Yeh, bồ nói đúng. Mình sẽ cố. Đó là lý do khiến mình thất vọng. Từ trước tới giờ mình nói chuyện với ba rất hợp ý, tự nhiên lần này ba tự

dựng lên bức tường ngăn cách giữa mình với ba”.

Không khí quán Biasi thật lỏng lẫ và vui nhộn. Rất nhiều khách đang dùng bữa trưa, nói chuyện và cười đùa rộn ràng. Luke đang bận phục vụ khách nhưng tôi thấy rõ ràng là anh ấy rất vui khi tôi đến.

“Anh sẽ gặp em vào giờ nghỉ giải lao, khoảng 15 phút nữa”, Luke nói và đưa tôi đến ngồi ở quầy, cạnh két đựng tiền.

Ở đó có một phụ nữ đẹp lỏng lẫ, cao lớn với mái tóc đen và đang ngồi với ly rượu vang đỏ trong tay.

“Mẹ, đây là Nesta”, Luke giới thiệu.

Mẹ của Luke thật tuyệt vời! Trong vòng vài phút bà đã kể cho tôi nghe tất cả về gia đình, về ngôi làng bà lớn lên ở Ý, về ngôi nhà mà cả nhà sống cùng nhau, có trồng ôliu và dược thảo, nơi họ tự làm bánh món sốt pasto để ăn. Khi biết tôi mang trong mình dòng máu Ý, bà vui hẳn lên, xem tôi như con cháu lâu ngày gặp lại. Bà mời tôi ăn bánh kẹp loại làm mẫu trong lọ. Khoảng 10 phút sau thì một người đàn ông tóc muối tiêu nhìn rất thanh lịch đến chỗ chúng tôi đang ngồi.

Luke nói vọng sang từ góc xa: “Ba anh đấy!”.

Thật ra Luke không cần giới thiệu tôi cũng biết đó là ai rồi, vì hai cha con Luke nhìn giống nhau như tạc.

Giống như mẹ Luke, ông cũng rất dễ gần và niềm nở. Ông nói tôi nên uống gì đó và còn cho tôi ăn thử quả ôliu với bánh mì mới ra lò trong lúc tôi chờ Luke xong việc.

Đang ngồi nhai nhồm nhoàm thì tôi thấy Marisa đi lên từ phía bếp, hai tay bung một ổ bánh kem cắm đầy nến. Không khí quán ăn ‘nóng’ hẳn lên khi ba mẹ Luke cho ban nhạc thổi kèn và lắc lư hát bài Happy birthday tặng một người phụ nữ tóc bạc trắng đang ngồi ăn cùng gia đình. Tôi cảm thấy không khí thật ấm cúng và gần gũi, và tất cả thực khách trong quán ăn đều nghĩ thế. Hầu như mọi người ở đây đều biết rõ ông bà Biasi còn bà Biasi thì phấn khích ‘tám’ với tôi về người này người nọ đang ngồi ăn trong quán.

Luke đến bên tôi vào giờ giải lao. Ba mẹ anh ấy bám nhau đi chỗ khác, nhưng trước khi đi mẹ Luke còn nháy mắt tinh nghịch với tôi.

Tôi nói: “Em thích ba mẹ anh lắm! Và em càng thấy mắc cỡ vì chuyện tối qua. Ba em ít khi nào như vậy lắm!”.

Luke nhún vai: “Có thể ba em không được khỏe. Dù sao thì... khi có dịp hãy đưa ba mẹ em đến đây ăn thử, vì em thấy không, chỗ này khá thoải mái, khiến ta thấy thư giãn”.

“Ý kiến hay đó! Em nghĩ ba em sẽ thích chỗ này. Ý em là vì ba là người Ý, ba thích ăn món mì ống. Ông sẽ thích không khí quán ăn này và mẹ em cũng thế”.

“Đặt họ tới đây bất cứ lúc nào nhé!”, Luke nói.

Tôi đưa mắt nhìn ba Luke:

“Ba anh nhìn dễ gần và vui vẻ, sao anh không nói với ba là anh muốn học diễn xuất?”

Luke đưa ngón tay lên miệng như muốn nói tôi phải im ngay lập tức. Anh ấy bắt đầu kể cho tôi nghe về các ông các bà phục vụ bàn trong quán.

“Anh đã xin rồi đó chứ, tin anh đi. Nhưng em nhìn các nhân viên ở đây coi. Một vài người là diễn viên đó. Thí dụ như người đằng kia, William, ông ấy không còn làm diễn viên từ năm ngoái...”.

Tôi nói: “Hình như em biết ông ấy. Ông ấy đóng phim truyền hình thì phải, phim gì đó trên kênh ITV”.

Luke gật đầu:

“Đúng rồi, ông ấy đã từng nổi tiếng khắp nơi, nhưng kể từ đó ông cũng chẳng được gì cả”.

“VẬY à, nhưng ông ta nổi tiếng lắm mà, em nghĩ các đạo diễn phải xếp hàng mời ông ta diễn chứ?”.

Luke lắc đầu:

“Không, ông ấy kể rằng rất nhiều bạn diễn của ông ấy cũng phải nghỉ diễn, nghĩa là thất nghiệp đó”.

Luke chỉ sang một cô gái tóc đỏ cắt ngắn đang bung bánh tiramisu cho khách.

“Đó là Sophie, cũng là một diễn viên đang thất nghiệp. Ba anh thấy nhiều diễn viên xin vào làm cho nhà hàng mỗi khi không đóng phim. Vì thế ông ấy không thích anh theo nghề diễn”.

“Điều đó có làm anh thất vọng không Luke?”

“Không. Anh hiểu là không phải lúc nào cũng có việc làm liên tục, có những lúc mình buộc phải ngồi không. Anh cũng không ôm ảo vọng phải trở thành một diễn viên ngôi sao, đi đến đâu cũng có người sẵn đón. Anh sẽ phụ ba ở quán ăn, nhưng cũng sẽ không từ bỏ ước mơ diễn xuất của mình. Em hiểu không, diễn xuất vẫn là ưu

tiên một, nhưng anh phải có giải pháp an toàn, phải có nghề phòng thân”.

Điều Luke nói khiến tôi không khỏi suy nghĩ. Đã bao giờ tôi nghĩ đến chuyện này chưa nhỉ? Ba tôi thường nói rằng làm nghệ thuật là nghề lên voi xuống chó, và nhà tôi cũng đã trải qua tình cảnh như vậy, thế nhưng tôi chưa từng nghĩ đến tương lai mình phải làm gì khi có sự cố xảy ra. Tôi chỉ nghĩ đơn giản là tôi theo nghề diễn viên và cố hết sức cho nghề đó. Tôi phải suy nghĩ nghiêm túc hơn”.

Luke nói: “Bây giờ em đã hiểu tại sao ba anh không cho anh theo nghề diễn viên rồi chứ?”.

Tôi gật đầu: “Nhưng cũng có thể ba anh muốn anh có nghề nghiệp vững chắc hơn...”.

Luke cắt ngang: “Nhưng nghề đó cũng phải làm anh vui chứ”.

“Các ông ba đều như thế, phải không?”.

“Ừ, những người gây phiền hà”.

“Gây phiền hà ư? Em nghĩ ba em không phải lúc nào cũng gây phiền hà. Thường thì ba em không như thế. Em sẽ nói chuyện với ba, và anh cũng thế nhé?”.

Luke gật đầu: “Em nói chuyện với ba em trước đi, rồi cho anh biết chuyện gì xảy ra hôm qua nhé; gặp nhau thứ tư này nhé!”.

Tôi về đến nhà với túi quà nặng trĩu. Lúc đó ba mẹ và anh Tony vừa ăn trưa xong.

Mẹ nhìn tôi ngạc nhiên khi tôi trút mọi thứ từ trong túi ra: “Cái gì vậy con?”.

Tone kêu lên: “Ngon quá!”, anh ấy lôi ra bịch bánh kẹp nhân quả hạnh.

Bà Biasi đã cho tôi một cái bánh rán lớn, bánh kẹp, mấy hũ cá muối, một chai dầu ôliu và một lọ sốt pesto.

Tôi hồ hởi khoe: “Mẹ anh Luke cho con đó. Biết con là người Ý nên bác ấy rất thương, bắt con đem về nhiều thức ăn lắm. Con đã cố từ chối nhưng bác ấy nói đây là đồ của nhà hàng nên không mắc tiền đâu. Ông Biasi còn muốn con mời cả nhà ta đến nhà hàng ăn thử”.

Ba rời mắt khỏi đĩa thức ăn. Tôi khoe:

“Nhìn nè ba, toàn là mấy món ba thích ăn...”

Ba hỏi: “Con đã gặp ông Biasi?”

“Dạ, bác ấy tốt lắm. Rồi ba sẽ thích bác ấy. Bác ấy cũng đẹp trai như ba. Còn mẹ của Luke

thì đẹp tuyệt vời, nhìn y như tài tử Sophia Loren vậy. Chùng nào mình đến đó ăn hả ba?”.

Ba tôi đứng lên: “Ba không muốn con gặp Luke và quay lại quán ăn đó nữa”.

Nói xong ba tôi rời khỏi bếp.

Tôi há hốc miệng, nhìn mẹ và anh Tony. Cả hai cũng đang ngạc nhiên không biết chuyện gì xảy ra. Không khí thật ngọt ngọt.

Tôi hỏi: “Có chuyện gì vậy? Ba bị làm sao vậy?”.

“Anh không hiểu nổi”, Tony đáp.

Mẹ ngập ngừng: “Mẹ nghĩ là ba nên kể mọi chuyện cho con biết...”.

Tôi vừa nói vừa thở hổn hển vì xúc động:

“Nói gì hả mẹ? Hai người sẽ không ly dị đó chứ?”.

“Không, đừng ngu ngốc như thế, Nesta!”.

“Vậy thì chuyện gì? Hay là do nhà mình đang túng thiếu quá?”

Mẹ lắc đầu.

“Vậy thì có chuyện gì?”.

Mẹ tôi thở dài: “Mẹ sẽ cho con biết một phần câu chuyện, sau đó con nên hỏi ba”.

Tôi ngồi xuống bàn ăn: “OK, con nghe đây”.

“Ba con biết ba của Luke, từ rất lâu rồi. Mẹ chưa gặp ông ấy lần nào, vì lúc ba mẹ quen nhau thì mọi chuyện đã xảy ra. Nhưng mẹ có nghe ba kể chuyện về ông ấy. Ông ấy tên là Gianni De Biasi. Hai người họ thân với nhau từ nhỏ, thân hơn bạn thân nữa, như hai anh em vậy, mẹ đoán thế”.

“Ôi trời ơi, chuyện ly kỳ quá! Trái đất này có vẻ thật nhỏ bé. Như vậy hai người có thể gặp lại nhau sau nhiều năm xa cách. Tuyệt quá!”

Mẹ lắc đầu: “Không. Đã có một chuyện xảy ra...”

“Chuyện gì vậy mẹ?”.

“Chuyện đó mẹ nghĩ để ba kể cho con sẽ tốt hơn”.

CÔNG THỨC LÀM PESTO TẠI NHÀ CỦA BÀ BIASI

(dành cho 4 người ăn)

3 nắm rau húng quế (đã xắt nhỏ)

1 nắm hạt thông (đã nướng sơ)

1 nắm phô mai cứng (đã bào sợi)

¼ nhánh tỏi

Dầu ôliu nguyên chất

Muối biển và hạt tiêu đen tươi

- Nghiền tỏi, rau húng và một ít muối trong chén. Cho hạt thông vào tiếp tục nghiền. Sau đó cho ½ phô mai vào. Trộn đều rồi cho vừa đủ dầu ôliu vào để kết dính hỗn hợp.
- Rắc tiêu và muối cho vừa ăn, rồi cho phần phô mai còn lại vào.
- Nếu thấy hỗn hợp chưa dính, cho thêm dầu ôliu và phô mai vào đến lúc ưng ý nhất. Cuối cùng vắt thêm vài giọt chanh.

Ăn cùng mì ống rất ngon!

@ h u o n g 10

Ồi, anh trai!

Lu@Y hỏi:

“Vậy chuyện gì đã xảy ra với hai người đó?”.

Lúc này chúng tôi đang ngồi ở sân trường trong giờ giải lao. Bốn đứa chúng tôi chen chúc nhau trên một băng ghế để giữa ẩm. Hôm nay trời u ám và gió thổi mạnh.

“Mình không biết. Mình định bắt ba phải kể cho mình biết nhưng mẹ cản lại. Mẹ nói hãy chờ đến khi ba muốn, ba sẽ nói ra. Mình nghĩ mẹ mình nói đúng. Bây giờ không phải là lúc bắt ba phải có câu trả lời. Mình chưa bao giờ thấy ba mình như thế này hết, không phải giận dữ mà có cái gì đó như là thất vọng”.

Lucy gật đầu:

“Bồ đúng đó. Mẹ mình cũng nói đừng bao giờ ép khi người ta chưa muốn nói ra. Nếu đó là chuyện đau lòng thì càng kể ra người ta sẽ càng thấy đau”.

Tôi nói: “Vậy thì mình phải chờ thôi”.

“Phù”, tiếng Izzie.

“Ừ, mình biết phải làm thế”.

Izzie nói: “Nhưng bồ có chắc đó là chuyện đau lòng không? Mẹ bồ chỉ mới nói là có chuyện xảy ra mà...”.

TJ tiếp: “Dù là chuyện gì thì cũng rất nghiêm trọng. Một bí mật. Không biết đó là gì nhỉ?”.

Tôi đồng tình: “Mình cũng nghĩ y như vậy. Sự ngăn cản lúc này làm mình khổ sở lắm. Mình không phải là đứa có tính kiên nhẫn...”.

Lucy nhìn mơ màng: “Có thể là cả hai người đều yêu mẹ của Luke khi họ còn trẻ. Bồ nói là mẹ Luke đẹp lắm đúng không? Bây giờ mà đẹp như thế thì chúng tỏ hồi còn trẻ bác ấy càng đẹp hơn. Có thể ba của bồ yêu bác ấy nhưng ba của Luke lại xuất hiện và cướp mất người trong mộng. Vì thế ba của bồ không bao giờ tha thứ cho ba Luke”.

Tôi nói: “Bồ coi nhiều phim tình cảm quá đó Lucy à!”.

TJ tiếp: “Hay chính mẹ bồ là người mà cả hai cùng theo đuổi?”.

“Không thể nào, vì mẹ mình gặp ba lúc mọi chuyện đã xảy ra rồi mà”.

TJ thở hển hển: “Vậy thì có thể là mẹ anh Tony? Ba Luke đã ám sát mẹ Tony, chỉ có điều đó mới khiến cho ba của bồ không muốn gặp ba Luke nữa.”

Tôi kêu lên: “Trời ơi, nhỏ này mát rồi. Mẹ anh Tony chết trong bệnh viện vì bệnh nặng, hiểu không? Mà bồ có nghĩ là một kẻ sát nhân mà không phải ngồi tù hả? Thậm chí người đó còn đang làm chủ một chuỗi quán ăn Ý”.

TJ bẽn lẽn: “Ồ, yeh, xin lỗi vì đã tưởng tượng quá mức. Ừ mà cho dù vì bất cứ lý do gì, mình nghĩ cũng liên quan đến tình yêu, hầu như mọi chuyện đều từ tình yêu mà ra”.

Izzie đoán: “Hay là do chuyện làm ăn? Hai người đã hùn vốn với nhau nhưng sau đó có một người chơi xấu nên họ giận nhau?”.

“Không thể nào. Ba mình không làm thế, mà ba anh Luke nhìn cũng rất đứng đắn”.

Lucy tiếp: “Có thể đó là chuyện hiểu lầm nhỏ, nhưng không giải quyết được”.

TJ tán thành: “Giống y như chuyện Romeo và Juliet vậy. Mấy bồ nhớ không? Hai dòng họ Montagues và Capulets, cũng là người Ý, giống như hai gia đình Luke và Nesta vậy. Romeo và Juliet bị cấm không được gặp nhau, y như bồ không được phép gặp lại Luke bây giờ vậy”.

“Cảm ơn trí tưởng tượng của bồ, TJ à! Nếu mình nhớ không lầm thì sau cùng hai người đó đều chết đúng không?”.

TJ tiếp: “Chuyện chỉ là do mọi thứ không diễn ra như họ đã sắp đặt. Julia giả vờ chết nhưng Romeo lại tưởng thật, chàng tự tử theo; thế là khi tỉnh lại Juliet thấy Romeo đã chết bèn uống thuốc độc tự tử theo”.

Lucy trợn mắt: “Không phải là hài kịch, đúng không?”.

Tôi nói: “Ừ, không hề. Mình cũng rất khó chịu khi họ dùng nhiều từ cổ quá!”.

TJ nói: “Đó là một trong những vở kịch hay nhất của Shakespeare. Câu chuyện rất nổi tiếng. Có phim do Leonardo Di Caprio đóng vai chính

nữa đó. Bò có thể coi phim này nếu không muốn đọc tác phẩm kịch”.

Tôi lại cảm thấy mình ‘nông cạn’ vì không đọc nhiều bằng mấy nhỏ bạn. Tôi tìm cách chống chế: “Ôi, Shakespear... Mình nghĩ mình và ông ấy không có cùng giọng văn đâu”.

TJ không chịu: “Bò đọc đi rồi sẽ hiểu”.

“Phù”, tôi thở ra.

“Hay bò thử hỏi Luke, biết đâu khi kể chuyện, ba anh ấy có nhắc đến tên ba của bò?”, Lucy nói.

Ừ, cũng có thể.

“Nhưng bò vẫn đến gặp Luke à? Bò dám cãi lời ba mẹ à?”, Izzie hỏi.

“Mình sẽ gặp anh ấy ở lớp diễn xuất tối thứ tư này. Tụi mình quen nhau ở đó mà. Anh Tony biết chuyện này chứ ba mẹ mình thì không biết. Không biết thì mình không có tội”, tôi biện bạch.

“Ừ, chúc bò may mắn! Có gì thì nhắn tin cho tụi mình biết nhé!”

Tối thứ tư rồi cũng đến. Thật tuyệt khi gặp lại Luke trong lớp đúng giờ. Tôi thì thầm: “Chút nữa học xong em nói chuyện với anh nha!”.

Cô Jo bắt đầu kêu cả lớp tập trung để khởi

động. Sau vài động tác khởi động tay chân làm nóng các cơ, chúng tôi bắt đầu vào phân tập cách ứng xử. Cứ ba người đứng vào một nhóm, trong đó hai người hợp ý nhau, còn người thứ ba thì bị “tẩy chay”. Không được nói lời nào nhưng chúng tôi phải diễn sao cho bật ra ý đó. Thật thú vị! Tôi càng thấm thía hơn bài học về tầm quan trọng của cử chỉ bên ngoài, vì điều đó cho bạn thấy thế giới nội tâm của một người nhiều hơn là lời nói. Tiếp theo chúng tôi còn chơi trò mô phỏng, khi thì làm ong kêu vo ve, khi thì giả làm bầy cừu đang ăn cỏ. Thật buồn cười vì có nhiều người già cả rồi mà vẫn lăn ra sàn tập như em bé lên năm, nhìn y hệt như một sân chơi mẫu giáo!

Trò tiếp theo là đứng trên giấy. Cô Jo chỉ xuống sàn:

“Lớp chúng ta có 12 người. Tôi đã chuẩn bị 12 mảnh giấy. Khi nhạc nổi lên, mọi người sẽ di chuyển quanh phòng. Tôi sẽ lấy đi vài mảnh. Nhạc dứt thì tất cả phải đứng yên, ai không đứng được trên mảnh giấy thì sẽ thua”.

Rõ ràng là giống hệt trò chơi mẫu giáo! Tôi trầm nghĩ và bắt đầu đứng lên một mảnh giấy.

Nhạc nổi lên. Mọi người hồi hộp đi qua đi lại, đến khi nhạc dừng thì hơi ôi, chỉ còn tám mảnh giấy trên sàn mà thôi. Một số người không nhanh chân đành thua cuộc.

Cứ thế, nhạc nổi lên, chúng tôi đi lại, nhìn nhau và đồ xô giành chỗ đứng. Cuối cùng còn lại bốn người: Luke, Izzie, Jen và tôi. Theo phản xạ, chúng tôi cố quán lấy nhau để dành chỗ đứng, không cho chân lọt ra khỏi mảnh giấy. Đối với tôi đây là cơ hội hiếm có để tôi có thể ở bên Luke mà không phải ngưng nghỉu gì cả. Luke cũng thật 'hào hiệp', luôn sẵn sàng che chở tôi trong trò chơi này. Tôi nép sát vào Luke, thấy thật dễ chịu vì 'mùi đàn ông' từ người Luke, mùi gì như mùi chanh và cảm giác rất ấm áp, dễ chịu. Tôi thấy thật hạnh phúc khi nép vào cổ Luke. Izzie cười vang khi nhận ra chân nhỏ đang quặp lấy chân tôi và ba chúng tôi nghiêng ngả nhưng vẫn kiên quyết bám lấy nhau để chân không bị lọt ra ngoài. Khi nhạc lại trôi lên để mọi người di chuyển, tôi hốt hoảng nhận ra mình đang trong tình cảnh thật kinh khủng: cái niềng răn của tôi bị vướng vào một sợi len ở cổ áo của Luke. Tôi không thể di chuyển.

Khi Luke định bước đi, tôi gào lên:

“Ồ không, ừng i...”, tôi nói không ra âm.

Lúc này nhìn hai chúng tôi như đôi sam, tôi cứ bám theo Luke.

Cô Jo đã nhận ra cảnh dở khóc dở cười này và chạy lại giúp hai chúng tôi rời nhau ra. Mọi người xung quanh cười vang. Cả Luke cũng tỏ ra thích thú, pha trò:

“Tại em đó cô, con gái luôn bám lấy em không chịu rời”.

Tôi thấy vô cùng xấu hổ. Thế đấy, tôi đã khổ sở biết bao nhiêu để che giấu việc niềng răng, lúc nói tôi cũng chỉ dám hé nửa đôi môi, vậy mà giờ đây tất cả đều biết tôi đang niềng răng! Tôi thật ngu ngốc! Giờ đây nếu chưa từng thấy hàm răng bị niềng của tôi, bạn sẽ thấy rõ nó xấu xí như thế nào!

Phần tiếp theo của buổi học trôi qua yên ổn và thú vị nhưng tôi luôn muốn thời gian trôi nhanh hơn nữa để tôi có thể nói chuyện với Luke khi tan lớp.

Cuối cùng thì cũng hết giờ học. Cả lớp lũ lượt kéo nhau ra về. Luke cho tôi và Izzie quá giang về nhà.

Izzie reo lên trầm trồ khi thấy Luke mở cửa xe cho chúng tôi:

“Xe đẹp quá, mình thích chiếc Volkswagen Passats này”.

Tôi không chú ý xem mình đang đi xe gì vì lúc đó tôi chỉ muốn được kể mọi chuyện cho Luke nghe. Hôm nay Izzie khiến tôi ngạc nhiên vì bình thường có thấy nhỏ để ý đến chuyện xe cộ đâu. Tôi suy nghĩ trong lúc ngồi vào ghế trước bên cạnh Luke. Mới hôm qua thôi, nếu bạn hỏi gì về xe hơi, Izzie chỉ có thể nói: “Ồ, cái xe đó màu xanh lá cây!”.

Luke khởi động máy và hỏi tôi:

“Em muốn kể gì cho anh nghe hả Nesta?”.

“Anh không thể tưởng tượng được đâu...”, tôi kể tường tận về thái độ của ba tôi khi tôi nói về ba mẹ Luke, về chuyện mẹ tôi nói hai ông ba đã từng là bạn thân.

“Wow, trái đất nhỏ quá ha? Ít ra thì anh cũng hiểu vì sao ba em nhìn anh đây dò xét tối thứ bảy vừa rồi. Giống như ông thấy con ma hiện hình vậy!”.

“Em nghĩ là ba em bị sốc khi thấy anh, vì anh rất giống ba anh; và hai người đã từng là bạn trước

đây. Nhưng có bao giờ anh nghe ba mẹ anh nhắc tới ba em không, ông tên là Matt Costello”.

Luke lắc đầu: “Chưa bao giờ em ạ!”.

“Người ta hay gọi ba em là Metteo thay vì Matt. Có thể ba anh biết tên này”.

“Anh sẽ hỏi ba anh thêm. Em cố tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra nhé!”.

Sau khi chở Izzie về nhà, Luke lái xe thẳng đến khu Highgate, dừng ở quán Café Rouge để uống sôcôla nóng. Chúng tôi quay lại đề tài phim ảnh. Tôi lại nhận thấy sự ‘nông cạn’ của mình vì Luke hiểu biết rất sâu về điện ảnh. Tôi không theo kịp anh ấy. Thế là tôi quyết định lái sang chuyện tôi thường bắt chước một nhân vật nào đó trong phim khi cảm thấy căng thẳng.

Luke hỏi: “Vậy bây giờ em thích hóa thân vào nhân vật nào?”.

“Nhưng em chỉ làm thế khi bị stress thôi”.

“Yeh, vì vậy anh mới hỏi là bây giờ em muốn làm nhân vật nào?”.

“Điều gì khiến anh nghĩ là em bị stress?”.

“Em vẫn dùng tay che miệng kìa. Em biết là

anh không quan tâm đến cái niềng răng của em mà. Hãy thư giãn khi đi với anh”.

Luke mỉm cười: “Trừ khi em gắn nó vào vai trái của anh”.

Tôi cố bỏ tay xuống nhưng Luke nói đúng, tôi thấy không thoải mái tí nào cả. Tôi luôn nghĩ đến hàm răng phủ kim loại xấu xí của mình.

Luke hỏi: “Rồi, nhân vật nào hả em”.

Đầu tôi trống rỗng: “Em không biết”.

“Vậy thì cho anh biết các nhân vật em thích nhất trong phim ảnh?”.

Tôi cảm thấy rối bời. Lúc này đây Luke đang ngồi đối diện tôi với ánh nhìn trêu mếu của con trai dành cho con gái. Cái nhìn ấy lướt từ mắt, nhìn sâu vào trong mắt rồi di chuyển xuống miệng, rồi lại lên mắt khiến người ta xao xuyến. Nhưng tôi không thể thoát khỏi cảm giác sợ hãi khi phải nhe hàm răng bị niềng của mình ra ngoài.

Tôi nói qua làn môi vẫn khép lại:

“Anh không nghĩ đến gì khác ngoài chuyện phim ảnh hay sao?”.

Luke bị hụt hẫng một lúc:

“Yeh, anh xin lỗi. Nói chuyện với anh chán lắm phải không?”.

“Không, chỉ vì...”.

“Không xin lỗi, anh sẽ nói chuyện khác”.

Luke đổi qua tư thế khác, ngả người ra sau, hai cánh tay ôm lại trước ngực:

“Anh đi lạc đề à? Bây giờ em thích nói chuyện gì nào?”.

Tôi thấy hơi chới với. Tôi đã làm một việc ngu xuẩn. Tôi đã khiến anh ấy phải ‘thủ thế’ và chặn đứng đề tài mà anh ấy say mê nhất trên đời. Cử chỉ của Luke lúc này thể hiện rõ điều đó, vì tôi nhớ đã đọc được đâu đó rằng người ta chỉ có dáng vẻ đó khi cảm thấy khó chịu. Có lẽ mấy nhỏ bạn thân nói đúng khi cho rằng tôi đã không tạo cơ hội để khám phá được chiều sâu của các chàng trai. Đúng rồi, tôi dở quá! Tôi phải học cách nói chuyện về phim ảnh mà không sợ hãi giấu dốt, tôi cũng học cách không bị ám ảnh về hàm răng bị niềng của tôi nữa.

“Không, xin lỗi anh, em rất thích phim ảnh nhưng...”, tôi liếc nhìn đồng hồ, “Chỉ là...ồ, đồ nha sĩ! Coi mấy giờ rồi kìa, em phải...”

Luke ngạc nhiên cười to: “Sao em kêu là ‘đồ nha sĩ’, nghĩa là gì thế?”.

“À, đó là câu phàn nàn kiểu mới của em đó... Em xin lỗi nhưng em phải về nhà. Mẹ nghĩ là em chỉ đi học, nếu về trễ quá mẹ sẽ lo lắng”.

“Và mình cũng không muốn ba em nghi ngờ chuyện em đi chơi với anh trước khi mình khám phá ra chuyện vì sao em bị cấm giao du với gia đình anh”.

Tôi đứng lên: “Đúng đó anh. Nhưng hôm nay ba không biết đâu. Ba đang ở Bristol làm hai phần của một bộ phim cho đài BBC”.

“Tuyệt!”, Luke nói và giúp tôi mặc áo khoác, “Chờ anh trả tiền nước rồi anh đưa em về”.

Trong lúc ngồi đợi Luke tôi nhìn quanh nhà hàng và thấy Jade Wilcocks cùng Mary O’Connor đang ngồi ở một bàn xa xa. Họ học cùng lớp với tôi. Jade vẫy tay chào, tôi bước lại gần.

“Chào!”

“Có phải kia là anh cùng cha khác mẹ với bạn không?”, Jade hỏi và hất cằm về phía Luke.

“Không, anh ấy là Luke. Sao bạn nghĩ đó là anh trai mình?”.

Mary nói: “Vì có lần mình thấy anh chàng đi cùng Lucy đến biển Hampstead nghỉ hè, và mình biết là Lucy thỉnh thoảng đi chơi với anh trai bạn”.

Tôi thấy giật mình. Đúng rồi! Luke nhìn giống anh Tony. Hèn chi ba tôi đã sốc khi gặp Luke và cấm không cho tôi quan hệ với anh ấy nữa. Lucy nói đúng, đây là chuyện tình cảm. Izzie cũng đúng, vì thấy Tony và Luke giống nhau. Mary cũng đúng vì đã nhìn lầm hai người. Tôi đã hiểu tại sao ba cấm tôi quen Luke...Trời ơi, ba có quan hệ với mẹ Luke...và Luke chính là...anh trai tôi!!!

“Bạn có sao không? Sao tự nhiên mặt tái mét vậy?”, Mary hỏi.

“Uhm...”.

Trời ơi, tôi đã hôn anh trai tôi sao? Hôn mười cái, tôi còn nói với Lucy anh ấy là tay hôn cự phách nữa chứ!

Luke bước đến chỗ tôi. Đầu tôi như muốn nổ tung ra.

“Luke, em xin lỗi, em phải đi”.

“Đi, anh sẽ đưa em về nhà...”

“Không, em không bao giờ gặp anh nữa. Xin lỗi!”

Luke nhìn quanh quán cafe:

“Anh quên gì à? Sao em không muốn gặp anh nữa?”.

“Vì anh là anh trai em”, tôi thốt lên.

“Ừa, nhưng bạn mới nói đây không phải là anh trai bạn mà?”, Jade hỏi tôi với vẻ mặt tò mò thích thú.

Tôi bước thẳng ra cửa: “Anh ấy là anh của mình... Xin lỗi, Luke!”

Tôi chạy ra khỏi quán cafe và nghĩ là phải bấm máy gọi cho ba.

**LỜI KHUYÊN QUAN TRỌNG NHẤT DÀNH CHO
NGƯỜI NIỀNG RĂNG**

**Khi ghé sát vào vai hay cổ một anh chàng mà anh ấy
mặc áo len, bạn không được há miệng ra.**

@ h u o n g 11

OOPS!

“Mẹ đâu rồi?”, tôi hỏi anh Tony ngay khi về đến nhà.

“Mẹ ngủ rồi. Mai mẹ phải đi làm ca sáng sớm”.

Tony đang nằm dài trên ghế sofa xem tivi. Phim khoa học viễn tưởng. Đạo này anh ấy mê loại phim này.

Tôi lao qua hành lang bước vào phòng mẹ. Đèn đã tắt hết và tôi thấy mẹ đang nằm trên giường.

Tôi thì thầm: “Mẹ ơi”, hi vọng nếu chưa ngủ mẹ sẽ nghe thấy tôi.

Nhưng vẫn im lặng. Mẹ ngủ thật rồi.

Tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại và quay ra phòng khách:

“Tony...”.

“Shhhhhhhh, im nào”, anh ấy mở âm thanh to lên.

“Em cần được...”

“Nesta, không được quấy rối”.

“Nhưng chuyện này thật sự quan trọng...”

Mắt Tony vẫn không rời khỏi tivi: “Phim cũng đang quan trọng. Đến lúc quyết định rồi”.

“Anh ghi hình lại để coi sau được không? Em muốn nói chuyện với anh”.

Tony mở âm thanh to hơn nữa: “Chút nữa. Im đi!”.

Tôi thấy anh trai bắt đầu cáu. Tốt nhất tôi nên giữ im lặng, nếu không mai một anh ấy sẽ quấy rầy tôi khi tôi xem chương trình yêu thích của mình như “Anh em nhà Simpsons” chẳng hạn. Tôi cũng hiểu cảm giác khó chịu nếu bị cắt ngang khi xem chương trình yêu thích trên tivi, khi ai đó cứ nói huyên thuyên mà không để ý tivi đang mở. Thường là ba hay làm thế.

Tôi bước vào bếp ăn nhìn bảng ghi chú treo

trên tường, hi vọng sẽ tìm ra số điện thoại liên lạc với ba. Nhưng trên bảng chỉ ghi số máy xe taxi, số cửa hàng pizza và số thợ sửa ống nước. Tệ thật! Không có ai nhận ra hoàn cảnh bức bách của tôi khi tôi không thể liên lạc với ba.

Cuối cùng thì phim trên tivi cũng hết. Tony nghiêng người về phía tôi:

“Cho em hai phút để nói trước khi anh xem phần tiếp theo”.

“Luke, em nghĩ anh ấy là anh em của chúng ta. Em cần nói chuyện với ba”.

Tony quăng mình xuống nệm cười ngất ngư:

“Ừ, đúng, ai cũng là anh, là chị mình... thế giới này là gia đình của chúng ta...”, Tony hát ư ử.

“Không, em nói thật đó. Tony là anh cùng cha khác mẹ với tụi mình. Ba đã có quan hệ với mẹ của Luke, nhưng sau đó ông Biasi xuất hiện và ba mất người yêu, vì thế bây giờ họ ghét nhau”.

“Em có uống lộn thuốc không vậy?”

“Không!”

Thấy tôi không hề cười, Tony cố nghiêm mặt lại:

“Sao em nghĩ như thế?”

“Quá rõ mà Tony. Ba cấm không cho em quen Luke. Nhắc đến ba Luke là ba nổi giận, làm em sợ xanh mặt”.

“Chính xác. Anh cũng có ở đó mà. Thái độ của ba thật kỳ lạ khi em nhắc đến ba Luke. Đối với mẹ Luke thì không. Nhưng em có nghĩ là nếu có quan hệ thân mật với mẹ Luke thì ba sẽ phản ứng khác đi khi em nhắc đến bà Biasi không?”

Tôi im lặng một lúc.

“Không. Ba chỉ phản ứng khi em nhắc đến ba Luke thôi. Đó là vì ông Biasi đã lấy người yêu của ba. Có thể vậy lắm. Dù sao thì em cũng cần phải nói chuyện với ba”.

“Ba đang ở Bristol mà”

“Em biết, nhưng ba thường để lại số phone liên lạc mà”.

“Hỏi mẹ đó”.

“Mẹ ngủ rồi”.

“Vậy thôi, em cũng không nên gọi ba đột ngột để nói rằng em đã phát hiện ra con rơi của ba”.

“Chuyện này không đùa đâu, Tony”.

“Vui chứ”

“Không”.

“Có. Em đang điên khi nghĩ về Luke như thế. Lạc đề rồi. Tưởng tượng quá mức rồi. Sủa lung tung, gâu gâu...”

“Đừng có khùng như vậy! Em phải làm gì bây giờ?”

“Phải chờ thôi Nesta”, Tony nói và bật remote coi tiếp phần sau của bộ phim, “Sáng mai gọi cho ba. Bây giờ lấy coca ra uống nào!”

Tôi ném cái nệm gối lên người Tony rồi đi vào nhà bếp. Anh Tony chỉ xem tôi như một đứa nô lệ. Mình có hai anh trai ư? Mình có chịu nổi không đây?

Tôi không thể ngủ ngon vào đêm hôm ấy. Tôi mơ thấy ba và tài tử Marlon Brando đang ngồi ăn với nhau. Cả hai người đang đeo niềng răng và hát ư ử: “Hãy nhìn các anh ta, các chị ta, chúng ta là người một nhà...”, nghe như tiếng Ý.

Buổi sáng, khi loạng choạng bước vào nhà tắm, tôi ngẫm nghĩ xem mình nên nói chuyện này với mẹ thế nào đây. Có thể mẹ tôi không biết chuyện của ba, chuyện ba có con riêng. Mẹ có thể sẽ sốc và mọi chuyện còn tồi tệ hơn. Không được. Tôi phải nói chuyện với ba trước đã, rồi để ba tự giải thích cho mẹ. Như vậy sẽ tốt hơn.

Lúc tôi vào nhà bếp tìm chút gì bỏ bụng thì mẹ và Tony đã ngồi uống café và trò chuyện ở đó. Tôi đưa mắt nhìn Tony đầy ẩn ý rồi hỏi mẹ:

“Mẹ có số phone của ba không? Con muốn gọi cho ba”.

“Có đó, con cung, trên xấp giấy cạnh giường ngủ của ba mẹ. Con sẽ nói chuyện vui vẻ với ba đúng không?”.

Tim thấy số rồi, tôi ngồi lên giường và bắt đầu bấm điện thoại.

Một giọng nữ ở đầu dây bên kia: “Khách sạn Hogarth xin chào”.

“Vui lòng cho gặp ông Costello?”.

Im lặng một lúc, sau đó chuông đổ liên tục và cuối cùng lại vang lên giọng của người phụ nữ lúc này:

“Xin lỗi, ông Costello không ở trong phòng, cô có muốn để lại tin nhắn không?”

“Không, cảm ơn”.

Tôi gác máy. Tim tôi đập thành thịch. Tôi hồi hộp quá. Rõ ràng là tôi chưa hề chuẩn bị xem phải nói gì với ba. Chẳng lẽ nói ngay là con biết con riêng của ba rồi? Không được.

Tôi định bám số di động của ba thì mẹ bước vào phòng, ngồi sát bên tôi. Tôi thấy mẹ có điều gì đó thật khó xử dù đang cố tỏ vẻ bình thường:

“Nesta, Tony đã kể cho mẹ biết chuyện về Luke. Con cưng, mẹ không thể để cho con đi học với ý nghĩ này ám ảnh trong đầu. Luke không phải là anh con, thật đó. Như mẹ đã nói hồi chủ nhật rồi, ba con và nhà Luke có biết nhau, và có chuyện xảy ra, nhưng hãy để cho ba tự kể cho con biết...”

“Mẹ kể đi mẹ”

“Không được con à! Vì mẹ đã hứa với ba rồi. Ba sẽ kể cho con nghe khi ba về thăm nhà cuối tuần này. Mẹ sẽ nói ba kể. Và mẹ chắc chắn là chuyện ba kể sẽ không hề có chi tiết nào nói Luke là anh con hay là con riêng của ba”.

“Mẹ hứa nha!”

“Mẹ hứa”.

“Mẹ biết rồi đó, con và Luke đã hôn nhau”.

Tôi thấy mẹ cố nín cười. Lúc đó tôi nghe tiếng anh Tony cười khúc khích ngoài cửa:

“Em đã nói với ba là ba rất xấu, ba có con riêng chưa?”

“Im đi, Tony ‘đầu bò’!”, tôi trả miếng.

Tony mở cửa ra và nhào vô phòng:

“Em đã coi nhiều phim quá đó Nesta. Bây giờ sự thật là đây: bà Biasi là người chuyển đổi giới tính, bà đã từng là cha Lucy khi bà còn là đàn ông, và ông Loverings cha của Lucy không hề hay biết. TJ là người ngoài hành tinh, còn Izzie đã có ba đứa con nhưng phải giấu không cho mẹ biết. Còn mẹ Izzie, bà là người đồng tính nhưng luôn che giấu vì mặc cỡ, còn ông Foster nghiện ma túy và đang cố gắng cai”.

Tôi định ném một cái gối trên giường mẹ vào người Tony, nhưng mẹ níu tay tôi lại:

“Cả hai đứa thôi đi, đủ rồi đó. Nesta, con có trí tưởng tượng quá mức bình thường. Còn Tony, không được chọc em nữa. Cả hai đứa đi học, ngay lập tức!”

Tôi đứng lên đẩy Tony vào tường, le lưỡi chọc anh ấy và không quên đứng lên một bàn chân của Tony.

Anh ấy gào lên: “Owwwww....mẹ ơi!”

“Đồ con nít!”, tôi trêu chọc.

“Đủ rồi, hai đứa!”, mẹ đứng dậy, rời khỏi giường.

Tôi vào nhà bếp lấy miếng bánh mì nướng trên đĩa mang theo ăn sáng. Tôi mặc áo khoác vào rồi đi đến trường. Nhiều khi tôi ghét có anh trai kinh khủng. May là tôi không có tới hai anh trai. Ôi trời ơi! Tôi sực nghĩ đến Luke. Không biết anh ấy đang nghĩ gì nhỉ? Ôi, đồ nha sĩ! Tôi mở máy xem Luke có gửi tin nhắn nào không. Không có! Lại cái đồ nha sĩ! Tôi phải gọi điện xin lỗi Luke. Xin lỗi và giải thích rằng....giải thích sao đây? Hay tôi nói là tối qua ở Highgate tôi gặp người ngoài hành tinh nên óc tôi có vấn đề trong mấy tiếng đồng hồ? Ôi chúa ơi! Tôi thấy mình thật điên rồ khi nghĩ Luke là anh trai nhưng tình huống đêm qua đã buộc tôi nghĩ như thế. Lần thứ ba, đồ nha sĩ! Tôi phải nghĩ lý do để giải thích cho Luke nếu muốn có lại anh ấy. Ôi, cái đồ lót đầu gối! Nhiều khi tôi thấy mình thật rắc rối!

CÁC LÝ DO NESTA DỪNG ĐỂ XIN LỖI VÌ CÁCH CƯ XỬ ĐIÊN RỒ CỦA MÌNH

1. Người hành tinh xuất hiện lấy đi não của em mấy tiếng đồng hồ.
2. Không! Đó không phải là em. Đó là cô em song sinh bị thần kinh của em. Ít khi nó được ra ngoài, nhưng hôm qua nó đã trốn đi. Thật đau lòngggggggggggg.
3. Giả làm một diễn viên và nói: "Em đang tìm cách được đóng một vai trong bộ phim mới, đó là vai cô gái điên và tối hôm qua em thử hóa thân vào vai đó một chút".

@ h u o n g 12

Thay đổi nội tâm

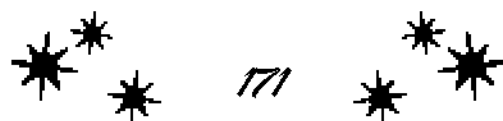
Trên đường đi học tôi bấm máy gọi Luke.
Máy bị khóa.

Đến trường, tôi gọi lại lần nữa. Máy vẫn khóa.
Giờ ra chơi đến, tôi chạy vào khu nữ sinh, chui
vào một phòng nghỉ nhỏ và gọi lần thứ ba. May
quá, trường Luke cũng đang vào giờ giải lao nên
máy đã mở.

“Xin chào, Nesta đây”.

“Oh, yeh. Chào!”, giọng Luke lạnh lùng, không
quan tâm.

“Em, ơ... em chỉ muốn nói với anh ba điều.

Đầu tiên là, tối hôm qua người ngoài hành tinh đã lấy mất tâm trí em, em đã cư xử kỳ cục, họ đã tấn công não bộ của em”.

Đầu dây bên kia im lặng.

“OK, không phải người hành tinh...Em đang tìm một vai diễn trong phim, vai một người bị tâm thần phân liệt, tức là có hai tính cách khác nhau. Lúc nói có, lúc nói không. Lúc bảo im đi, lúc bảo không im!”

Vẫn im lặng.

“OK, em thua rồi, đành phải cho anh biết sự thật. Em có một người em song sinh bị tâm thần, hôm qua anh gặp em của em chứ không phải em”.

Vẫn im lặng.

“Ôi, Luke, hãy nghe em...Em muốn nói là... em muốn xin lỗi. Em đã cư xử thật kỳ lạ tối qua. Chuyện về hai ông bố của chúng mình ám ảnh em suốt ngày, và mẹ em nói là em có trí tưởng tượng quá khác thường. Em biết suy nghĩ của em lúc đó thật kỳ quặc...”

Tôi chợt nhận ra nãy giờ tôi đang độc thoại.

“Anh còn ở đó không Luke, anh nói gì đi..”

Sự im lặng kéo dài... Ôi, đồ nha sĩ! Tôi sẽ mất Luke ngay khi chúng tôi mới bắt đầu quen nhau. Tất cả là do sai lầm ngu ngốc của tôi.

“Anh còn ở đó không Luke?”

“Còn”.

“À, vậy...”, đầu tôi trống rỗng. Lúc này tôi đã hết ‘vốn’ chuẩn bị để thanh minh chuyện tối qua, để xin lỗi Luke.

“Uhm, OK... lúc nào đó gặp lại anh... Xin lỗi anh...”

Luke lên tiếng: “Hãy nghĩ đi Nesta. Anh thấy là em tự ý quyết định mọi chuyện. Tối qua anh như một thằng ngốc trong quán café khi em bỏ đi, và hai người bạn của em chứng kiến mọi chuyện...”

“Không phải bạn em, chỉ học chung lớp thôi”.

“Sao cũng vậy thôi”.

“Vâng, xin lỗi anh, bất kể là gì”.

“Còn nữa, em đã nghĩ gì vậy? Anh là anh trai của em à?”

“Em hiểu rồi, đó là sai lầm kinh khủng của em. Oops. Rất xin lỗi anh”.

Tôi nghe có tiếng chuông báo vào học ở đầu dây bên kia.

Luke nói: “Anh phải vô học. Nesta này, anh nghĩ là chúng mình tiến quá nhanh. Cần phải có thêm thời gian. Hãy giảm tốc độ và nhìn lại mình. Hãy nghĩ xem chúng mình muốn gì. Hãy nghĩ xem em muốn gì? Anh thấy hình như em chưa biết điều đó”.

“Ồ...OK...”

“Hãy chờ thêm một thời gian”.

“Yeh...Em sẽ nghe lời anh. Đợi thêm chút nữa. OK. 1...2...3...OK, xong rồi! Sẵn sàng”.

Cuối cùng Luke đã bật cười: “Phải lâu hơn như thế. Thôi, gọi cho anh sau nhé! Có thể mai mình gặp nhau!”, giọng Luke trở nên ấm áp hơn.

Hura...tôi sung sướng tắt máy điện thoại và đi tìm nhóm bạn của tôi. Một lần nữa, cuộc đời không bao giờ đóng cửa chính mà không mở ra cho bạn một cánh cửa hi vọng khác.

Ngày mai. Anh ấy nói ngày mai gặp lại. Vậy là còn 24 tiếng nữa. Tôi phải thay đổi toàn bộ suy nghĩ của mình, phải hiểu biết hơn về phim ảnh. Tôi sẽ khiến Luke kinh ngạc vì sự am hiểu điện ảnh của tôi, chứ không phải tôi chỉ quan tâm đến chuyện giải trí tầm thường. Tôi sẽ đạt giải Nữ phê bình phim hay nhất năm nay.

Giờ ăn trưa. Tôi vào thư viện và chắt một đồng sách về điện ảnh lên bàn. Tôi cố nhét hết vào đầu tên ai đạo diễn phim nào và ai sản xuất phim nào. Tôi sẽ khiến Luke ngạc nhiên về sự hiểu biết của tôi. Tối đến, tôi lôi tất cả những cuốn sách viết về điện ảnh của ba để lên bàn ăn và tiếp tục nhét vào đầu càng nhiều thông tin càng tốt.

“Cái gì vậy Nesta?”, Tony hỏi khi tôi đang cúi mũi vào cuốn Hướng dẫn về phim ảnh của Halliwell.

“Tìm hiểu thêm về điện ảnh”, tôi nói và chỉ đồng sách trên bàn.

“Nhưng em thừa biết rồi mà, đừng có nói với anh là em không thừa hưởng chút gen nào từ ba - nhà đạo diễn phim - nhé? Anh nghĩ là em biết nhiều hơn em tưởng đó”.

“Không bằng Luke. Anh ấy biết những bộ phim mà em chưa hề nghe nói tới”.

“Nhưng em có thể biết những điều về phim ảnh mà Luke không biết. Đừng tự hạ thấp mình chứ Nesta!”

“Nhưng anh nhìn nè, có hàng trăm hàng ngàn

thứ ở đây. Làm sao em có đủ thời gian để đọc hết chứ? Em không biết phải bắt đầu từ đâu nữa”.

“Em đang muốn tìm hiểu thể loại nào? Em hiểu từ ‘thể loại’ nghĩa là gì chứ?”

“Dĩ nhiên rồi, đó là các loại khác nhau, ví dụ như phim lãng mạn hay phim hài. Có nhiều thể loại phim khác nhau, như phim kinh dị, phim trinh thám, phim khoa học viễn tưởng, hoạt hình...”

“Đó, em đâu có ngu như em tưởng đâu”.

“Nhưng em không có đủ thời gian để nhét tất cả mấy thứ này vào đầu. Phức tạp lắm!”.

“Em đọc tất cả mấy cuốn này làm gì? Để làm một nghiên cứu ở trường hả?”

“Không, vì Luke!”

Tony cười vang: “Vậy hả? Vậy thì em chỉ cần nói về một bộ phim thôi”

“Phim nào vậy?”

“Phim của anh em nhà Coen: Phim “Ôi anh trai, anh ở đâu?”

“Haha, anh vui quá ha! Em đã cố quên sự cố tưởng tượng đó rồi. Nhưng mà em nói nghiêm túc đó, em muốn gây ấn tượng với Luke về kiến thức điện ảnh của em”.

“Tại sao?”

“Vì điện ảnh là niềm đam mê của anh ấy. Vậy mà lần gặp trước em đã chặn ngang khi anh ấy nói về phim ảnh”.

“À, thì ra em đã quên các quy luật rồi”.

“Quy luật gì?”

“Làm thế nào để trở thành người nói chuyện có duyên”.

“Em biết cách nói chuyện chứ bộ. Ít ra là đâu có ai phàn nàn em chuyện này đâu. Hay là anh phát hiện ra em con yếu ở điểm nào?”

“Ừ, đúng đó, hoặc là em quên một số nguyên tắc”.

“OK, anh Biết Tuốt, hãy chỉ em đi!”

Tony lắc đầu và nhìn tôi buồn bã:

“Ôi, Luke đã chiếm hết tâm trí của em rồi phải không? Hình như anh chưa từng thấy em như thế này bao giờ cả. Em bị hút hồn rồi. Em không nói, mà em lắng nghe. Hãy hỏi thêm vài câu nữa rồi nghe anh nói”.

“Hả, là sao?”.

Tony hỏi: “Điều gì là xu nịnh nhất thế gian?”

“Được người khác khen là bạn cực kỳ xinh đẹp!”

“Sai. Nhưng, OK, thật ra người ta thích nhất là khi được lắng nghe. Thường thường khi trò chuyện, người ta rất ít khi nghe nhau. Không thật sự nghe người kia nói. Người ta bận nghĩ xem mình sẽ nói gì, thậm chí có khi họ không thèm nghe gì cả...”

Tôi không thể ngăn tôi lại: “Xin lỗi, em không nghe anh nói gì cả. Em đang bận suy nghĩ xem em sẽ nói gì...”

“Em mất tập trung rồi.”

“Không, em chỉ chọc anh thôi. Xin lỗi. Em đang nghe anh đây”.

“Điều này có thật đó. Không có gì làm mình dễ chịu, thấy được tăng bốc hơn khi có ai đó nghe mình thật chăm chú. Người ta luôn thích nói về bản thân và những điều họ nghĩ. Tất nhiên, chuyện này sớm muộn gì cũng làm em chán, nhưng ban đầu nếu cố gắng em có thể điều khiển mọi chuyện theo ý mình đó. Anh luôn làm như thế, để các cô gái cảm thấy họ thật đặc biệt đối với anh. Nhiều đứa con trai không biết bí quyết

chinh phục này. Hãy hỏi cô ấy thích điều gì hay đang nghĩ điều gì, rồi lắng nghe họ giống như mình đang hứng thú lắm”.

Tôi chỉ vào đồng sách trên bàn: “VẬY em khỏi phải đọc mấy cuốn sách này đúng không?”

“Em có thể đọc nếu em muốn, nhưng nếu chỉ để lôi cuốn Luke thì em không cần quá am hiểu về điện ảnh. Em phải biết cách nói chuyện lôi cuốn. Hãy hỏi Luke về các bộ phim và lắng nghe ý kiến anh ta. Nếu em làm thế, Luke có khi còn không nhận ra em nói rất ít nữa”.

“Cảm ơn Tony, anh đúng là một thiên tài!”

Tại sao tôi có thể quên những quy luật vàng này nhỉ? Tôi biết tất cả những điều Tony vừa nói. Việc phải lòng Luke không làm tôi mù lòa nhưng quả thật tôi đã trở nên ngu ngốc. Nhưng... đây là lần đầu tiên tôi làm như thế. Thường thì con trai phải quyến rũ tôi, chứ tôi chưa bao giờ làm ngược lại. Bây giờ thì Tony nhắc tôi chuyện lôi cuốn người đối diện. Thật dễ dàng! Chỉ cần để họ nói và tôi lắng nghe. Tôi ngưng đọc sách và xem seri phim EastEnders. Thật sung sướng!

HƯỚNG DẪN CỦA TONY ĐỂ TRỞ THÀNH NGƯỜI NÓI CHUYỆN CÓ DUYÊN

1. Khi nào cần giả vờ, bạn cứ giả vờ
2. Khi không thể giả vờ, cứ nói thật là bạn không biết, nếu không bạn sẽ bị xem là kẻ ngu ngốc.
3. Giải pháp thứ ba là nhường cho đối tượng nói, bạn chỉ lắng nghe. Tuy nhiên đây chỉ là giải pháp tạm thời vì nếu thật sự thích có quan hệ lâu dài, phải thành thật vì đối thoại phải từ cả hai phía.
4. Trước khi thử cách thứ ba, hãy luyện tập đến mức thuần thục về mặt đầy hứng thú khi nghe người khác nói, làm ra vẻ bạn thật sự biết chính xác họ đang nói gì (đây là sự pha lẫn giữa vẻ sung sướng và vẻ mặt khi bị táo bón!)
5. Hãy tìm hiểu chủ đề bạn định nói và bắt đầu bằng những câu hỏi chung chung, ví dụ như: "Anh nghĩ là ai sẽ đoạt giải Oscar năm nay?"
6. Hãy tập nhường lời và cho đối tượng nói về đề tài họ yêu thích.

Ví dụ khi nói chuyện với một anh chàng thích phim ảnh:

Tiếp cận đúng:

Nam: Em thích phim ảnh không?

Nữ: Ô, có. Hãy kể tên ba phim anh thích nhất và nói cho em biết vì sao anh thích?

Nam: (10 phút kể lể sôi nổi)

Nữ: Mmmmmmm. Hay quá! Kể cho em nghe nữa đi!

Nam: (thêm 10 phút nổ như bắp rang)

Nữ: Chính xác!

Nam (thăm nghĩ): Cô ấy thật ân tượng!

Tiếp cận sai:

Nam: Em thích phim ảnh không?

Nữ: Em thích xem truyền hình hơn. Để em kể cho anh nghe nhé... (10 phút kể lể)

Nam: Nhưng mà anh không xem mấy chương trình đó.

Nữ: Thật không? Để em kể tiếp cho anh nghe nhé (thêm 10 phút kể lể về bộ phim nhiều tập trên tivi)

Nam (nghĩ): Chúng ta chẳng có điểm chung nào cả. Mình lại không được lên tiếng. Tốt nhất là biến khỏi đây.

Ghi chú của Nesta: Dĩ nhiên là trao đổi hai chiều là thú vị nhất, người này biết lắng nghe người kia, nhưng đôi khi phải chọn giải pháp tốt nhất là lắng nghe để thu hút đối tượng, nhất là khi bạn đang niềng răng. Vì thế chỉ cần im lặng, gật đầu và tỏ ra chăm chú (và tỏ ra xinh đẹp nữa!)

Phát hiện bí mật

Đến tối thứ sáu thì tôi đã sẵn sàng đem những bí quyết nói chuyện có duyên ra áp dụng với Luca thân yêu của tôi. Vào giờ ăn trưa Luke gọi điện mời tôi đến nhà chơi vào buổi tối: “Mẹ anh sẽ ở nhà cùng chúng ta một lúc rồi ra quán ăn với ba. Marisa sẽ đi chơi với bạn bè, vì thế anh nghĩ chúng mình có thể cùng xem phim hay làm gì đó”.

‘Làm gì đó...’, tôi thích vế sau hơn, và suýt buộc miệng nói ra. Nhưng tôi đã kịp ngăn mình lại và áp dụng các bí quyết vừa luyện tập: “Em phải làm việc ở tiệm của ba Lucy một tiếng nhưng sau đó em sẽ đến nhà anh chơi. Xem phim là ý hay đó!

Nhưng mình xem thể loại nào, khoa học viễn tưởng hay kinh dị? Hay phim chiến tranh? Anh thích loại nào hơn?”.

Woa! Điều này khiến Luke thích thú. Anh ấy nói năm phút liền không nghỉ.

“Mmmmmmm. Đúng rồi!”, tôi phụ họa khi anh ấy dừng lại.

“Anh thật sự muốn gặp em sớm đó! Hiếm khi anh gặp được một cô gái hiểu biết về phim ảnh như em, và biết cách nói chuyện như em”.

Ôi chà, thành công rồi! Hoho haha thành công rồi!

Sau khi làm việc ở cửa hàng ông Lovering- ba của Lucy- tôi chạy ù về nhà thay quần áo để đi gặp Luke. Tôi mặc quần jean đen, mặc áo thun cổ lọ màu đen, và kẻ mắt màu đen. Như thế này trông tôi mang dáng vẻ của một phụ nữ trí thức lãnh mạn kiểu Pháp. Cuối cùng tôi mang đôi giày ống màu đen để trông đỡ già và nghiêm nghị.

Mẹ cho tôi đi quá giang vì tối hôm đó mẹ ra đón ba ở nhà ga. Mẹ có vẻ không vui khi tôi đưa mẹ địa chỉ nhà Luke:

“Cuối cùng là sao hả Nesta, con vẫn gặp Luke, ba đã cấm con rồi mà?”

“Nhưng con thấy có gì sai trái đâu, đúng không mẹ?”

Mẹ nhún vai và thở dài “Có thể”. Hình như mẹ cũng không hiểu ba cấm tôi gặp Luke để làm gì.

“Mẹ hứa là đừng cho ba biết con đi đâu nhé!”, tôi nói khi mẹ bắt đầu cho xe vào đường nhà Luke, dừng lại trước ngôi nhà hai gian liên thông, phía trước có thảm cỏ được xén tỉa gọn gàng.

“Nếu con không muốn thì mẹ sẽ không nói, nhưng cuối tuần này hai bố con phải nói chuyện đó nha! Mẹ không muốn người này giấu giếm người kia và không kể ra mọi chuyện...”

“Ba phải kể trước”.

“Ba có lý do riêng”. Mẹ thở dài.

“Vậy tại sao ba không kể cho con biết?”

Mẹ lại thở dài và lảng đi: “Con phải về trước 10 giờ nhé!”

“Dạ, Luke sẽ chở con về”

“OK, nếu không thì gọi điện cho mẹ”.

Hai phút sau, bà Biasi tươi cười ra mở cửa cho tôi, dắt tôi vào phòng khách. Đó là căn phòng trang trí kiểu Địa Trung Hải, nhìn hiện đại với sàn nhà màu cẩm thạch, ghế sofa sáng màu với

những chiếc gối màu lam pha màu xanh biển. Tôi đóng vai một ‘người khách lịch sự’ hỏi thăm mẹ Luke về cách trang trí phòng, về công việc của bà tuần qua. Sau đó, bà gọi Luke xuống và vào bếp lấy nước ép trái cây cho chúng tôi.

Ngay khi Luke vừa xuống, tôi hỏi anh ấy có biết thêm tí gì về chuyện giữa hai ông bố không.

Luke lắc đầu: “Không phải lúc để hỏi, mọi người ít gặp mặt nhau. Anh không biết... Anh với ba nói chuyện không hợp rơ lắm, mà nếu đột nhiên hỏi chuyện thời còn trẻ, mà lại là một chuyện khó nói thì càng khó mở miệng hơn. Em thì sao?”

“Tối nay ba em mới về nhà. Em nghĩ hỏi qua điện thoại không phải là cách hay. Mẹ nói sẽ bắt ba kể mọi chuyện cho em biết. Em sẽ để ba ngủ nướng hết sáng mai rồi xem thế nào...”

Luke gật đầu: “Anh hiểu. Nhiều khi cứ chờ đến lúc thích hợp thì mãi mãi chẳng biết đến khi nào...”.

Bỗng tôi chú ý đến những tấm hình được đóng khung đặt trên chiếc kệ ở cuối phòng. Tôi lại gần xem cho rõ:

“Hình của anh phải không Luke?”

“Đúng rồi!”, mẹ Luke trả lời tôi khi trở lại phòng khách, bung một mâm có nước ép trái cây và đĩa bánh kẹp nhân quả hạnh.

“Luke dễ thương lắm”, bà chỉ vào một tấm hình khác: “Còn đây là hình hồi nhỏ của Luke”.

Luke có vẻ xấu hổ thật sự: “Thôi mà mẹ. Chùng nào mẹ phải ra quán ăn? Con nghĩ Nesta không thích coi hình của con đâu!”

“Luca đáng yêu của mẹ!”, bà làm má Luke ửng đỏ, “Hồi nhỏ nó đẹp lắm cháu ạ! Đẹp như thiên thần!”

“Mẹ...”, Luke rên rỉ.

“Cháu có muốn coi thêm hình không?”

“Dạ có”.

Bà Biasi lấy thêm mấy cuốn album từ trên kệ sách đặt lên bàn. Luke chạy lại níu tay mẹ:

“Thôi mà mẹ, Nesta không thích coi đâu”.

“Nhưng em muốn coi mà. Thật đó!”

Luke thở dài và đi ra chỗ khác. Tôi và mẹ Luke ngồi cạnh nhau, bà vui vẻ giở từng trang album giới thiệu với tôi, nào là hình Luke lúc 6 tháng, lúc mới biết đi, khi đang là một cậu bé...

“Mẹ anh chụp tất cả hình của người thân từng năm một, gia đình, bạn bè ai cũng có hình hết, cả ông giao sữa và chú nhóc giao báo nữa”.

Bà Biasi mỉm cười: “Chính con người làm cho cuộc sống của chúng ta đặc biệt mà, đúng không? Bác sẽ chụp hình cháu nữa, Nesta. Hiếm khi Luke mời bạn gái về nhà lắm. Để bác đi lấy máy chụp hình. Hình như ở trên lầu...”

Khi mẹ Luke đi khỏi, tôi hỏi: “Mẹ anh có biết chuyện ba em biết họ của ba anh không?”

Luke lắc đầu: “Anh không kể, chỉ khi nào anh biết chuyện gì liên quan đã”.

“Có lẽ đó là cách tốt nhất”, tôi nói và lại gần xem các cuốn album:

“Này, ở đây toàn là album của mẹ anh à? Có cái nào của ba anh không?”

“Đa số là hình của cả hai người. Có một cuốn hình ba anh hồi trẻ đó. À, em nghĩ là có thể có hình ba em trong đó đúng không?”

Tôi gật.

“Thông minh đó, để anh tìm thử coi”.

Luke tìm và lôi ra cuốn album cũ kỹ ở ngăn kệ

thấp nhất. Khi giở ra, chúng tôi thấy những tấm hình màu đỏ tím thời xưa.

“Đây là các bà cô... đây là ông bà sơ của anh...”

Hết 1/4 cuốn album là chuyển sang hình đen trắng, sau đó cứ lẫn lộn hình đỏ tím và đen trắng.

“Ôi chúa ơi!”, tôi chỉ tay vào một tấm hình: “Đây là ba em”.

“Còn ba anh là người đứng bên cạnh”, Luke nói.

Trong hình là hai thanh niên trẻ ngồi trên bức tường thấp trước dãy nhà liên kế. Hình như họ khoảng 17 tuổi. Cả hai cùng khoác tay qua vai một cô gái đứng giữa.

Tiếng chân mẹ Luke quay lại phòng khách.

Tôi nói: “Shhhhh. Hãy giả vờ như đừng biết gì nhé! Biết đâu mẹ anh sẽ kể ra chuyện gì đó”.

Luke gật đầu, chỉ tay vào tấm hình: “Ai vậy mẹ? Cô gái này không phải là mẹ, đúng không?”

Bà tiến lại đứng bên cạnh Luke, nhìn vào tấm hình:

“Không, đó là cô Nadia, em của Matteo, Nadia Costello”.

Tôi nhìn tấm hình kỹ hơn. Tôi đã từng xem hình

của cô Nadia, nhưng chưa thấy tấm này lần nào. Suýt nữa tôi đã mang tên của cô. Cô Nadia qua đời năm 18 tuổi vì một tai nạn xe hơi. Có lẽ vì thế mà ba không đặt tôi tên Nadia. Cái tên Nesta của tôi bây giờ cũng phần nào làm vui lòng bà nội tôi.

“Còn ai là ông Matteo hả mẹ?”, Luke giả vờ ngây thơ.

Bà Biasi ngồi xuống: “Đó là bạn của ba con. Hai người rất thân nhau hồi nhỏ, thân như anh em ruột vậy”.

“Bác có biết ông ấy không?” Tôi hỏi.

“Có chứ. Hồi đó các nhà người Ý sống chung với nhau như một cộng đồng. Các bác ra vào nhà nhau thoải mái, cùng nhau chơi, cùng nhau làm việc. Đó là một cộng đồng rất gắn bó”.

“Vậy tại sao con không biết bác ấy?”, Luke tiếp tục diễn vai ngây thơ rất đạt.

“À...”, mẹ Luke thở dài, “họ không nhìn nhau nữa.”

“Tại sao?”, Luke hỏi, “Chuyện gì xảy ra hả mẹ?”

“Vì Nadia qua đời”, bà nói và đóng cuốn album lại, đặt về chỗ cũ trên kệ.

“Nhưng tại sao chuyện đó làm cho ba và bác Matteo không nhìn mặt nhau nữa?”, Luke hỏi.

“Vì Matteo nói chính Gianni làm Nadia phải chết”.

“Nhưng tại sao? Bác ấy đã làm gì?”, tôi thở dòn.

Mẹ Luke nhìn xa xăm ra cửa sổ một lúc rồi mới quay lại phía chúng tôi:

“Ông ấy không làm gì cả... như vậy mới đáng buồn. Khi Gianni, ba Luke, còn trẻ, mấy thanh niên Ý thường đi chơi cùng nhau...”

“Cả cô Nadia nữa hả bác?”, tôi hỏi.

Bà gật đầu: “Có một lần tất cả các bác đến chơi ở một hộp đêm vùng Soho. Lẽ ra Matteo phải đưa em gái về nhưng bác ấy muốn ở lại làm quen với một cô gái. Bác không nhớ cô ta tên gì nữa. Matteo được con gái theo nhiều lắm...”

Giống hệt anh Tony, tôi trầm nghĩ. Đúng là cha nào con nấy.

Bà Biasi tiếp tục kể: “Matteo không muốn vương bận em gái vì muốn theo đuổi cô gái mới gặp tối hôm đó. Bác ấy nói Gianni đưa Nadia về, và hai người cãi nhau một chút về chuyện này. Cuối cùng Gianni đồng ý đưa Nadia về nhà. Hồi

đó hai bác chưa hẹn hò nhau. Gianni không có bạn gái nào tối hôm đó, và cũng hơi mến Nadia nên đã đưa cô ấy về. Nadia mới lấy bằng lái xe nên rất háo hức muốn lái. Gianni đã chiều cô ấy. Bác nhớ rõ Nadia là một cô gái kiên quyết, muốn gì phải được nấy..”

Bà im lặng một lúc như đang hồi tưởng về điều gì rất đau đớn.

“Rồi chuyện gì xảy ra hả bác?”, tôi hỏi.

Bà thở dài buồn bã: “Một gã say điên rồ đã lái xe đâm vào xe của họ, làm Nadia chết ngay, còn Gianni phải vào bệnh viện cấp cứu. Không ai muốn hỏi về chuyện đó vì nó làm Gianni xúc động một thời gian dài. Matteo không bao giờ đến thăm Gianni, ông nói Nadia chết là do Gianni, ông không bao giờ muốn nói chuyện với Gianni nữa”.

“Nhưng Gianni, ý cháu là bác Biasi, đâu có lỗi”.

“Ừ, nhưng Matteo luôn đổ mọi tội lỗi cho Gianni”.

“Thật là sai trái. Lẽ ra ông phải đưa em gái về, nhưng lại theo đuổi một cô gái khác”.

“Ừ”.

“Sau đó bác ấy thế nào? Bác biết không?”,
tôi hỏi.

Bà Biasi mắt rung rung đáp: “Sau đó bác nghe tin ông ấy lấy vợ và có một cậu con trai, nhưng chẳng bao lâu vợ ông cũng qua đời. Matteo thật đáng thương, ông ấy chịu quá nhiều mất mát”.

Mẹ Luke sắp khóc làm cho mắt tôi cũng nhòa lệ. Ba tôi thật tội nghiệp. Tôi đã biết chuyện cô Nadia, và giờ đây là chuyện mẹ Luke kể, nhưng tôi chưa bao giờ biết nghĩ đến chuyện của ba. Ba phải trải qua cảm giác khủng khiếp lắm khi mất đi hai người thân yêu trong một thời gian ngắn.

Tôi hỏi: “Hồi trẻ bác Matteo thế nào hả bác?”

Mặt bà Biasi tươi lên chút ít: “Ông ấy vui nhộn và hấp dẫn. Cô gái nào cũng mê ông ấy”.

Mặt bà lại sầm xuống: “Hình như ông ấy đã dọn nhà lên Bristol. Điều cuối cùng bác nghe về ông ấy là chuyện đó”.

Tôi nhìn Luke. Nếu tôi nói là ba tôi sống ở rất gần đây thì sao nhỉ?

“Có bao giờ ba thử liên hệ lại với bác ấy không mẹ?”, Luke hỏi.

“Mới đầu thì có, nhưng Matteo chả nói gì cả.

Mẹ cũng không biết ông ấy nghĩ gì. Ba con lúc nào cũng muốn hàn gắn lại mối quan hệ giữa hai người mà”.

Bà lấy một cái khăn giấy và hỉ mũi thật mạnh. Sau đó bà ngồi thẳng lưng như cố lấy lại vẻ bình tĩnh:

“Không nên khơi lại chuyện quá khứ. À, mà sao hai đứa thích nghe chuyện này thế?”

Tôi không thể che giấu được nữa. Tôi bật nói, đầy xúc động: “Con có chuyện muốn nói với bác”.

BÍ QUYẾT CỦA NESTA VỀ BỀ NGOÀI TRÍ THỨC (VÀ HẤP DẪN)

Quần áo:

Toàn bộ là màu đen, bố sát người. Hãy nhớ đến Audrey Hepburn trong bộ phim cổ điển "Gương mặt buồn cười" năm 1957

(à, thấy mình có kiến thức đáng nể về phim ảnh chưa?)

Không mặc màu hồng hay màu nhạt quá!

Trang sức:

Kính: ngay cả khi bạn không cần đến chúng (tốt nhất là gọng đồi mồi hay gọng môđen)

Tiểu thuyết tiếng Nga dày (bạn không cần phải đọc đâu)

Giày: giày boots màu đen, nhưng chỉ hợp với váy ngắn và quần bó đen thôi nhé!

Một gói thuốc lá hiệu gauloise, nhưng đừng hút thử nhé, vì mùi của nó ghê lắm!

@ h u o n g 14

Ngạ@ nhiên, ngạ@ nhiên

Nhất định tôi sẽ nối với ba chuyện này. Phản ứng của bà Biasi nung nấu thêm quyết tâm của tôi trong việc hàn gắn quan hệ giữa hai ông ba càng sớm càng tốt.

Khi phát hiện ra tôi là con gái của Matteo, bà Biasi xúc động, cười vang, ôm lấy vai tôi; rồi bà gọi điện cho chồng kể hết mọi chuyện, xong lại cười rồi khóc liên tục.

“Mẹ anh rất dễ xúc động. Chuyện gì cũng có thể làm cho bà khóc”, Luke nói.

“Em thấy như vậy hay chứ. Người ta nên sống thật với cảm xúc của mình.

“Gianni sẽ không bao giờ tưởng tượng nổi chuyện này”, mẹ Luke gác máy và nói với chúng tôi, “cả hai bác đều rất mừng khi biết Matteo đã có gia đình mới và hạnh phúc sau bao mất mát trong quá khứ. Và còn vui hơn nữa khi biết ông ấy có hai con là Tony và cháu đây. Nhưng bác không biết ông ấy có thay đổi suy nghĩ về Gianni hay chưa. Bác hi vọng là như thế, bây giờ bác cháu mình gặp nhau rồi, Nesta, nhưng cháu cũng không nên quá hi vọng vì ta phải tôn trọng cảm xúc của ba cháu nữa. Chúng ta muốn hòa giải nhưng nhiều khi ba cháu không muốn thế”.

“Bây giờ bác cảm thấy thế nào hả bác Biasi?”, tôi hỏi.

“Nesta à, bác cảm thấy cuộc đời rất ngắn ngủi nên đừng để cho sự hận thù ngu ngốc đó còn mãi, hai người họ đã có một tình bạn thật đẹp, không nên vứt bỏ đi phí hoài như thế”.

Tôi cũng có cảm giác y như vậy. Tôi không bao giờ muốn mất những người bạn thân của mình: Lucy, Izzie và TJ; nếu không tôi sẽ không biết chia sẻ vui buồn cùng ai.

Sau khi bà Biasi ra quán ăn, tôi và Luke cùng ngồi xem phim với nhau. Luke đã nói với tôi là

anh ấy thích phim chiến tranh; và dù tôi không thích thể loại này, tôi vẫn sẽ xem thử để mở rộng hiểu biết của mình về điện ảnh, và biết thêm một thể loại phim khác. Luke chọn đĩa DVD “Giải cứu binh nhì Ryan”. Phim này do Tom Hanks đóng nên tôi nghĩ chắc sẽ nhẹ nhàng dễ chịu thôi.

“Em thật dễ thương vì cũng muốn xem phim này với anh. Nhiều cô gái không thích phim chiến tranh đâu, nhưng anh nghĩ là biết chuyện gì từng xảy ra trong quá khứ cũng rất quan trọng đúng không?”

“Ừ, em cũng nghĩ thế”, tôi nói trong lúc cởi giày ra và ngồi cuộn tròn trên ghế sofa. Tôi cảm thấy mọi chuyện khiến tôi thật thoải mái. Hạnh phúc. Hạnh phúc. Dù cho Luke và mẹ Luke vẫn còn suy nghĩ e dè nhưng tôi sẽ cho họ thấy tôi có thể thay đổi suy nghĩ của ba tôi, và kéo hai ông bố lại bên nhau. Ôi, cũng giống những bộ phim cảm động trên truyền hình về những người thân lạc nhau sau bao nhiêu năm mới gặp lại. Mọi người sẽ khóc, sẽ cười vì mừng rỡ, hạnh phúc. Sẽ có những cái ôm thắm thiết, nước mắt, tiếng vỗ tay, tiếng cười... như lúc này mẹ của Luke đã không kiềm chế được khi biết tôi là ai. Thật tuyệt!

Giờ đây tôi và Luke ngồi bên nhau cùng xem một bộ phim. Mà là phim đề tài chiến tranh cơ đấy. Đúng, tôi đã thật sự thay đổi. Tôi thấy mình trưởng thành hẳn lên, và tất nhiên không còn nông cạn nữa. Tôi hàn gắn tình cảm cho người khác này, tôi xóa đi phiền muộn của quá khứ này, và tôi xem cả phim chiến tranh nữa. Tất cả những việc ấy không thể nào làm cho người khác nghĩ là tôi nông cạn được. Tôi tự hỏi mình có nên đeo một cặp mắt kính để thay đổi hình tượng của mình không nhỉ? Đó phải là một cặp kính gọng vuông để thể hiện sự nghiêm trang, trí thức. Tôi không phải đeo kính, nhưng chắc chắn tôi vẫn có thể đeo kính để gây ấn tượng chứ.

Luke và tôi ngồi xích lại gần nhau trên ghế sofa, bắt đầu xem phim. 5 phút trôi qua, OK. 10 phút sau... không phải là loại phim tôi thích rồi, nhưng tôi vẫn cố ngồi xem vì Luke... Thế nhưng, càng xem tiếp, tôi thấy càng khó chịu. Rõ ràng là tôi không thể xem được nữa. Toàn những cảnh bạo lực, giết chóc. Người ta bị treo lên, bị giết từ bên phải, bên trái và ở giữa. Tôi cố ra vẻ vẫn xem tốt, nhưng càng lúc tôi càng thấy nặng nề. Tôi phải nói dối là tôi cần đi toilet và đứng dậy đi ngay.

Khi vĩa nước lên mặt trong phòng tắm, tôi tự nhủ, như Luke nói, là tôi phải xem phim này để hiểu biết về lịch sử, giống như một cách giáo dục mình vậy. Nhưng rồi tôi lại nghĩ, tôi hoàn toàn biết chuyện gì đã xảy ra mà. Có thể là tôi không nhớ rõ ngày tháng và tên các nước, nhưng tôi hiểu rất rõ chiến tranh là thế nào. Đó là địa ngục trần gian, và cứ nghĩ đến chiến tranh là tôi thấy u uất. Mẹ mất con trai, chị em gái mất anh em trai, vợ mất chồng, con mất cha. Những người trẻ như Tony, Luke, Steve là Lal, và những người lớn hơn nữa đều sớm bị đưa về thế giới bên kia. Tôi cũng nghĩ, người ta đánh nhau, giết nhau làm gì nhỉ? Để làm gì? Có lợi cho ai? Tôi thật sự tin rằng đại đa số nhân loại đều muốn sống trong hòa bình. Họ muốn thấy bồn cây mình trồng trong sân nở hoa mỗi ngày, muốn tận hưởng những kỳ nghỉ hè, muốn vui vẻ cùng gia đình, cùng những con vật cưng. Tôi ghét chiến tranh. Và tôi nhận ra mình cũng ghét cả phim về đề tài chiến tranh.

Vài phút sau, Luke gõ cửa phòng tắm: “Em không sao chứ?”

Tôi mở cửa ra: “Không, có... à... Em rất xin lỗi, nhưng em không thể xem tiếp phim này được

Luke ạ! Em mong là anh không nghĩ em nông cạn, nhưng trên thế giới có quá nhiều tin xấu rồi, em chỉ muốn xem những phim nhẹ nhàng, đừng mạnh bạo quá...”

“Em thấy phim này làm em u uất, đúng không?”

Tôi gật đầu: “Dạ, em rất tiếc, nhưng em không xem được”.

Luke mỉm cười: “OK, không sao hết, và anh cũng không nghĩ là em nông cạn. Mỗi người có một sở thích riêng mà. Chúng mình xem phim khác nhé, phim nào làm em thấy vui vẻ hơn. Em coi phim Đó là cuộc sống tuyệt diệu chưa?”

Ồ, cuối cùng thì tôi có cơ hội thể hiện mình rồi! Tôi vừa đọc thông tin về bộ phim này trong sách của ba tối qua. Tôi liền nói:

“Em chưa coi, nhưng đó là phim do Frank Capra làm đạo diễn và James Steward đóng vai chính đúng không?”

Luke thật sự ấn tượng trước sự hiểu biết của tôi:

“Đúng rồi, yeh, em hiểu biết về thể loại em yêu thích đó. Lại đây, anh mở cho em xem nhé!”.

Mười phút sau chúng tôi quay lại ghế sofa và tôi

thật sự bị lôi cuốn vào bộ phim. Phim thật hay. Phim kể về một người đàn ông luôn chán nản vì nghĩ cuộc đời mình là sự bỏ đi, vô ích. Thế nhưng, một thiên thần tốt bụng đã dắt ông quay lại nhìn cuộc đời của ông, cho ông thấy những gì ông đã làm cho người khác và chuyện gì sẽ xảy ra nếu không có ông ở đó. Bộ phim làm tôi phấn chấn hẳn lên, hơn hẳn những cảnh giết chóc, chém đầu nhau...

Hai bộ phim theo hai cách khác nhau, đều giúp tôi nhận ra một điều là cuộc sống rất quý giá và rất cần cho người khác biết bạn yêu thương họ. Cuộc sống không có chỗ cho sự thù ghét hay hiểu lầm nhau. Buổi tối hôm đó khiến tôi chắc chắn một điều là số phận đã run rủi cho tôi gặp Luke. Số phận cũng giục tôi phải mang hai ông bố quay lại với nhau. Tôi phải làm việc đó thôi!

Về đến nhà, tôi thấy mẹ đang ngồi một mình trong phòng khách.

Tôi hỏi: “Ba đâu rồi mẹ?”.

“Ôi, chào con yêu! Ba gặp rắc rối với bộ phim rồi. Ba phải đi thẳng đến phòng biên tập để xử lý. Ba sẽ về trễ. Có vài trục trặc ở phần đầu bộ phim”.

Thấy mặt tôi xụ xuống, mẹ liền hỏi: “Con sao vậy Nesta? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tôi đến ngồi cạnh bên mẹ và kể cho mẹ nghe tất cả.

“Mẹ biết cô Nadia, đúng không?”

Mẹ thú nhận: “Mẹ biết vài chuyện liên quan. Có lần ba kể cho mẹ biết khi đi ngang qua khu North Finchley, nơi ngày xưa họ từng sinh sống. Mẹ biết đó là chuyện khiến ba rất đau lòng... Mẹ biết là con rất rất muốn kể cho ba nghe những gì con biết, nhưng mẹ xin con đừng kể ra ngày hôm nay, vì ba đang vất vả vì bộ phim đó và sẽ về rất trễ. Hãy để cho ba ngủ rồi nói chuyện vào sáng mai nhé!”.

Tôi làm theo lời mẹ nhưng vẫn chắc chắn là tôi sẽ dậy thật sớm để nói chuyện với ba. Mẹ nói đúng là tôi không đủ kiên nhẫn chờ đợi lâu. Tôi chắc chắn là ba sẽ rất vui khi biết rằng hai bác Biasi luôn mong muốn nối lại quan hệ giữa hai người.

Sáng hôm sau, khi vào bếp, tôi đã thấy mẹ pha cà phê xong. Tôi háo hức:

“Mẹ ơi, con bung cà phê vô phòng cho ba nhé?”

“Ồ, Nesta, con lại lỡ mất cơ hội rồi. Ba phải quay lại phòng biên tập sáng sớm hôm nay vì đêm qua họ không giải quyết được sự cố. Ba gửi lời chào con và nói con đừng buồn vì đêm qua chưa gặp được ba. Xong việc ba sẽ về ngay, chắc là trước khi ăn trưa”.

“Mẹ đã kể cho ba biết rằng con biết bác De Biasi chưa?”

Mẹ lắc đầu: “Mẹ chưa nói gì... nhưng Nesta ạ, con đừng hi vọng nhiều quá. Mẹ biết con rất háo hức về chuyện này nhưng ba con có thể không có cùng phản ứng với con đâu”.

Tôi nói: “Con cá là ba sẽ như con. Mọi chuyện sẽ kết thúc tốt đẹp. Chuyện cũ qua lâu rồi. Ba sẽ muốn gặp lại bạn cũ”.

Mẹ nhìn tôi với vẻ kỳ lạ rồi tiếp tục nướng bánh mì.

Sau bữa ăn sáng, tôi kể chuyện cho anh Tony biết rồi rủ anh ấy đến quán Costa ở Highgate. Ở đó tụi tôi sẽ gặp nhóm bạn của tôi và Luke, cùng uống cà phê và đi chơi như thường lệ vào thứ bảy. Anh em tôi đến trước, vì thế chúng tôi mua mấy ly cappuccino và mấy cái bánh ngọt, rồi tìm chỗ ngồi trong quán.

“Mọi việc đã bắt đầu có thể lý giải”, Tony nói khi vừa tìm được chỗ ngồi yêu thích bên cửa sổ cho cả nhóm.

“Chuyện gì?”, tôi hỏi.

“Anh biết vì sao ba không cho anh đi học lái xe rồi. Có nhớ lần ba nổi giận về chuyện đó không?”

Tôi gật đầu: “Cô Nadia chết vì tai nạn khi mới vừa lấy bằng lái. Ba không muốn có chuyện như thế xảy ra với anh”.

Tony nhìn mông lung ra cửa sổ, im lặng một lúc rồi nói:

“Chỉ cần ba kể cho mình biết chuyện gì đã xảy ra, anh đã hiểu được lý do. Đằng này ba khiến anh nghĩ ba thật vô lý...”

“Em hiểu. Thật là khó chịu khi chúng ta không cư xử đúng đắn, ý em nói là ba, lẽ ra ba nên nói ra những điều ba nghĩ. Ô, em hi vọng ba sẽ gặp hai bác Biasi. Em hiểu ba rất ân hận vì lúc đó ba phải là người đưa cô Nesta về, mà ba đã không làm; nhưng ba cũng không được đổ thừa hết cho bác Biasi”.

“Có thể em chưa hiểu hết cảm giác đó đâu Nesta. Ba và mẹ từng bắt anh phải coi chừng em cẩn thận nhưng nhiều khi anh bỏ đi, để em

ở nhà một mình hay nhờ cô bạn nào đó coi thử em đã về nhà chưa...”

“Em hiểu. Ba đã mất em gái. Ba không thể ngăn cản được chuyện đó, nhưng ba không cần phải vì chuyện đó mà đánh mất người bạn thân thiết nhất của mình”.

Ít phút sau, Luke vào quán. Tony lại quây gọi đồ uống cho Luke. Luke ngồi xuống cạnh tôi và nắm lấy tay tôi. Tôi suýt kể cho Luke biết là tôi chưa nói chuyện gì với ba thì đúng lúc đó, tôi thấy một chiếc xe hơi rất quen đang đi chậm chậm vì đèn báo ở góc đường. Chiếc BMW màu đen. Xe của chúng tôi, và ba đang ngồi sau tay lái. Ba nhìn vào cửa sổ quán Costa, trông thấy tôi, mặt ba vui hẳn lên, ba đưa tay vẫy. Nhưng khi nhận ra người ngồi bên cạnh tôi là Luke, mặt ba lại sầm xuống. Ba dừng xe bên vỉa hè, chỗ này có thể khiến ai đi phía sau rất khó chịu. Ba ra hiệu cho tôi rời khỏi quán.

Tôi nói với Luke: “Ba em đến. Em ra một chút nhé, chắc là ba sẽ vô cùng với tội mình đó”.

Ba vẫy tay bảo tôi lên xe. Tôi ngồi lên ghế cạnh bên tay lái và ôm ba một cái: “Chào ba!”.

“Ba nghĩ là ba đã dặn con đừng gặp anh chàng kia nữa mà?”

“Không sao ba, con biết hết mọi chuyện rồi”

“Mọi chuyện nghĩa là sao?”

“Mẹ của Luke đã kể cho con nghe mọi chuyện, về cô Nadia”.

Nhìn ba như sắp nổ tung: “Bà ấy làm thế à? Bà ấy không được quyền làm thế. Đó không phải là chuyện của bà ấy”.

Con thấy hình cũ của ba, ba ạ. Bác ấy không biết con là ai. Hình chụp cả ba, cô Nadia và bác Biasi. Luke đã hỏi về cô Nadia trong hình”.

Ba hít thật sâu như đang cố giữ bình tĩnh.

“Đó không phải là lỗi của bác Biasi như ba tưởng đâu”, tôi kêu lên, “Sau đó con coi phim Giải cứu binh nhì Ryan và con hiểu rằng cuộc sống ngắn ngủi lắm, không có chỗ cho chiến tranh dù lớn hay nhỏ... Con còn coi phim Đó là cuộc sống tươi đẹp, và con hiểu rằng gia đình và bè bạn là những gì quan trọng nhất trong cuộc đời chúng ta..”.

Nhưng hình như ba không nghe tôi nói. Ba chỉ nhìn chăm chăm về phía trước và vẻ mặt căng ra dữ tợn.

Tôi nói: “Ba hãy vào gặp Luke đi. Anh ấy đang ngồi với Tony trong đó”.

“Với Tony hả?”

Tôi gật đầu.

“Con vô nói Tony bước ra ngay lập tức. Ba không muốn các con quan hệ với gia đình đó”.

“Nhưng tại sao hả ba? Ba thật là vô lý. Chuyện xảy ra lâu rồi mà. Tất cả chỉ là quá khứ... Và đó cũng không phải là lỗi của Gianni, ý con là ông Biasi. Cô Nadia đã chết, còn bác ấy cũng đã suýt chết. Nếu ba đi trên chiếc xe đó thì cô Nadia vẫn chết. Ba thấy tội lỗi vì điều đó. Nhưng không ai có lỗi ở đây hết. Lỗi là ông tài xế say xỉn đã tông vào xe của họ”.

“Chúng ta sẽ nói tiếp chuyện này khi về nhà”, ba nổ máy xe.

Tôi nhanh chân bước ra khỏi xe. Ba chồm người tới và kéo kính cửa sổ xuống:

“Nesta, lên xe ngay”.

“Không, con sẽ vô quán Costa, sau đó con đến quán ăn của bác Biasi, con sẽ không về nhà cho đến khi ba đến nói chuyện lại với bác Biasi”.

“Nesta, lên xe đi”.

Tôi quay mặt đi, bước vào quán. Tôi trông thấy Luke và Tony đang nhìn qua cửa sổ đầy lo lắng. Sau lưng Luke, tôi thấy bóng của TJ, Izzie và Lucy. Có lẽ mấy nhỏ bạn đã đến lúc tôi ngồi trong xe với ba. Mọi chuyện lẽ ra không như thế này. Tôi muốn ba vui vẻ, đây có thể là giây phút quan trọng đối với ba. Thế mà trái với những gì tôi suy nghĩ, ba lại nổi cơn giận, hay là buồn phiền quá mức như thế.

Khi quay lại chỗ Luke và Tony, tôi nói: “Tốt rồi... ổn rồi”

“Em không sao chứ?”, Luke hỏi.

“Dĩ nhiên rồi”, tôi thở dài, “ba mẹ là thế đó, mình cố hết sức để họ đi đúng hướng nhưng đôi khi họ không chịu nghe...”. Tôi cố gắng mỉm cười và làm nhẹ đi chuyện vừa xảy ra, nhưng không kiềm được, tôi đã bật khóc.

PHÁT HIỆN LỚN

**Không phải lúc nào người ta cũng muốn điều bạn
mong muốn cho họ.**

Làm hòa

“Mình không bao giờ dám đối đầu với ba như thế”, TJ nói khi cả nhóm đi trên đường Jackson để đến quán Biasi, “ba mình sẽ ném mình ra khỏi xe hoặc trừng phạt cách nào đó”.

“Ừm, ba mình không bao giờ làm thế”, tôi nói, “nhưng nhìn ba thất vọng lắm”.

Thật ra tôi đang nghĩ là mình may mắn, vì chưa bao giờ tôi bướng bỉnh như thế. Nhưng dù sao tôi và ba cũng ít khi cãi nhau.

TJ tiếp: “Mình nghĩ bố nên về nhà, để cho ba có thời gian suy nghĩ thêm về chuyện cô Nadia.

Đây là một chuyện rất quan trọng đối với ông ấy. Ông đã không đá động gì đến quá khứ suốt một thời gian dài, bây giờ bỗng lại khám phá ra toàn bộ. Có thể ba của bồ luôn muốn là một vị anh hùng trong mắt bồ. Bồ cần phải nói là ba vẫn là số một và ai cũng có thể mắc lỗi lầm, miễn là biết sửa chữa”.

“Mình làm như vậy rồi mà. Mình nói đó là lỗi của ông tài xế say xỉn, cô Nadia chết vì ông ấy, chứ không phải ai khác. Nhưng ba có nghe mình đâu. Mình nên làm gì hả Lucy?”

“Chúa ơi, mình không biết đâu. Hay là bồ về nhà ôm ba một cái đi. Mình thấy tội ông ấy quá!”

Tôi cảm thấy có lỗi. Tôi đã định ôm lấy ba nhưng... Đó là một phần trong kế hoạch hòa giải, hàn gắn vết thương quá khứ và dẫn đến cuộc đoàn viên. Ôi, tôi và cái miệng thiếu kiềm chế của tôi chẳng bao giờ dẫn đến kết quả như mong muốn cả.

Luke và Tony đang đi phía trước chúng tôi. Nhìn hai người gắn bó với nhau, tôi chợt nghĩ đến ba tôi và bác Biasi, chắc lúc còn trẻ họ cũng thân y như thế. Tôi rất phấn khởi vì Tony đứng về phía tôi. Không phải lúc nào anh ấy cũng ủng

hộ tôi, nhưng trong chuyện này Tony có vẻ muốn cùng tôi giải quyết êm đẹp. À, mà biết đâu anh ấy nghĩ là nếu ba không thay đổi thì anh ấy sẽ chẳng bao giờ được học lái xe? Hoặc có thể là do Lucy đang đi với tôi nên đây là cơ hội để Tony gần gũi Lucy? Đúng lúc đó Tony quay mặt lại, bắt gặp ánh mắt của Lucy và hai người cười với nhau. Thôi đúng rồi, nguyên nhân chính là Lucy!

Vừa đi tôi vừa nghĩ đến các phương án giải quyết vấn đề khác nhau. Tôi có nên quay về nhà, ôm chầm lấy ba và xin lỗi ba không nhỉ? Tôi có nên để mặc chuyện hòa giải giữa ba với bác Biasi, không hối thúc ba nữa? Tôi chợt nhớ đến bộ phim của Frank Carla tối qua. Mọi việc xảy ra trên đời đều có lý do của nó. Chúng ta gặp ai đó trong đời cũng là vì một nguyên do nào đó. Trong bao nhiêu gia đình ở Lodon, tôi gặp đúng gia đình bác Biasi. Điều đó chắc chắn là do số phận. Tôi quyết tâm hỏi thêm chuyên gia về số phận:

“Mình nên làm gì hả Izzie?”

“Hmmm, mình nghĩ là bồ nên... Mình không biết nữa... ơ... bồ nên có tâm lý thoải mái để ứng phó với mọi tình huống. Có một cuốn sách từng nói rằng mình nên sống như một cành cây, bồ

biết đấy, cành đung đưa theo gió, nếu chống lại hoặc phản ứng quá mức sẽ bị gãy...”

“Ừ, mình sẽ là cành cây”, tôi trả lời nhưng thấy vẫn chưa sáng ra tí nào. Đôi khi tôi không hiểu hết ý của Izzie.

“Nào TJ, cho mình lời khuyên cuối cùng đi!”

“Đừng hỏi mình, bồ phải tự quyết định”, TJ đáp.

“Mình sẽ đến chỗ bác Biasi. Mình sẽ không đầu hàng cho đến khi ba đến nói chuyện với hai bác ấy”.

“Vậy là mình hi vọng bồ sẽ thích món mì ống”, Lucy nói.

“Tại sao?”

“Vì mình nghĩ là bồ sẽ phải ở đó lâu lắm đó”.

10 phút sau, chúng tôi đến quán ăn nhà Biasi. Vẫn còn khá sớm nên chưa có khách đến ăn trưa. Luke giới thiệu cả nhóm với ba mẹ và kể lại chuyện ban nãy. Thái độ của ông bà Biasi khiến nỗ lực hàn gắn của tôi càng thêm dao động. Họ đang hoảng sợ.

Bà Biasi nói: “Ồ, không Nesta, cháu đừng làm thế! Bác vẫn nhớ là ba cháu quyết liệt lắm.

Khi đã quyết làm điều gì thì không ai cản trở ông ấy được”.

Tony cười: “Nesta cũng thừa hưởng gen đó từ ba đó hai bác ạ. Cả hai người đều cứng đầu, nên lần này xem ai sẽ xuống nước trước”.

“Không phải là em rồi”, tôi nói.

Bà Biasi tiếp: “Nesta, làm ơn về nhà đi cháu, các bác không muốn trở thành nguyên nhân gây xào xáo trong gia đình cháu đâu. Đó là điều mong muốn cuối cùng của bác đó”.

“Cháu không thể, không phải lúc này”.

Ông Biasi tiến lại đứng trước mặt tôi: “Nesta, hãy về nhà đi cháu”, ông van vãn, “ba cháu giận bác như thế là đủ rồi, đừng làm cho mọi chuyện tồi tệ thêm nữa. Nếu ông ấy chưa muốn gặp lại bác thì hãy tôn trọng ý kiến ông ấy”.

Lucy nắm cánh tay tôi: “Bác ấy đúng đó, làm như vậy có thể khiến mọi chuyện xấu đi. Mẹ mình thường nói rằng khi người ta chưa sẵn sàng thì không nên thúc họ làm gì cả”.

Tôi sắp sửa nghĩ mọi người nói đúng thì đúng lúc ấy chiếc xe quen thuộc đã ngừng bên ngoài nhà hàng. Ba tôi lái xe, còn mẹ tôi ngồi cạnh bên.

Tôi thở dòn: “Ôi chúa ơi, ba mẹ đến rồi!”.

Tôi thấy ba liếc nhìn ra cửa sổ quán rồi quay đi rất nhanh. Có lẽ ba ‘choáng’ vì thấy tất cả chúng tôi đang nhìn ba chăm chăm.

Bà Biasi vội hối thúc: “Tất cả không đứng ngoài cửa nữa, vào đây ngồi, đừng nhìn ông ấy như thế”.

Hai phút sau, mẹ đẩy cửa bước vào.

Tôi nhanh chóng giới thiệu mẹ với ba mẹ Luke. Mẹ rất niềm nở dù ánh mắt mẹ nhìn tôi khiến tôi biết là: “Hãy đợi đây, về đến nhà rồi tính, con ạ!”.

Mẹ nói: “Cho tôi xin lỗi, hẳn là hai ông bà đang ở vào thế khó xử”.

Ông Biasi vội nói: “Ồ, làm ơn đừng nghĩ thế, chúng tôi rất mừng vì biết Matteo vẫn khỏe mạnh và được biết cháu Nesta đây”.

Bà Biasi liếc nhìn qua cửa sổ, bâng khuâng: “Trông Nesta giống ba quá!”.

Mẹ tôi nói: “Chúng tôi đến đón cháu về. Hôm nay ba cháu muốn ăn cơm với hai đứa trước khi đi Bristol làm việc tiếp”.

Tôi không phải là đứa ngu ngốc:

“Tại sao ba đến chung với mẹ. Mẹ đi một mình cũng được mà”.

“Đừng có làm khó như vậy, Nesta. Ba chỉ muốn chở mẹ đi thôi”.

“Không thể nào, vì ba có hay làm thế đâu. Đó là suy nghĩ vô thức của ba, ba muốn gặp lại bác Biasi nên ba đến đây. Đúng không, Izzie, bỏ giải thích đi, khi phần vô thức điều khiển ý thức thì có những chuyện ta làm ta cũng không thể nhận ra được”.

Bỗng nhiên ông Biasi đứng bật dậy: “Đủ rồi!”, ông đi ra xe ngồi cạnh ba tôi.

Ôi chúa ơi, tôi nhào ngay đến cửa sổ xem chuyện gì xảy ra. Tôi thấy hai người đang nói chuyện trong xe. Bác Biasi hoa chân múa tay, còn ba tôi vẫn nhìn trừng trừng ra phía trước. Những bài giảng của cô Jo về ngôn ngữ hình thể lúc này thật hữu hiệu. Tôi không thể nghe thấy họ đang nói gì nhưng qua cử chỉ của hai người, tôi biết là ba vẫn khép kín, còn bác Biasi đang cố gỡ bỏ ngăn cách giữa hai người.

Mẹ gọi tôi vào: “Hãy để hai người tự nhiên đi con!”

“Nhưng đây là lúc quyết định mà mẹ”, tôi cãi.

“Mẹ cháu nói đúng đó, cháu vào đây đi”.

Tôi khó nhọc rời khỏi khung cửa. Nếu có phép màu, tôi sẽ ra ngay bằng ghế sau, xen đầu vào giữa hai người nghe từng lời họ nói, theo dõi từng cử động trên mặt và từng ngôn ngữ hình thể của họ. Nhưng không, mẹ bắt tôi ngồi quay lưng lại phía cửa sổ và uống coca không đường. Mẹ tôi và mẹ Luke cố gắng làm cho không khí dịu lại, và mọi người đang trò chuyện rôm rả, nhưng đối với tôi 15 phút trôi qua thật chậm chạp và nặng nề. Dường như hai ông ba đã nói chuyện với nhau hết mấy tiếng đồng hồ rồi vậy...

Cảm thấy thời gian như kéo dài vô tận, tôi đứng lên.

“Nesta, mẹ đã nói là để hai người một mình mà”.

Tôi chống chế: “Con đi vô toilet thôi mà”.

Tôi đứng lên và khi đi ngang qua cửa sổ, tôi không thể không liếc nhìn. Ôi chú ơi, hai người đang rời khỏi xe. Cuối cùng họ không đánh nhau hay làm điều gì đáng xấu hổ... May quá... Tôi thấy mắt ba chớp chớp và... ồ... ba cười.

“Nesta, mẹ đã nói con thế nào?”, mẹ gắt.

“Nhưng... hai người ra khỏi xe rồi... có chuyện gì đó...”

Lúc này thì mẹ cũng không thể nhìn được nữa, liền đứng dậy. Tất cả cùng tụ tập bên cửa sổ lên nhìn ra ngoài. Bác Biasi nói gì đó và ba cười vang, sau đó hai người cùng nhau đi về hướng quán ăn. Nhìn họ tôi thấy như hình ảnh của Luke và Tony đang thân thiết bên nhau. Lúc này chúng tôi bắt đầu vội vã tản ra, giả vờ như không hề quan tâm, như chưa hề nhìn lên...

Cửa mở. Ba vẫn cười và nhìn tôi: “Bác Gianni vừa kể với ba là con tưởng Luke là con trai của ba, đúng không?”

“Ồ... uhm...”, tôi bối rối, rồi nhìn bác Biasi: “Sao bác biết chuyện này ạ?”

Bác Biasi liếc qua Luke. Lúc này Luke đang ngượng đỏ mặt: “À, anh phải kiểm tra có việc như thế không, anh hỏi mẹ và mẹ kể cho ba biết”.

Bà Biasi đang đứng lặng yên, mặt rạng ngời hạnh phúc, rồi không kìm được nữa, bà nói to: “Chào Matteo”, và chạy về phía ba tôi, hai tay mở rộng.

Ba cũng quay lại với gương mặt bừng sáng: “Catarina”, ba ôm chầm lấy bác Biasi.

Ông Biasi cũng không kiềm chế được nữa. Bác và ba nhìn nhau rồi ôm nhau thật chặt.

Ôi, đây là khoảnh khắc Kodad tuyệt vời nhất, nhưng tiếc là không ai có máy ảnh cả. Mắt mẹ tôi mờ lệ sung sướng. Hai bác Biasi ôm ba tôi thắm thiết. Còn Luke, Tony, Izzie, Lucy, TJ cả đám cười toe toét như một lũ hóa rồ. Thật tuyệt vời!

@ h u ở n g 16

Và hoa hồng

“*Mình nghĩ tình bạn là điều quan trọng nhất trên cuộc đời này*”, tôi nói khi bơi dung dịch lô hội lên cằm. Bốn đứa chúng tôi lại đang xếp hàng trong nhà tắm để đắp mặt nạ làm đẹp như thói quen mỗi Chủ nhật. Lần này không phải là mặt nạ nhỏ giọt ròn ròn trên cổ và quá nhiều hột gà. Đành rằng mặt nạ tự chế ở nhà tốt thật, nhưng tôi không thích hợp với mấy loại đó, tôi thích mặt nạ mua ở hiệu thuốc hơn.

Lucy nói: “*Mình cũng nghĩ thế. Chúng mình nên giao kết là không bao giờ để chuyện xích*

mích xảy ra trong nhóm, như ba Nesta và ba Luke đó, họ đã lãng phí bao nhiêu năm trời”.

TJ nói: “Nhưng trong thời gian đó hai người đã lập gia đình, như vậy cũng đâu có phí thời gian”.

Izzie nói: “Ừ, nhưng có một câu nói là bạn không thể chọn gia đình sinh ra, nhưng có thể chọn bạn mà chơi. Bạn bè giống như là một gia đình có thể chọn lựa vậy”.

Tôi nói: “Nhưng cho dù là bạn bè hay gia đình, mình cũng phải trò chuyện để hiểu nhau, phải nói ra cảm xúc của mình, cho dù điều đó có thể gây mâu thuẫn.”

Chuyện bác Biasi đã khiến tôi hiểu ra nhiều điều. Mâu thuẫn. Tony mâu thuẫn với ba về chuyện học lái xe, ba chưa đồng ý, nhưng cũng không ngăn cản, tức là vẫn còn hi vọng. Luke mâu thuẫn với ba về chuyện muốn trở thành diễn viên; ba Luke nói sẽ suy nghĩ thêm. Đó là sự khởi đầu. Mẹ tôi mâu thuẫn với chủ sở làm khi họ cắt bớt giờ làm việc của mẹ, cuối cùng họ đảm bảo là mẹ vẫn có một công việc ổn định cho dù họ tuyển bao nhiêu gương mặt xướng ngôn viên mới đi nữa. Và tôi cũng không phải là một ngoại lệ. Ba đã ‘mâu thuẫn’ với tôi khi tôi đóng vai người

hòa giải: “Không phải lúc nào con cũng biết đem lại điều tốt nhất cho mọi người đúng thời điểm, Nesta à! Ba rất vui khi gặp lại Gianni, nhưng ba muốn tự ba làm việc đó vào lúc thích hợp”. Tôi đã xin lỗi ba, nhưng thực ra tôi vẫn nghĩ là mình đã làm một việc tốt và thành công. Tôi hiểu cái gọi là “đúng thời điểm” của ba, vì ở nhà khi mẹ nhờ ba sửa cánh cửa hay thay cái bóng đèn, ba hay nói đợi đến lúc ‘đúng thời điểm’, điều đó có nghĩa là không bao giờ ba làm cả; vì thế tốt nhất là mẹ tự làm lấy còn nhanh hơn.

Tất nhiên là mọi việc sẽ còn tiếp diễn nhưng tôi nghĩ là tất cả sẽ tốt đẹp. Các thành viên trong gia đình tôi đã nói chuyện với nhau cởi mở hơn trước. Quan trọng hơn nữa là nhóm chúng tôi sẽ không cãi nhau về chuyện nghề nghiệp tương lai nữa. Chúng tôi thỏa thuận là ai cũng có nhiều lựa chọn sau này, vì thế không nên đặt tất cả vào sự gò bó nào hết. Anh Tony khuyên tôi nên theo nghề diễn viên lẫn nhà báo, vì theo như anh ấy nói, tôi nói chuyện toàn theo kiểu “gạch đầu dòng”. Tôi không thể hiểu nổi Tony muốn nói gì!

Ba không bao giờ kể cho chúng tôi nghe ba và

bác Biasi đã nói gì trong xe ngày hôm ấy, nhưng dù là chuyện gì đi nữa, mối bất hòa giữa hai người cũng đã được hàn gắn, và cả nhà tôi được mời đến ăn trưa cùng gia đình bác Biasi. Chúng tôi cũng sẽ tổ chức cho Tony tiệc sinh nhật muộn mừng anh ấy 18 tuổi. Tôi nghĩ từ nay gia đình bác Biasi sẽ trở thành một phần trong mọi sinh hoạt của gia đình tôi. Hmmmm. Không biết tôi cảm thấy thế nào nữa. Ba mẹ tôi đang rất vui vẻ với gia đình của bạn trai tôi. Đó là dấu hiệu tốt lành đúng không nào?

Anh Tony có vẻ nghiêm túc hơn trong chuyện tình cảm. Tuần sau anh ấy sẽ dắt Lucy đi chơi xa, hình như là biển Hampstead. Tony nói: “Tụi anh phải đi một nơi thật xa, không ai để ý đến mình”. Hmmmm... tôi phải dặn nhỏ Lucy cẩn thận mới được, để nhỏ còn ‘giữ mình’ chứ!

Sau khi rửa sạch lớp mặt nạ, chúng tôi chuyển qua phần quan trọng của buổi làm đẹp: sơn móng tay. Izzie lôi ra chai sơn có màu mà nhỏ yêu thích cùng một túi nhỏ đựng miếng dán giả kim cương.

“Muốn dán thử không?”, Izzie hỏi.

Đầu tôi chợt lóe lên một ý hay: “Có, có”, tôi cầm lấy túi dán.

Tôi đến đứng trước gương và dán mấy viên kim cương lên cái niềng răng, rồi quay lại cười toe toét: “Đẹp không? Niềng răng đã được thiết kế”.

TJ và Izzie bật cười: “Hay đó, hàm răng đáng giá triệu đôla”.

“Ừ, mình đã quyết định không thể che miệng mãi trong một năm tới. Mình sẽ chấp nhận sống chung với cái niềng răng và tự tin khi đeo nó”.

“Bồ còn đau không?”, TJ hỏi.

“Không, hết đau từ lâu rồi, bây giờ mình cảm thấy như không đeo gì trong miệng hết”.

Lucy quay vào phòng tắm với một khay coca. Tôi quay lại nhìn nhỏ và toét miệng cười khoe “hàm răng kim cương” của tôi. Lucy thốt lên: “Bồ có phong cách mới rồi đó”.

Tôi nói: “Mình cũng nghĩ về tất cả mọi chuyện liên quan đến sự nông cạn, ồ, mình quyết định rằng điều đó chẳng có gì xấu. Mình sẽ là chính mình. Nào, nâng ly để già từ suy nghĩ vớ vẩn đó!”.

TJ thắc mắc: “Điều gì khiến bồ nghĩ như thế?”

“Suốt mấy tuần qua mình luôn bị ám ảnh bởi suy nghĩ mình là người nông cạn, nhưng mình đã nhận ra chân lý từ buổi tối xem phim cùng Luke.

Rõ ràng là mình không thích các vấn đề phức tạp như chính trị hay chiến tranh. Mình cũng sẽ không bao giờ đọc loại văn chương hoa mỹ chỉ có người cao siêu mới hiểu nổi. Mình nhận ra rằng điều đó không có gì ghê gớm cả. Mỗi người đều có một chỗ đứng trong cuộc sống, kể cả những người hời hợt... ý mình là có những lúc người ta muốn suy nghĩ đơn giản. Có chỗ cho tất cả các thể loại phim, thể loại sách và mọi loại người. Và người này không nên làm cho người kia cảm thấy mình vô giá trị. Đó là triết lý sống mới của mình đó... Cuộc sống có chỗ cho màu đen lẫn màu hồng... hay nói khác đi là cho cả hoa hồng lẫn cho tỏi. Tỏi mang mùi của tỏi, hoa hồng có mùi thơm hoa hồng. Cả hai đều có chỗ đứng riêng. Nhưng thử hình dung có một ngày nào đó, hoa hồng tỏa ra mùi hăng của tỏi thì buồn quá, đúng không... Mình nghĩ là mọi việc đều có vị trí riêng của nó, con người cũng vậy. Tất cả chúng ta đều khác nhau và chính điều đó khiến cuộc sống trở nên thú vị. Bạn không thể là tất cả và cũng không thể biết tất cả, cũng như không thể là người khác. Không nên biến mình thành người khác. Uhm... hoa hồng không nên giả làm tỏi,

và tôi cũng không nên cố trở thành hoa hồng...
Ummm... mình đang nói gì nhỉ? Ý mình là mỗi người hãy thành thật với chính mình”.

Izzie tròn mắt nhìn tôi, rồi bật cười.

“Sao vậy?”, tôi hỏi, “Cái gì vậy?”

“Chỉ là... wow... thật là sâu sắc!”, Izzie thốt lên.

TJ tiếp: “Đúng đó, như Shakespear từng viết trong vở Hamlet ‘hãy là chính mình, cả ngày lẫn đêm, đừng là người khác’”.

“Thật hả? Ông ấy tuyệt vời quá, ôi Shakespear thân yêu”, tôi kêu lên, cảm thấy vô cùng sung sướng khi được Izzie khen là tôi sâu sắc, “Yeh, yo! Shakespear của tôi!”.

**'Hãy là chính mình, cả ngày lẫn đêm, đừng là người khác'
(trích Hamlet - Shakespear)**

**'Hãy thành thật với chính mình' (nếu không, bản năng của bạn cần làm như vậy) - Nesta Williams
(người sâu sắc)**

Mục lục

Lời giới thiệu	3
@ hương 1	7
Mặt nạ ‘ma cà rồng’	
@ hương 2	29
Vùng chiến tranh	
@ hương 3	41
Đếm ngược để ngậm miệng lại	
@ hương 4	53
Nữ hoàng sâu muộn	
@ hương 5	69
Ding dong	
@ hương 6	82
Ồi, ẹ quá!	
@ hương 7	100
Hoan hô!	
@ hương 8	115
Ông thứ nầu ăn thắm họa	

@ h u o n g 9	130
Niềm đau năm cũ	
@ h u o n g 10	145
Ôi, anh trai!	
@ h u o n g 11	161
OOPS!	
@ h u o n g 12	171
Thay đổi nội tâm	
@ h u o n g 13	183
Phát hiện bí mật	
@ h u o n g 14	196
Ngạo nhiên, ngạo nhiên	
@ h u o n g 15	211
Làm hòa	
@ h u o n g 16	221
Và hoa hồng	